

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

Αρ. 7
338

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΦΡΑΚΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΣΜΟΚΙΝ

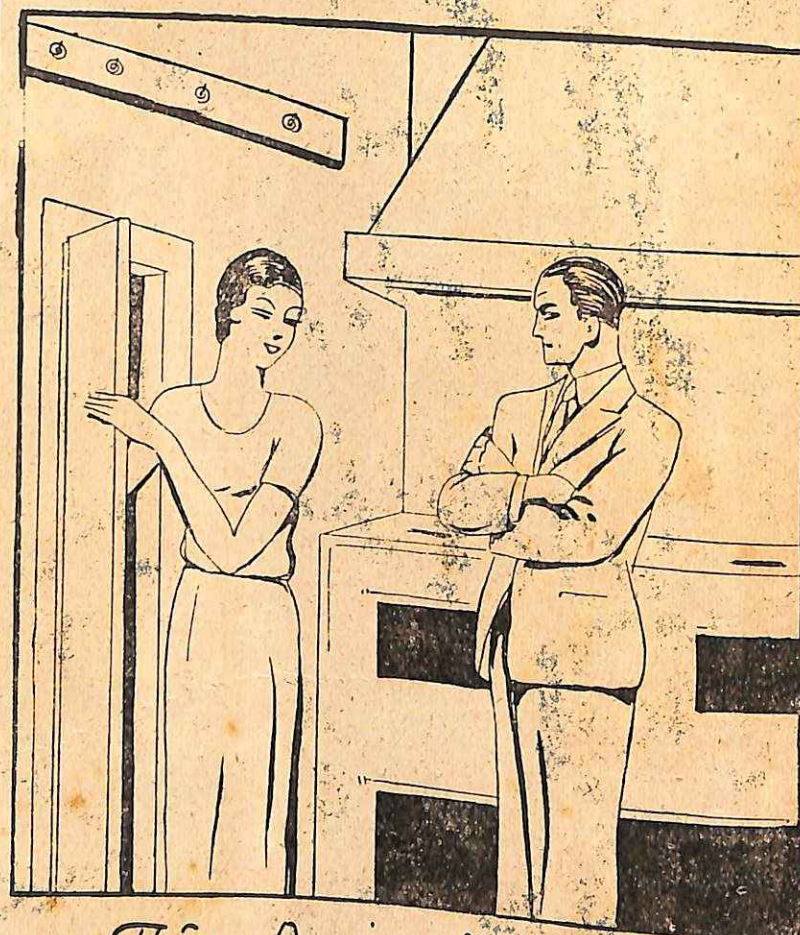
Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει να βιασθή να ράψη τα φορέματά της. 'Ας επισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μεδίστας.

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς χειμερινῆς σαιζὸν με χάρι, Παριζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

— Πῶς θα ἐφοδιάσουμε ἡμεῖς τὴν μαινουργία μας μουζίνα, γυναῖκα
— Ἀηγιούλα! Θαὶ πᾶς ἐλοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39) καὶ θαὶ παρῇ ἀπὸ 'κει ὅλα τὰ χρειώδη τῆς μουζίνας μας

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σὶχ δῶρε εἶνε ἕνα μπουκαλάκι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ-μεθυστικοῦ.

Τιμαὶ . 60, 100, 150.

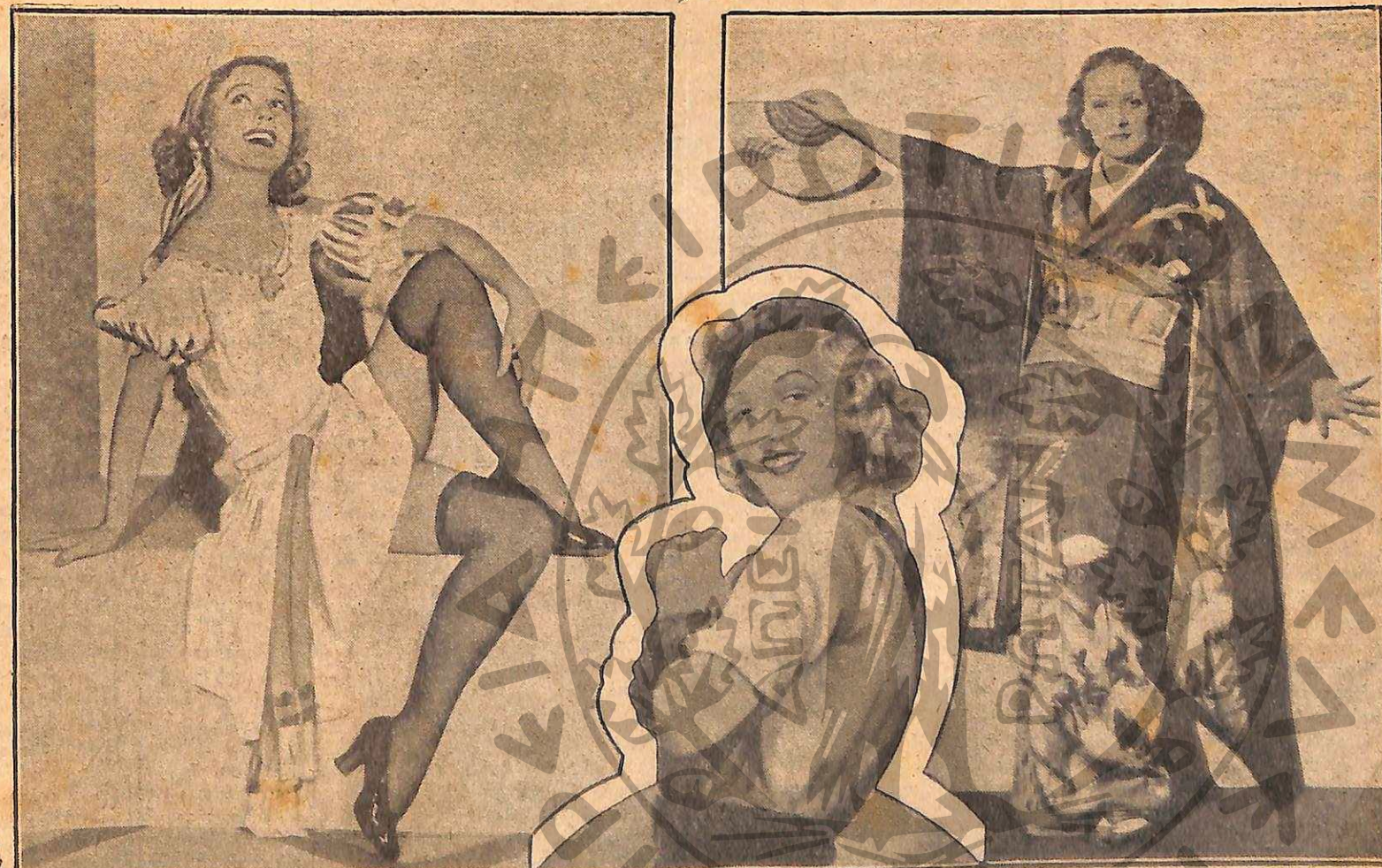
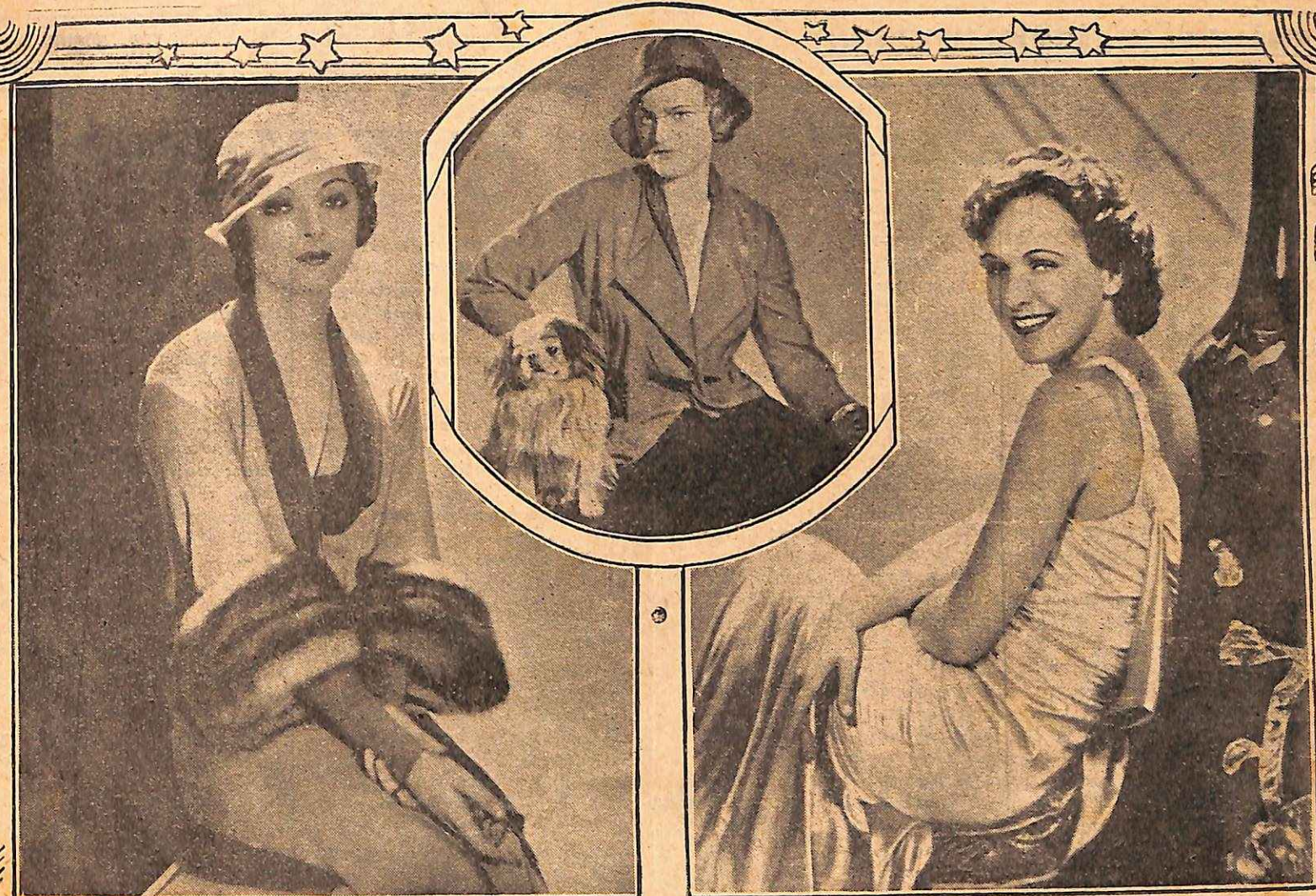
«ΓΚΡΑΣ» Περικλέους 48

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξολοφθεῖ τὰς ὀνίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀποταθῆτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικήτα Λαγκαλῶτη, Ὁμόνοια.

Ἡ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐπάνω ἀριστερά: Ἡ ὀρασιότατη πρωταγωνίστρια τῆς θόδης Μύρα Λόυ. Μέσον: Ἡ γόρρα Βιεννέζα ἠθοποιὸς Μαρία Ζούττα. Δεξιὰ: Ἡ θελακὴ βεντέτα τοῦ Χόλλυγουντ μὲς Χόμπιτ. Κάτω ἀριστερά: Ἡ Ἀδριανὴ Ντόε, νέος ἀστέρ τοῦ Χόλλυγουντ. Μέσον: Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Ὀφφ» Ρόζυ Μπάροου, καὶ δεξιὰ: Ἡ Μαρίεν Νήτρεϊχ, μὲ γιγαντικὸ κοστούμι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αρβανίτης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ — ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ — ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΔΟΜΕΤΑΞΑ

Καὶ ὅτι νέον καὶ μεδέρνο παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λανθάνει κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξευτῶν.

Ἑρμού 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-329

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΡΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έπειτα από λίγες μέρες, μετά τα δραματικά περιστατικά που διηγήθηκαμε, η Μαλφίρα λάβαινε μία επιστολή από το Μαρόκο. Στην επιστολή του αυτή, ο παλιός ιεροεξεταστής της ανήγγειλε την οικτρά αποτυχία της αποστολής των Ασιατικών και το θάνατο της Σάβας.

Απόγονος και μανία κυρίως των Μαυρίων Δούκισσα. Μή συνηθισμένη γρήγορα και μουρμούριζε: —Τίως αυτή η αποτυχία να βγή ο καλός. Στο εξής δεν έχω παρά να συλλογίζομαι ένα πράγμα: να χτυπήσω τη Μαρία Βιέννη και τη δύναμή της.

Όταν θά γίνω κυρίαρχος της Νεαπόλεως, η Μινιόν, το παιδί της και όλοι οι περφόρνοι υπερασπιστάι τους δεν θα μπόρουν να ξεφύγουν από την τρομερή μου εκδίκηση! Δεν θα ξεφύγουν κι αυτοί όπως δεν ξεφύγαν κι οι άλλοι. Πού είνε ο Γουλιέλμος Μάιστερ;... Αιχμαλώτος μου. Πού είνε η Έλενα κι ο Τζοβάννι. Χαμένοι για πάντα... Πειθαμένοι ή σκω...

XVI

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Και όμως η Έλενα κι ο Τζοβάννι ζούσαν ακόμα...

Η Έλενα, που της έδινε πάντα θόρος η θρησκευτική της πίστις κι η μητρικές ελπίδες της, εξακολουθούσε να υποφέρει τη μαρτύρια της σκλάβας στις ακτές της Αφρικής, απάναντι στη θάλασσα που τη χωρίζε από το παιδί της.

Όσο για το Τζοβάννι, η τύχη του ήταν ίσως πιο αξιοθρόνητη, πιο φοβερή ακόμα. Αποκλεισμένος πειά στη μέση της ερήμου, είχε χάσει και την παρρησία του ελπίδα. Αυτός ο ανώπερος άνθρωπος, λαμπρός ευπατρίδης, κοβότα τώρα όπως και τα ζώα. Ζούσε άμυλητος, ακουμπιστός, συγκεντρωμένος στον εαυτό του, νειροπολύντας οδύσσεια...

Ο Μωχάμετ μπέν Σολιμάν, ο φύλαγος που τον είχε αγοράσει από τους Άλγερινους πειρατές, είχε οργανώσει για κείνο το βόθρυ μία μεγάλη έορτη προς τιμή των άλλων αρχηγών της ερήμου. Όταν το γλέντι άρχισε, ο μπέν Σολιμάν γύρισε προς τον επιστάτη του που στεκόταν βόθρυ πίσω του και του είπε:

—Φέρε το χριστιανικό αιχμάλωτο! Ο επιστάτης υποκλίθηκε με πεντασμού και διευθύνθηκε προς τη σκηνή, όπου ο μαρκήσιος Τζοβάννι ντε Κυπριάνι βρισκόταν απομονωμένος.

—Ακολουθήσε με! τον πρόσταξε. Μα ο πατέρας της Μινιόν δεν έσάλευσε καθόλου σάν να προσαιδονόταν τι τον περίμενε.

Ο επιστάτης τον άρπαξε τότε απ' το μπαστούνι. Ν' αντισταλή!... Αυτό θά ήταν χειρότερο, γιατί ο επιστάτης θά ζήτοσε βοήθεια κι έτσι θά επιδυνάμυναν ή όπει του. Τραβήχτηκε

απότομα, αναγκάζοντας τον επιστάτη να τον αφήσει και προχώρησε μόνος του προς το μέρος όπου διασκεδάζαν οι φύλαχοι.

Ο μπέν Σολιμάν πήρε τότε το ασπένιο κύπελλο με το οποίο έπινε και το έδωσε στον επιστάτη του. Έκείνος πάλι το γέμισε κρασί και διοντάς το στο Τζοβάννι, του είπε:

—Δώσε να πη στον αφέντη μας! Αυτό θά κάνει όσο θα κρατήσει το γλέντι. Θα το γεμίσεις την κόψα και θα το δίνης να πίνη.

Ο πατέρας της Μινιόν δεν φοβόταν καθόλου το θάνατο. Απεναντίας παρακαλούσε το Θεό νύχτα και μέρα να τον στείλει ως λυτρωτή, αφού είχε χάσει πειά κάθε ελπίδα ν' ανακτήσει την ελευθερία του. Είχε υποφέρει χαρακτηρισικά ως τότε τα φοβερά μαρτύρια, με να κάνει αυτές, ο μεγάλος άρχοντας, ο πρώτος μεγιστάν της Νεαπόλεως, τον υπηρέτη σ' ένα θρόνο ασήχτη, αυτό δεν θά γινόταν ποτέ!...

Κύτταζε περιφάντα όλους εκείνους που έτοιμαζόντουσαν ν' απολαύσουν τον εξευτελισμό του, σήκωσε άγέροχα το κεφάλι του και με μια απότομη χειρονομία πέταξε το κύπελλο ανάμεσα τους.

Ένα επιφώνημα καταπλήξεως κι αναγκαστικής βόης άπ' το στόμα του. Τα θροβόλα του κινέλλου τους είχαν χτυπήσει και το περιεχόμενό του τους είχε πτισίσει.

Ο Μωχάμετ μπέν Σολιμάν είχε γίνει κατάλαμος. Μία τέτοια προσβολή θά τον έκανε περίγελο όλων των προσκαλεσμένων του.

—Νόρηθ άμέσως ο δήμιος των σκλάβων! οδύνη. Να φέρη το γιατάκι του θανάτου!... Θάνατος! Θάνατος στο βδελυτό χριστιανό!... Σύνδε, πώς σβήνεις να προσβάλης τους πιστούς του Μωάμεθ; Σε λίγο, τὰ παιδιά της φυλής μας θά παίζουν με το κεφάλι σου και το καταραμένο κορμί σου θά το φάνε τα νυχτοπούλια!...

Ένας νέγρος από το Νάρορ, με γυμνά μπράτσα, φάνηκε τότε κρατώντας ένα γιατάκι. Καθώς ο μαρκήσιος τον είδε, τα χαρακτηριστικά του φωτίστηκαν κι ανώρθωσε το κορμί του για να πεθάνη βόθρυ. Ο μπέν Σολιμάν όμως αντελήφθη τη χαρά

του, όπως την αντελήφθησαν κι οι άλλοι προσκεκλημένοι του. Δεν υπήρχε αμφιβολία: ο αιχμάλωτός τους είχε κάνει αυτή την προσβολή με την ελπίδα ότι θά τον θανάτωναν άμέσως.

—Ακούστε όλοι σας, τέκνα του προφήτου! έπεε τότε ο μπέν Σολιμάν, απευθυνόμενος στους συνδαιτημένους του. Βλέπετε τη χαρά που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του καταραμένου άπιστου, μόλις άκουσε ότι θά θανατωθή!... Άν τον θανατώσουμε λοιπόν εμένα το ίδιο σάν να πραγματοποιήσουμε τη μεγαλειότερη εύχη του. Εξ άλλου, πεθαίνοντας, δεν θά υποφέρει παρά μία φορά μόνο. Η προσβολή δεν έγινε μονάχα σε μένα. Έγινε σε όλους σας! Σας αναθέτω λοιπόν να τον δικάσετε... Αποφασίστε κι εσείς, ποια κι αν είναι η απόφασίς σας, σάς δοκίμομαι πώς θά εκτελεστή.

—Άν μου επιτρέπεις, άκουσε τη γνώμη μου, του άπάντησε ένας ασήχης, ο οποίος κατάλαβε ότι τὰ ήρκα μαρτύρια ήταν έκείνα που θά βασανίζαν περισσότερο τον αιχμάλωτο. Μή σκοτώνεις το σκλάβό σου! Ο θάνατος θά ήταν γι' αυτόν ευτυχία. Άς μαστιγωθεί από μία γυναίκα για να υποστητέ έτσι τον υπέταστο εξευτελισμό και κατόπιν άς καταδικαστεί να τρώη στο εξής μαζί με τους σκώλους... Το μόνον αυτό μαρτύριο θά είναι για τον περφόρνο τουτό σκλάβό σου πολύ χειρότερο απ' το θάνατο. Έτσι και

δεν θά χάσης έναν αιχμάλωτο που τον πληρώσεις άκριβά και θ' απολαμβάνης κάθε μέρα την εκδίκησή σου.

Ο μπέν Σολιμάν, του έποίου η ποώτη μανία είχε περάσει, βόηκε την τιμωρία αυτή του γούστου του. —Η απόφασί σου, ευγενική άρχοντα, άπάντησε, θά εκτελεσθή άμέσως. Θά μου επιτρέψης μόνο να κάνω πειά σκληρή την τιμωρία. Άς πίνε να φέρονται τὰ Νάουρα τή λεποή!... Αυτό με το συκαμένο χέρι της θά μαστιγώση τον σκλάβό!...

Οι άλλοι συνδαιτημένους τον έπεδοκίμασαν, γιατί οι Άραβες θεωρούν ως τον υπέρτατο εξευτελισμό τή νά μαστιγώση κανείς από λεποή.

Σε λίγο η λεποή παρουσιάστηκε. Φορούσε κουρέλια και το πρόσωπό της ήταν τόσο φοβερή με τις άκαλίες

πληγές του, ώστε όλοι γύρισαν άλλοθ τα μάτια τους.

Συγχρόνως δύο μαύροι, τεραστίου άναστήματος έπιασαν το Τζοβάννι και τον έδεσαν σ' ένα δέντρο. Τότε ο μπέν Σολιμάν πετώντας ένα μαστίγιο μπρός στο πόδια της λεποής, την πρόσταξε:

—Χτύπα, λεποή! Χτύπα αυτόν τον άπιστο ως θτου να ματώσουν, ή σάρκες του! Χτύπα ως θτου να κουραστή το χέρι σου! Χτύπα ως θτου να πώ: φτάει!

Όταν ο Τζοβάννι, είδε τη λεποή να τον πλησιάζη με το μαστίγιο στο χέρι, κατάλαβε την τιμωρία στην οποία τον είχαν καταδικάσει. Θά μαστιγωνόταν από μία γυναίκα, απ' αυτό το βδελυτό πλάσμα!... Μάντεψε όλη την σκληρότητα των τωράνων του και κατέβηκε μία απεγνωσμένη προσπάθεια για ν' αποσπαστή από τὰ δεσμά που τον κάρφωσαν στο δέντρο, να όρμηξη κατά του μπέν Σολιμάν... να τον χτυπήση μ' ένα από τὰ μαχαίρια που ήταν εκεί για τή φαγητό... και να τον αναγκάση έτσι να τον θανατώσων... Μα τὰ σκονιά του ήταν γερά και μόνο τις σάρκες του κατάρθωσαν να ξεσκίσει.

Ο Άραβ φύλαγος που είχε συμβουλευτεί αυτό το μαρτύριο, βλέποντας την άπελπισία του Τζοβάννι, άρχισε να γελή.

—Βλέπεις, έπεε στον μπέν Σολιμάν, πώς είχα δίκιο.

Τήν ίδια στιγμή, η φοβερή λεποή βίωσε το χέρι της και το μαστίγιο της τυλίχτηκε σφυρίζοντας γύρω απ' το κορμί του Τζοβάννι, ο οποίος ήταν πειά άνικανος να κάνει το παραμικρό.

Ο μαρκήσιος έβγαλε μία κραυγή άγι κραυγή οδύνης, αλλά εξευτελισμού. Έπειτα όμως σάπασε, γιατί οι δήμιοι που μπόρουν να υποθέσουν ότι εκλιπαρούσε τον όικο του.

Ο μπέν Σολιμάν νόμισε τότε ότι το χέρι της λεποής δεν ήταν δυνατό και πως τὰ χτυπήματά της δεν τον πονούσαν. Γι' αυτό διάταξε να γυνώσουν το θύμα του.

—Έτσι θά βλέπουμε, έπεε στη λεποή, τὰ έγνη των χτυπημάτων σου. Άλλωθως, πόσος θα σό!

Η λεποή άπασε τότε το μαστίγιο και με τὰ δύο της χέρια, και άρχισε να τὸ καταφέρει επάνω στις γυνέες πλάτες του μαρκησίου. Κάθε φορά που τὰ λουρά του άγγιζαν το κορμί του, άφηναν επάνω σ' αυτό τὰ ματωμένα έγνη τους. Μα κανένας ήχος δεν έβγαίνει απ' το στόμα του Τζοβάννι.

Και όμως κορμιάτα δλκλήρα απ' τις σάρκες του ξεκολλούσαν τώρα με τὰ χτυπήματα του μαστιγίου και το αίμα του κυλούσε άφθονο.

Όταν έφτασαν εκεί, ενώ ο Άραβ μετρούσε τὰ χτυπήματα που του έδωσε ο αφέντης της άγνωστης, ο φορουνάτος διευθύνθηκε προς ένα χωράφι από το οποίο φαινόταν ή θάλασσα, ή θάλασσα που του θύμιζε τή

τήν εξάντληση.

—Πάρτε τον! έπεε τότε ο σείχης στον επιστάτη του. Ξέρεις!... Στο εξής θά τρώη και θά ζή με τὰ σκονιά!

Ο επιστάτης έσπευσε να εκτελέση τή διαταγή του κυρίου του και οι δύο μαύροι μετέφεραν το Τζοβάννι στο μέρος όπου έμεναν συνήθως τὰ σκονιά. Ήταν μία γωνία σκοτεινή, άνάμεσα σε μερικές φοινίκες. Τὰ μεγάλα άφρικανικά άγριόσκυλα έδειξαν τὰ μυτερά τους δόντια, θέλοντας πώς έτάρχαν την ήσυχία τους. Ο επιστάτης μόλις φοβούμενος μήπως έρεθισμένα από το αίμα που έτρεχε απ' τις πληγές του αιχμάλωτου, τον κατασπαράξουν, αναγκάστηκε να τὰ δέσει. Οι μαύροι άπόβησαν τότε τον πατέρα της Μινιόν καταγής κι άποτραβήχτηκαν.

Η νυχτερινή δροσιά έπειτα άπ' λίγη ώρα τον συνέφερε.

Ένώ ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι, ύπεφερε αυτούς τους εξευτελισμούς, ο φορουνάτος, ο γενναίος όρεινός, ο οποίος είχε θελήσει να συμμερευτή την τύχη του, έβλεπε κι αυτός την αιχμαλωσία του να παρατείνεται. Η μόνη είχε δειχτεί σ' αυτόν ευνόικωτερη και δεν είχε συρθεί στις ακροφύς έρήμους, άνάμεσα στους άγριούς πληθυσμούς όπως ο μαρκήσιος. Προσπονούμενος ότι έχκατοσει πειθόνη στην τύχη του, είχε κατωρθώσει με το ζήλο του και την εργατικότητα του, να λιγοστέψη την επιτήρησι που εξασκύσαν επάνω του.

Συγχρόνως δεν έπαυε να ζητάη όλοένα πληροφορίες για τους άλλους αιχμαλώτους που έκρατούντο από γεωτονικές φυλές. Έτσι έμαθε την παρουσία κοντά στην άκτι μιας χριστιανής, λευκής σάν κρίνο και χλωμής σάν την αύγη.

Ο Άραβ που του έδωσε αυτές τις πληροφορίες, έπρόσθεσε:

—Τὰ μαλλιά της έχουν τὸ χρώμα του χρυσαριού!

Ο φορουνάτος, άκούγοντας αυτά τὰ λόγια, ένοιωσε μία δυνατή, μ' άσυγκράτητη συγκίνηση. Νόμισε πως έβλεπε κιόλας την μαρκησία ντε Κυπριάνι, τή Μινιόν με τὰ χρυσά μαλλιά, τήν Έλενα φράντσια...

Ζήτησε κι άλλες πληροφορίες κι έμαθε πόσο κλειρό ή λευκή αυτή σκλάβά βρισκόταν στο Άλγέριο. Η έποχή της άφίξεώς του συνέπιπτε με την έποχή της αιχμαλωσίας της Έλενας.

—Ό! αν ήταν αυτή! φιδύρισε ο γενναίος όρεινός.

—Ό! πόσο θά ήθελε να πλησιάση αυτή την άγνωστη, να τή δῇ και να βεβαιωθεί ποιά ήταν. Η άπόστασις που τον χώριζε απ' αυτή δεν ήταν μεγάλη. Έφταναν μερικές ώρες για νά τή διανύση.

Ευτυχώς, ο αφέντης του του άνάθεσε μία μέρα να οδήγηση στον αφέντη της άγνωστης: δύο άλογα που του είχε πουλήσει. Μα τὸ έδωσε κι ένα άρaba για να τον συνοδεύη, για νά εισπράξη τὰ χρήματά.

Όταν έφτασαν εκεί, ενώ ο Άραβ μετρούσε τὰ χτυπήματα που του έδωσε ο αφέντης της άγνωστης, ο φορουνάτος διευθύνθηκε προς ένα χωράφι από το οποίο φαινόταν ή θάλασσα, ή θάλασσα που του θύμιζε τή

μακρινή του πατρίδα.

Έβafνα διέκρινε τή σιλουέττα μιας γυναίκας πέρα στους βράχους. Η άχτίδες του ήλιου, πέφτοντας άπάνω στα χρυσά μαλλιά της, τὰ έκαναν να λάμπουν.

—Είδα καλή! φιδύρισε ο φορουνάτος. Είλες λοιπόν ΕΚΕΙΝΗ;... Ό, πρέπει να βεβαιωθώ!...

Και πλησίασε άκόμα περισσότερο. Η γυναίκα, άκούγοντας θήματα, άναστήκωσε τὸ κεφάλι της. Μόλις τον είδε μπροστά της στάθηκε σάν άπολιωμένη. Είχε δει τάχα καλή ή είχε πεισε θύμα οφθαλμαπάτης.

Μά κι ο φορουνάτος είχε ίπομείναι άνίκητος, με τὰ χέρια ένωμένα. —Σεί! τράυλισε τέλος. Όστε τὰ προσαιδήματά μου δεν με γέλασαν; Σεί, άγία Έλενα!... Σας ξαναδρίσκω επί τέλους!

Αυτή ή γνωστή φωνή, αυτός ο τόνος, αυτή ή γλώσσα, δεν άφηναν πειά καμμιά αμφιβολία στη μαρκησία ντε Κυπριάνι.

—Φίλε φορουνάτο! φιδύρισε.

—Ό! Τι τραγωδία! έπε άναστενάζοντας ο όρεινός.

Τότε ή Έλενα βίωσε προς τον όύρνο τὰ ύπέροχα μάτια της και είπε:

—Είν' αλήθεια πώς είμας θύμα! Μά αυτό δεν έχει καμμιή σημασία, αν οι αγαπημένοι μου είν' ύγιείς κι εύτυχισμένοι.

Και με άγωνία, με πνιγμένη φωνή, άρχισε ν' άπευθύνη στο

φορουνάτο διάφορες έρωτήσεις. Πώς είχε βρεθεί κοντά της; Ποιά τύχη, καλή ή κακή, τον είχε οδήγησει εκεί;

—Τί σάς ενδιαφέρει ή τύχη μου; άπάντησε ο φορουνάτος. Μάθετε μόνο, δυστυχισμένη κι ευγενική άρχόντισσα, ότι ή κόρη σας διέφυγε από την άπόπειρα, της οποίας σεις έπέσασα θύμα στη Βενετία, κι έτσι ξαναγύρισε στη Νεάπολη, όπου βεβαίως άσφαλισμένη, κοντά στην Ύψηλή σίλη σας, τή βασιλική.

—Εύχαριστώ, ο Θεέ μου! φιδύρισε ή Έλενα φέροντας τὰ χέρια της στο στήθος της. Κράτησε λοιπόν τὸ μυστήριό της. Εξόχως να σώσης τὸ παιδί της.

Μά ο φορουνάτος τώρα σάπασε. Είχε καθιστήσει βέβαια τή μαρκησία ντε Κυπριάνι για τήν κόρη της. Μά τί θά της έλεγε για τὸ Γουλιέλμο Μάιστερ;... Τί θά της έλεγε για τὸ μαρκήσιο ντε Κυπριάνι, τον εύγενικό της σύζυγο;

Και πραγματικά ή Έλενα τον ρώτησε:

—Μά πές μου, φορουνάτο, πώς βρέθηκες εδώ;... Πές το μου γιατί με βασανίζει μία μεγάλη άγωνία... Απάντησέ μου γρήγορα!

Τὰ χαρακτηριστικά του γενναίου νέου συσπάστηκαν από οδύνη. Έπρεπε λοιπόν να σπαράξη τήν καρδιά της θείας εκείνης γυναίκας, πληροφορώντας την ότι ο Γουλιέλμος Μάιστερ είχε εξαφανιστεί κι ότι ή Μινιόν είχε μείνει χήρα;... Έπρεπε να της πῇ ότι ο σύζυγός της ήταν κι αυτός σκλάβος;...

Με φωνή συντριμμένη της μίλησε πούτα για τήν εξαφάνισή του Γουλιέλμου Μάιστερ κι ενώ ο σπαταγμένος έλθοντας στο στήθος του, άρχισε να της μιλά για τήν άποστολή που είχε οργανώσει ο σύζυγός της για τήν άπελευθέρωσή της...

Και έχοντας πάντα τὰ μάτια του καρφωμένα προς αυτήν, ή θαρραλώς νέος ξαναγύρισε στο μέρος όπου βρισκόταν ο Άραβ σύντροφός του. Δεν είχε ακόμα άπομακρυνθεί όταν ο επιστάτης του αφέντη της Έλενας παρουσιάστηκε. Έτσι πρόφτασε να διακρίνη το φορουνάτο.

—Ε, χριστιανή! φώναξε στη μαρκησία. Βλέπω πως μόνο τους λευκούς σκλάβους καταδέχεται για συντρόφους σου. Ποιος είνε αυτός ο άνθρωπος; Απάντησε γρήγορα, αν δεν θέλεις να σε τιμωρήσω σκληρά!...

Και, λέγοντας τὰ λόγια αυτά, άρπαξε τὸ μαστίγιο που είχε πάντα στη ζώνη του. Τὰ μάτια της Έλενας δεν χαμήλωσαν καθόλου κι ούτε θέλησε να καταφύγη σε ψέμματα για νά δικαιολογηθή.

—Ρώτησε τ' όνομά του από τον άνεμο που περνάει! άπάντησε με γαλήνη στην άρμονική γλώσσα της Νεαπόλεως.

Ο Άλγερινός, ο οποίος ήταν άλλοτε περφόρτης, κατάλαβε τὰ λόγια της. Έγινε τὸ χέρι του και τὸ λουρά του μαστιγίου του σφύριξαν γύρω απ' τὸ κορμί της Έλενας.

Η Έλενα δεν έβγαλε ούτε ένα στεναγμό. Τὸ πονεμένο βλέμμα της στράφηκε μόνο προς τὸ μέρος, όπου φορουνάτος. Φοβήθηκε μήπως ο γενναίος όρεινός είδε τον Άλγερινό που την χτύπησε κι άνακουδοντας μονάχα στην άγανάκτησή του, ξαναγύρισε κι έπτεθεί κατά τὸν δήμιό της.

Μά ο άλγερινός της βασιλίστης της Νεαπόλεως δεν αντελήφθη τίποτα. Ξαναγύριζοντας κοντά στον Άραβ, έδίστασε μία στιγμή. Δεν ήξερε τί έπρεπε να κάνει. Ν' άποδορήσει και να πάη προς άναλήστην του μαρκησίου ντε Κυπριάνι ή να περιμείνη.

Έπειτα από πολλή σκέψη, προτίνασε τὸ δεύτερο γιατί δεν ήξερε ακόμα καλή τ' άραβικά και δεν θά δυσκολευόντουσαν να τον αναγνωρίσουν από τὸ μέρος που θά περνούσε πως ήταν δοσπέτης χριστιανός αιχμάλωτος.

—Γιαπρό! έπεε. Άς ξαναγύρισουμε στη σκλάβά μας!... Μά σε λίγο θά καταβώσω ν' άπελευθερωθώ όλοστικά. Εξ άλλου ή Αφρική είνε πολὺ μεγάλη και δεν έχω ακόμα καμμιά έλπίδα για νά ξαναβω τὸ μαρτύριο. Αυτό που έκανα σήμερα, είνε άποστόλ κίλας. Είνε τὸ μυστὸ τοῦ δόμου που άρνει προς τήν ελευθερία! Γιουσου!... Θά τελειώσει τὸ έργο μου με τή βοήθεια του Θεοῦ!...

(Ακολουθεί)

—Μά πές μου, φορουνάτο, πώς βρέθηκες εδώ;... Πές το μου γιατί με βασανίζει μία μεγάλη άγωνία... Απάντησέ μου γρήγορα!

Τὰ χαρακτηριστικά του γενναίου νέου συσπάστηκαν από οδύνη. Έπρεπε λοιπόν να σπαράξη τήν καρδιά της θείας εκείνης γυναίκας, πληροφορώντας την ότι ο Γουλιέλμος Μάιστερ είχε εξαφανιστεί κι ότι ή Μινιόν είχε μείνει χήρα;... Έπρεπε να της πῇ ότι ο σύζυγός της ήταν κι αυτός σκλάβος;...

Με φωνή συντριμμένη της μίλησε πούτα για τήν εξαφάνισή του Γουλιέλμου Μάιστερ κι ενώ ο σπαταγμένος έλθοντας στο στήθος του, άρχισε να της μιλά για τήν άποστολή που είχε οργανώσει ο σύζυγός της για τήν άπελευθέρωσή της...

Και έχοντας πάντα τὰ μάτια του καρφωμένα προς αυτήν, ή θαρραλώς νέος ξαναγύρισε στο μέρος όπου βρισκόταν ο Άραβ σύντροφός του. Δεν είχε ακόμα άπομακρυνθεί όταν ο επιστάτης του αφέντη της Έλενας παρουσιάστηκε. Έτσι πρόφτασε να διακρίνη το φορουνάτο.

—Ε, χριστιανή! φώναξε στη μαρκησία. Βλέπω πως μόνο τους λευκούς σκλάβους καταδέχεται για συντρόφους σου. Ποιος είνε αυτός ο άνθρωπος; Απάντησε γρήγορα, αν δεν θέλεις να σε τιμωρήσω σκληρά!...

Και, λέγοντας τὰ λόγια αυτά, άρπαξε τὸ μαστίγιο που είχε πάντα στη ζώνη του. Τὰ μάτια της Έλενας δεν χαμήλωσαν καθόλου κι ούτε θέλησε να καταφύγη σε ψέμματα για νά δικαιολογηθή.

—Ρώτησε τ' όνομά του από τον άνεμο που περνάει! άπάντησε με γαλήνη στην άρμονική γλώσσα της Νεαπόλεως.

Ο Άλγερινός, ο οποίος ήταν άλλοτε περφόρτης, κατάλαβε τὰ λόγια της. Έγινε τὸ χέρι του και τὸ λουρά του μαστιγίου του σφύριξαν γύρω απ' τὸ κορμί της Έλενας.

Η Έλενα δεν έβγαλε ούτε ένα στεναγμό. Τὸ πονεμένο βλέμμα της στράφηκε μόνο προς τὸ μέρος, όπου φορουνάτος. Φοβήθηκε μήπως ο γενναίος όρεινός είδε τον Άλγερινό που την χτύπησε κι άνακουδοντας μονάχα στην άγανάκτησή του, ξαναγύρισε κι έπτεθεί κατά τὸν δήμιό της.

Μά ο άλγερινός της βασιλίστης της Νεαπόλεως δεν αντελήφθη τίποτα. Ξαναγύριζοντας κοντά στον Άραβ, έδίστασε μία στιγμή. Δεν ήξερε τί έπρεπε να κάνει. Ν' άποδορήσει και να πάη προς άναλήστην του μαρκησίου ντε Κυπριάνι ή να περιμείνη.

Έπειτα από πολλή σκέψη, προτίνασε τὸ δεύτερο γιατί δεν ήξερε ακόμα καλή τ' άραβικά και δεν θά δυσκολευόντουσαν να τον αναγνωρίσουν από τὸ μέρος που θά περνούσε πως ήταν δοσπέτης χριστιανός αιχμάλωτος.

—Γιαπρό! έπεε. Άς ξαναγύρισουμε στη σκλάβά μας!... Μά σε λίγο θά καταβώσω ν' άπελευθερωθώ όλοστικά. Εξ άλλου ή Αφρική είνε πολὺ μεγάλη και δεν έχω ακόμα καμμιά έλπίδα για νά ξαναβω τὸ μαρτύριο. Αυτό που έκανα σήμερα, είνε άποστόλ κίλας. Είνε τὸ μυστὸ τοῦ δόμου που άρνει προς τήν ελευθερία! Γιουσου!... Θά τελειώσει τὸ έργο μου με τή βοήθεια του Θεοῦ!...

(Ακολουθεί)

τήν εξάντληση.

—Πάρτε τον! έπεε τότε ο σείχης στον επιστάτη του. Ξέρεις!... Στο εξής θά τρώη και θά ζή με τὰ σκονιά!

Ο επιστάτης έσπευσε να εκτελέση τή διαταγή του κυρίου του και οι δύο μαύροι μετέφεραν το Τζοβάννι στο μέρος όπου έμεναν συνήθως τὰ σκονιά. Ήταν μία γωνία σκοτεινή, άνάμεσα σε μερικές φοινίκες. Τὰ μεγάλα άφρικανικά άγριόσκυλα έδειξαν τὰ μυτερά τους δόντια, θέλοντας πώς έτάρχαν την ήσυχία τους. Ο επιστάτης μόλις φοβούμενος μήπως έρεθισμένα από το αίμα που έτρεχε απ' τις πληγές του αιχμάλωτου, τον κατασπαράξουν, αναγκάστηκε να τὰ δέσει. Οι μαύροι άπόβησαν τότε τον πατέρα της Μινιόν καταγής κι άποτραβήχτηκαν.

Η νυχτερινή δροσιά έπειτα άπ' λίγη ώρα τον συνέφερε.

Ένώ ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι, ύπεφερε αυτούς τους εξευτελισμούς, ο φορουνάτος, ο γενναίος όρεινός, ο οποίος είχε θελήσει να συμμερευτή την τύχη του, έβλεπε κι αυτός την αιχμαλωσία του να παρατείνεται. Η μόνη είχε δειχτεί σ' αυτόν ευνόικωτερη και δεν είχε συρθεί στις ακροφύς έρήμους, άνάμεσα στους άγριούς πληθυσμούς όπως ο μαρκήσιος. Προσπονούμενος ότι έχκατοσει πειθόνη στην τύχη του, είχε κατωρθώσει με το ζήλο του και την εργατικότητα του, να λιγοστέψη την επιτήρησι που εξασκύσαν επάνω του.

Ο Άραβ φύλαγος που είχε συμβουλευτεί αυτό το μαρτύριο, βλέποντας την άπελπισία του Τζοβάννι, άρχισε να γελή.

—Βλέπεις, έπεε στον μπέν Σολιμάν, πώς είχα δίκιο.

Τήν ίδια στιγμή, η φοβερή λεποή βίωσε το χέρι της και το μαστίγιο της τυλίχτηκε σφυρίζοντας γύρω απ' το κορμί του Τζοβάννι, ο οποίος ήταν πειά άνικανος να κάνει το παραμικρό.

Ο μαρκήσιος έβγαλε μία κραυγή άγι κραυγή οδύνης, αλλά εξευτελισμού. Έπειτα όμως σάπασε, γιατί οι δήμιοι που μπόρουν να υποθέσουν ότι εκλιπαρούσε τον όικο του.

Ο μπέν Σολιμάν νόμισε τότε ότι το χέρι της λεποής δεν ήταν δυνατό και πως τὰ χτυπήματά της δεν τον πονούσαν. Γι' αυτό διάταξε να γυνώσουν το

ΣΦΑΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ

ΟΙ 13 ΝΟΙΚΑΡΗΔΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 13

Η μοιραία κατοικία του Έβραίου Ισμαήλ-Αδάμ. Οι άτακτοι ένοικοί του. Ο έρωτευμένος φοιτητής κι ο γέρος ιστοριογράφος. Η τραγική νύχτα. Τό γλέντι των αξιοσημίων στο δωμάτιο της Κολέτ. Πώς δολοφονήθηκε ο βασιλόφρων ιστορικός. Πώς έβγαλαν φωτιά οι στρατιώτες στο σπίτι. Σηηναι πανικού και αλλοφροσύνης, κτλ.

ΠΑΡΙΣΙ, που απέκτησε θλιβερή φήμη ύστερ' από μια τρομακτική καταστολή που έγινε σ' αυτό κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Κομμουνής, της πρώτης κομμουνιστικής επανάστασης, που ξεπολύθηκε σαν σφύρα πάνω από την απείρηνη κοσμοπόλη. Ύστερ' από το Γαλλογερμανικό πόλεμο το 1870.

Τό σπίτι αυτό με τον μοιραίο αριθμό είχε χτιστεί από διακόσιων περίπου έτών και κυκλοφορούσε γι' αυτό ή παράδοση πως κανείς από τους ανθρώπους που έμεναν σ'α δωμάτια του δεν πέθανε από φυσική θάναση. Μά οι άνθρωποι δεν προσέχουν πάντοτε σ' αυτά τ'α σημάδια. Κι' έτσι, τό Μάϊο το 1871—ένω στους δρόμους των Παρισιών έμεινε το ή κομμουνιστική επανάσταση—και στηρήνουνταν από τον λαό τ'α περίφημα δικοφράγματα—ο Έβραιος Ισμαήλ-Αδάμ, Σόλ, ο τελευταίος ιδιοκτήτης το σπιτιού, ένας φοιητής τύπος φιλαργού, ήταν εγγεγραμμένος από την τόν του, επειδή είσπερατε νοίκι απ' όλα τ'α δωμάτια το άκνητου.

Στό πρώτο πάτωμα το σπιτιού έμενε ή «κυρία» Κολέτ, μια γυναίκα έλαφρών, ελαφροτάτων μάλιστα ήδων, την οποία έλοι οι άλλοι νοικάρηδες κρατούσαν σ' απόσταση, χωρίς όμως αυτό να συγκινή καθόλου το νοικάρη. Τό μόνο που τον ενδιέφερε αυτόν ήταν να εισπράττει τό νοίκι. Και ή Κολέτ τον πλήρωνε τακτικά. Ένας λόγος σοβαρός γιά να την έκτιμα ο ιδιοκτήτης περισσότερο κι' απ' το νοικάρη το δεύτερο πατώματος, ένα γέρο και σεβάσιμο κύριο, τον Νορμπέρ ντ' Αζενί, συγγραφέα πολλών μελετών επί της μοναρχικής Γαλλίας. Ο ιστοριογράφος αυτός έδωσε άποκρυπτόμενος από τον κόσμο, με την άνανδρο της παλαιάς δόξης της γαλλικής Αδής. Μισούσε θανάσιμα τον Δαντών, τον Ροβεσπιέρ και όλους τους επαναστάτες των αιώνων.

Στό τρίτο πάτωμα έμενε ο κ. Λαμπερί, ένας άσημος άνθρωπος έμπορος, με τή σβήση του τη Φανή, μια νέα και ωραία γυναίκα, με κατ'αμμορά μάτια και ήγεμονική παρτέσημα. Ο άντρας της την αγαπούσε και τή ζήλευε με πάθος. Στό ίδιο πάτωμα, σ' ένα μικρό και άκομηνό δωμάτιο, έμενε ο ιδιοκτήτης το σπιτιού, ο Ισμαήλ-Αδάμ. Και στή σοφίτα, κάτω από τ'α κεραυδία, καθόταν ή νεαρή φοιτήτρια, ή Ζακ Σαντάλ, ένα συμπαθητικό παλληκάρι, πάντα ώχρδ και θλιμμένο, πάντα νηστικό και κακοντυμένο. Ποιά τόχη τον έριξε σέ κείνη τή σοφίτα; Η ανάγκη του γιά τή Φανή... Τή είδε μια μέρα στο δρόμο και άμέσως την έρωτεύθηκε τρελλά. Τήν παρακολούθησε, έμαθε πού έμενε και πήγε κι' έπιανε στο ίδιο σπίτι τό πιο φτηνό δωμάτιο. Πέρασαν δυό χρόνια από τότε. Ο Ζακ Σαντάλ δεν τόλμησε ποτέ να έκμυστηρευθί στήν αγαπημένη του τό αίσθημά του. Έκείνη τό μάντευσε; Ασφαλώς ναι. Ποιά γυναίκα δεν διαισθάνεται τήν αγάπη που ανάβει στήν καρδιά ενός άνδρος... Και έως να περίμενε ν' άκούσει από τή γλωσσά φωνητή τ'α λόγια που όλ την έκαναν να χαμογελάσει. Έκείνος όμως ήταν πάντοτε δειλός κι' επιφυλακτικός. «Όταν τήν έβλεπε στή σκάλα, τήν χειροκρούσε κι' τρινίζοντας απ' τήν ταρσά τ'α—και έμενε εύχαριστήμένος απ' τή συνάντησή αυτή...»

Γενικά στο σπίτι αυτό έμεναν κομμουνιστική επανάσταση—και στηρήνουνταν από τον λαό τ'α περίφημα δικοφράγματα—ο Έβραιος Ισμαήλ-Αδάμ, Σόλ, ο τελευταίος ιδιοκτήτης το σπιτιού, ένας φοιητής τύπος φιλαργού, ήταν εγγεγραμμένος από την τόν του, επειδή είσπερατε νοίκι απ' όλα τ'α δωμάτια το άκνητου.

Στό πρώτο πάτωμα το σπιτιού έμενε ή «κυρία» Κολέτ, μια γυναίκα έλαφρών, ελαφροτάτων μάλιστα ήδων, την οποία έλοι οι άλλοι νοικάρηδες κρατούσαν σ' απόσταση, χωρίς όμως αυτό να συγκινή καθόλου το νοικάρη. Τό μόνο που τον ενδιέφερε αυτόν ήταν να εισπράττει τό νοίκι. Και ή Κολέτ τον πλήρωνε τακτικά.

Ένας λόγος σοβαρός γιά να την έκτιμα ο ιδιοκτήτης περισσότερο κι' απ' το νοικάρη το δεύτερο πατώματος, ένα γέρο και σεβάσιμο κύριο, τον Νορμπέρ ντ' Αζενί, συγγραφέα πολλών μελετών επί της μοναρχικής Γαλλίας. Ο ιστοριογράφος αυτός έδωσε άποκρυπτόμενος από τον κόσμο, με την άνανδρο της παλαιάς δόξης της γαλλικής Αδής. Μισούσε θανάσιμα τον Δαντών, τον Ροβεσπιέρ και όλους τους επαναστάτες των αιώνων.

Στό τρίτο πάτωμα έμενε ο κ. Λαμπερί, ένας άσημος άνθρωπος έμπορος, με τή σβήση του τη Φανή, μια νέα και ωραία γυναίκα, με κατ'αμμορά μάτια και ήγεμονική παρτέσημα. Ο άντρας της την αγαπούσε και τή ζήλευε με πάθος. Στό ίδιο πάτωμα, σ' ένα μικρό και άκομηνό δωμάτιο, έμενε ο ιδιοκτήτης το σπιτιού, ο Ισμαήλ-Αδάμ. Και στή σοφίτα, κάτω από τ'α κεραυδία, καθόταν ή νεαρή φοιτήτρια, ή Ζακ Σαντάλ, ένα συμπαθητικό παλληκάρι, πάντα ώχρδ και θλιμμένο, πάντα νηστικό και κακοντυμένο. Ποιά τόχη τον έριξε σέ κείνη τή σοφίτα; Η ανάγκη του γιά τή Φανή... Τή είδε μια μέρα στο δρόμο και άμέσως την έρωτεύθηκε τρελλά. Τήν παρακολούθησε, έμαθε πού έμενε και πήγε κι' έπιανε στο ίδιο σπίτι τό πιο φτηνό δωμάτιο. Πέρασαν δυό χρόνια από τότε. Ο Ζακ Σαντάλ δεν τόλμησε ποτέ να έκμυστηρευθί στήν αγαπημένη του τό αίσθημά του. Έκείνη τό μάντευσε; Ασφαλώς ναι. Ποιά γυναίκα δεν διαισθάνεται τήν αγάπη που ανάβει στήν καρδιά ενός άνδρος... Και έως να περίμενε ν' άκούσει από τή γλωσσά φωνητή τ'α λόγια που όλ την έκαναν να χαμογελάσει. Έκείνος όμως ήταν πάντοτε δειλός κι' επιφυλακτικός. «Όταν τήν έβλεπε στή σκάλα, τήν χειροκρούσε κι' τρινίζοντας απ' τήν ταρσά τ'α—και έμενε εύχαριστήμένος απ' τή συνάντησή αυτή...»

Περίχρυσαν τήν πόρτα με πετρέλαια και τής έβαλαν φωτιά.

«Όταν ο ντ' Αζενί κάθισε διά τής βίβας στο τραπέζι, ο Μονπουάδερ πήρε ένα γεμάτο ποτήρι, τό έδωσε το συγγραφέα και τό είπε: —Πίε στήν υγεία το Ροβεσπιέρου!»

«Ο ντ' Αζενί έγινε κάτωχρος από τό θυμό του και πέταξε τό ποτήρι του με δύναμη στο πάτωμα. —Άτιμη! βουλήθηκε ο Μονπουάδερ.

Και, βιάζοντας τό περιστροφό του, τό άδειασε στο στήθος το ιστοριογράφου, ο όποιος σωριάστηκε καταγής, χτυπημένος στήν καρδιά.

—Μπα! έχουμε και βασιλόφρονες εδώ! φώναξε ο συνταγματάρχης Σανσονέ, πού είχε ήδη μεθύσει. Τώρα όλ τον κανονίω εγώ!

Και πριν οι άλλοι προφθάσουν να τον κρατήσουν, δόθηκε από τό δωμάτιο, παραπατώντας, ανέθηκε στο πάνω πάτωμα, και μπήκε άπότομα στήν κάμαρη το ιστοριογράφου.

—Η κυρία Κολέτ, τό είπε, σ'α παρακαλεί να κατεβήτε κάτω να πιήτε ένα ποτήρι μαζύ μας...

—Με συγχωρείτε, κύριε, ψιθύρισε ο γέρος μοναρχικός, μά δεν έχω τήν σιμιά να γνωρίσω τόσο καλά αυτήν τήν κυρία...

—Αυτό δεν έχει σημασία! τον διέκοψε άπότομα ο αξιοσημίων.

Και, αρπάζοντας τό σεβάσιμο γέρο από τό χέρι, τον τραβήξε προς τήν σκάλα...

Στό μεταξύ, περίχρυσαν τήν πόρτα το σπιτιού αριθ. 13. Μερικοί επαναστάτες στρατιώτες, βλέποντας φωτισμένο ένα παράθυρο του, μολοντί ή ώρα ήταν περασμένη, και άκούγοντας πολλές φωνές μαζύ, νόμισαν πως μέσα σέ κείνο τό οικία είχαν συγκεντρωθεί άντεπαναστάται. Και άπεφασίσαν να τό βάλουν φωτιά. Περιχρυσαν λοιπόν τή μεγάλη ξυλένια πόρτα του με πετρέλαιο, πού τό είχαν μαζύ τους κ'αί κάθ' ένδεχόμενον, και τής έβαλαν φωτιά. Τεράστιες φλόγες σκέπαζαν άμέσως τήν πόρτα. Οι στρατιώτες άπομακρύνθηκαν τότε, τρίβοντας τ'α χέρια τους από τή χαρά.

Τήν ίδια στιγμή μια κραυγή σπαρταχτική άντήχησε στο σπίτι: —Φωτιά!... Καίγόμεστε!...

Ένας μαύρος, πυκνός καπνός τούς τυλώωνε. Η φωτιά, άφου κατέστρεψε τήν πόρτα, μετέδωθε και στήν ξύλινη σκάλα, πού άρχισε να καίγεται σαν λαμπάδα. Οι νοικάρηδες το σπιτιού είχαν πανικοβληθεί. Σπαρταχτικά ούρλιασματα τρέμου και αλλοφροσύνης άντηχούσαν από παντού. Άρχισε ή άγωνία το καταραμένου σπιτιού αριθ. 13.

Ένας από τούς αξιοσημίων, καταλαβαίνοντας ότι δεν υπήρχε πειστική έλπίδα σωτηρίας, πήδησε από ένα παράθυρο στήν αύλη, μά έσπασε τ'α κόκκαλά του στο πλακόστρωτο. «Όλοι οι νοικάρηδες είχαν συγκεντρωθεί τώρα στο κεφαλοστάλιο το τρίτου πατώματος.

Οι άνδρες είχαν χάσει πειστική ψυχραιμία τους. Ο Μονπουάδερ, ο δολοφόνος το γέρο ιστορικού, μούγκριζε σφίγγοντας τό κεφάλι του με τ'α δυό του χέρια. Ο Σανσονέ άρχισε να τραγουδά! Τρελλός ήταν ή μεθυμένος. Κανείς δεν ενδιαφέρετο ν' αμείψει. Η γυναίκα, μισόγυμνη έβλεπε, δονούσαν.

Στό τρίτο πάτωμα, ή Φανή ούρλιαζε άπαίσιμα. Ο σύζυγός της είχε γονατίσει και παρακαλούσε τό Θεό να τούς λυπηθί. Κάπου-κάπου γυρόνυσε τό κεφάλι του και κύταζε με άπερίγραπτη άγωνία τή γυναίκα του. Η Φανή σπαταρούσε σαν ψάρι. Πιττα νέα, ωραία, δεν ήθελε να πεθάνη!...

Μεταξύ όμως των νοικαρέων—των 13 νοικαρέων το σπιτιού 13—υπήρχαν και δυό επικίνδυνοι τρελλοί. Ο ένας, ο Ισμαήλ-Αδάμ Σόλ, ο ιδιοκτήτης το σπιτιού, δεν ενδιαφέρετο τόσο γιά τή ζωή του, όσο γιά τό σπίτι του... Τρελλάθηκε με τή σκέψη ότι σέ λίγο μονάχα έρείπια θά έμειναν από τό σπίτι του. Ο άλλος ο τρελλός ήταν ή φοιτήτρια Ζακ Σαντάλ. Φιλόφρων λίγα λόγια χωρίς νόημα, χωρίς θυμό, και γελοίες ζήντες: τ'α βλέμμά τ'α του καρφωμένα πάντοτε στήν άπελπισμένη Φανή. Γύρω του, ή υπερτίριες είχαν καταληφθεί από σπασμούς. Απ' στιγμή σέ στιγμή, τό σπίτι, πού κανένας σαν πυροσβεστής, θά σωριάζεταν σε καπνίζοντα έρείπια...

Έξαφνα, τό σπίτι όλόκληρο λυγισε, σαν άνθρωπος πού το κέβωνται τ'α γόνατα. Η φωτιά είχε πυρπολήσει όλόκληρο τό ισόγειο. Μια φοικαστική κορυφή τρέμου βγήκε από τ'α στήθος όλων των μελλοθανάτων. Τήν ίδια στιγμή, ή Ζακ Σαντάλ, άρπάζει τή Φανή στήν άγκαλιά του, τή κατέφευγε σ' ένα δωμάτιο και κλειδώνει τήν πόρτα από πίσω. Ο σύζυγός έννοιωσε να ξυπνούν στήν καρδιά του τ'α φείδια τής ζήλειας. Ωρμησε στήν πόρτα και προσπάθησε να τήν άνοίξει.

ΕΝΝΟΙΑ σας και θά έχετε πολύ γλήγορα νέα μου, φώναξε ο κ. Μενεστρέλ, στο νοικάρη του. Πηγαίνω στο δικηγόρο μου...

Και κατέβηκε τή σκάλα... Μά ο Μπαλιό άρχισε να γελάει, χωρίς να λάβει καθόλου υπ' όψη τήν άπειλή το σπιτονοικοκύρη του. Είπε αλθθίτα ότι ο κ. Μενεστρέλ τήν είχε έκστομει πολλές φορές, χωρίς όμως και να τήν πραγματοποιήση ποτέ.

Ο κ. Μενεστρέλ ήταν ένας άνθρωπος πρσος και αγαθός. Μά ο Μπαλιό, ο νοικάρης του, το χρωστούσε τέσσερα όλόκληρα νοίκια. Τό παράκαυσε πεισά. Αύτή ή κατάσταση δεν μπορούσε να εξακολουθήσει. Έπρεπε να δοθί μια λύσις. Και γι' αυτό ο κ. Μενεστρέλ πραγματοποιήσε αυτή τή φορά, τήν άπειλή του και το έκανε άγωγή εξώσεως.

Έτσι, έπειτ' από λίγες μέρες, ένα πρωτό ο Μπαλιό άναγκάστηκε ν' άδειάσει τό σπίτι το κ. Μενεστρέλ. Άλλ' ήταν βεβήκε στο δρόμο μαζύ με τή γυναίκα του, τ'α παιδιά του και τ'α έπιπλά του, έβγαλε τέτοιους φωνές, ώστε σιγά-σιγά άπειρος κόσμος συγκεντρώθηκε γύρω του.

Ο Μπαλιό άρχισε τότε να περιγράφει στο πλήθος τή δυστυχία του, να κατακρίνει τό σκληρό και άπάνθρωπο σπιτονοικοκύρη του και να τραβή τ'α μαλλιά του, λέγοντας πως δεν ήξερε πού να βρή τώρα άσυλο.

Ο κόσμος τον λυπήθηκε κι' άρχισε ν' άγανακτήσει κατά των άδικιών των κεφαλαιοκρατών.

Δεν ντρέπονται, έλεγε ο ένας, να πετούν έτσι στους δρόμους, τούς φτωχούς ανθρώπους!

—Έναν οικογενειακό με έξη παιδιά! έπρόσθεσε ένας άλλος.

—Καλέ τί έξη; Δέκα! Δεν τ'α μετράτε!

Σέ λίγο τό συγκεντρωμένο πλήθος βλέποντας τον πρσο και αγαθό κ. Μενεστρέλ, να πηγαινό στο άδειαν πεισά σπιτί του, τον άπεδοκίμασε άγρίως, σαν να ήταν ο πιο σκληρός και άεθάρκος κεφαλαιοκράτης.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, συνοδεύοντας τ'α έργα με λόγια, το έσπασαν τ'α τζάμια το σπιτιού του και το κατέστρεψαν τήν πόρτα τής εισόδου, πού τήν είχε έπισκευάσει λίγες μέρες πριν. Άν δεν είχε καταφύγει

Τού χάου όμως. Και άρχισε να χτυπά τήν πόρτα με τ'α χέρια και με τ'α πόδια, φωνάζοντας:

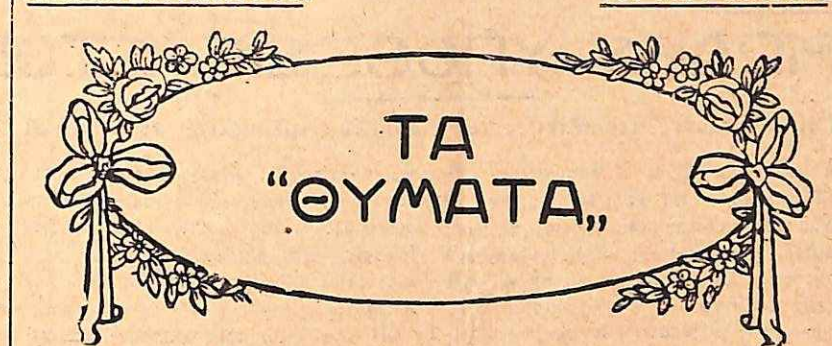
—Φανή!... Φανή!...

Μεσ' στο δωμάτιο, ο Σαντάλ κρατούσε στήν άγκαλιά του τό παγωμένο σώμα τής Φανής και τή φιλούσε με μανία στο στόμα.

Και όταν, τέλος, έπεσαν και τ'α κεραυδία το μοιραίου σπιτιού—ένος από τ'α πολλά σπίτια πού κατεστράφησαν κατά τή διάρκεια τής Κομμουνής—σκαπίζοντας έλους τούς νοικάρηδες του, ο Ζακ Σαντάλ ήταν ο μόνος πού πέθαινε εύχαριστήμένος: μ' ένα χαμόγελο εύτυχίας σ'α χείλη—γιατί είχε κάνει πραγματικότητα τό μοναδικό όνειρο τής ζωής του!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΟΡΝΤΟ

στο ύπόγειο, θά τον έσκότωναν και τον ίδιο ή θά τον λιθοβολούσαν.

Ο Μπαλιό, άγέρωχος και κατακόκκινος διηύθυνε τήν έπιθεσι.

—Πού θά πάω τώρα; άρχισε να ξεφωνίζει, όταν δεν άπόμεινε πεισά τίποτε γιά σπασμό στο σπίτι το νοικαρέου του.

Τό πλήθος περίμενε να γίνη κάποιο θαύμα. Κα τό θαύμα έγινε. Ο θερμότερος από τούς διαδηλωτές, παρασυρόμενος από τον ένθουσιασμό τής στιγμής, φώναζε:

—Στό σπίτι μου. Έλάτε στο σπίτι μου!

Η πρότασή του αυτή έγινε δεκτή άμέσως με παράφορο ένθουσιασμό. Ο κ. Ντεζανσουά, αυτός πού τήν είχε κάνει—κάπως βιαστικά είν' αλήθεια—γνώρισε εκείνη τή στιγμή τή μέση των άποθεώσεων.

Τον ζητωκραύγασαν και τον σήκωσαν τ'α χέρια. Κάποιον ή διαδηλωτή άρχισαν να προωρούν πίσω του και καθένας ξεκινώντας, έπαιρνε και από ένα έπιπλο, από τ'α σκορπισμένα στο δρόμο, γιά να βοηθήσουν τον Μπαλιό στή μετακίνησή του.

Όσο πλησίαζε στο σπίτι του με τό πλήθος από πίσω και με τήν πολυάριθμη οικογένεια πού έπρόκειτο να τήν στεγάσει και να φιλοξενήσει, ο κ. Ντεζανσουά έννοιωσε τον φλογερό ένθουσιασμό του να σβύνει. Τί θά έλεγε ή κ. Ντεζανσουά; Ήταν δέβαια πονόφυχη ή γυναίκα του, μά ή φιλανθρωπία είχε τ'α βριά της.

Δυό-τρεις φορές ο Ντεζανσουά γύρισε, έτοιμος να κινή προς τ'α πίσω. Μά αντίκρισε τούς διαδηλωτές ή όποιοι τον χειροκροτούσαν και τον ζητωκραύγαν. Ήταν πεισά αίμαλωτος: τους και δεν μπορούσε πεισά να κινή τίποτε.

Εύτυχώς ή κ. Ντεζανσουά άποείσχε τήν ώρα εκείνη απ' τό σπίτι της. Ο άντρας της έπωφεληθήκε τής άπουσίας της κι' έσπευσε να έγκαταστήσει τ'α έπιπλά της άποκρίσει με τούς τ'α τους γιά όλες τις ζήμιες πού είχε ύποψει και άρχισαν και σχετικές άναχωρήσεις. Έπρεπε να πληρωθούν τ'α σπασμένα τζάμια και ή πόρτα.

Ένωμεταξύ ή οικογένεια Μπαλιό δεν έννοούσε να τό κουνήσει από τό σπίτι το κ. Ντεζανσουά, ή όποιος τ'α είχε χαμηναι και μετανοούσε πικρά γιά τότι είχε κάνει. Τήν άγωνία του τήν μεγάλωνε και τ'α φωνές. Άλλά τή φορά αυτή ήταν μόνος. Κανένας δεν προσεφέρθη να τον περιυλλέγη. «Όσο γιά τον Ντεζανσουά, αυτός, από τό φόβο του, είχε κλειδώσει τρεις φορές τήν πόρτα το σπιτιού του!...

Όταν σέ λίγο γύρισε ή κ. Ντεζανσουά βοή-

σε τ'α όκτώ μέλη της οικογένειας Μπαλιό θρονισμένα γύρω στο τραπέζι, τρομερά σαν στρατευμα παραταγμένο γιά μάχη. Στή σκάλα, στους διαδρόμους, βρισκόντουσαν σωριασμένα τ'α έπιπλά τους.

—Μά τί συμβαίνει; λοιπόν; Έπιπασε φωτιά τό σπίτι μας; ρώτησε με άγωνία ή φτωχή γυναίκα.

—Κάτι χειρότερο! τής άπάντησε ο σύζυγός της.

—Μά τί λοιπόν;

—Ένας πλοσάιος έδειξε όλη τή θρησινία του και πέταξε μια φτωχή οικογένεια στους πόντες δρόμους.

Μολοντί δεν κατάλαβε καλά ή κ. Ντεζανσουά γιά πού λόγο έπρεπε να φιλοξενήσει, αυτοί τ'α θυμάται το πλοσάιο, έν τούτοις δεν είπε τίποτε και παραδέχτηκε τήν κατάσταση.

Όστόσο τό κακό, ύστερα από λίγο, χειροτέρευσε. Τ'α μέλη της οικογένειας Μπαλιό άπλώθηκαν σ' έλο τό σπίτι. Έμειναν μ' άγρίους έπιδρομείς πού κυρίευσαν μια πόλη.

Ο κ. και ή κ. Ντεζανσουά άναγκάστηκαν να κλειστούν στήν κάμαρά τους, τήν όποιαν και κλειδούσαν. Η κάμαρα αυτή έδωσε στήν αύλη κι' έτσι δεν άκουσαν τήν καντάδα πού τό ένθουσιασμός πλήθος πήγε και τούς έκανε γιά να πανηγυρίσει τήν γενναιοδωρία τους. Τ'α μέλη όμως της οικογένειας Μπαλιό, στηριγμένα στα μπροστινά παράθυρα το σπιτιού, ήπλησαν τήν μουσική.

Τήν άλλη μέρα, ο λαϊκός ένθουσιασμός είχε πέσει. Ο κ. Μενεστρέλ ζήτοσε τώρα άποκρίσει με τούς τ'α τους γιά όλες τις ζήμιες πού είχε ύποψει και άρχισαν και σχετικές άναχωρήσεις. Έπρεπε να πληρωθούν τ'α σπασμένα τζάμια και ή πόρτα.

Ένωμεταξύ ή οικογένεια Μπαλιό δεν έννοούσε να τό κουνήσει από τό σπίτι το κ. Ντεζανσουά, ή όποιος τ'α είχε χαμηναι και μετανοούσε πικρά γιά τότι είχε κάνει. Τήν άγωνία του τήν μεγάλωνε και τ'α φωνές. Άλλά τή φορά αυτή ήταν μόνος. Κανένας δεν προσεφέρθη να τον περιυλλέγη. «Όσο γιά τον Ντεζανσουά, αυτός, από τό φόβο του, είχε κλειδώσει τρεις φορές τήν πόρτα το σπιτιού του!...

Όταν σέ λίγο γύρισε ή κ. Ντεζανσουά βοή-

Σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, έπειτ' από δυό μέρες έλαβε και μια δικαστική κλήση. Κατηγορείτο ότι αυτός είχε όργανώσει τή διαδήλωσι κι' είχε διαταράξει τήν τάξη. Και έντω μεταξύ οι φιλοξενούμενοί του έρωγαν κι' έπιναν και τ'α έξοδα τ'α πλήρωναν αυτοί.

Η κατάσταση ήταν πεισά άπελπιστική. Δεν ήξερε τί να κάνει. Γιά να μή τ'αίξη τούς Μπαλιό, πήρε τή γυναίκα του και πήγαν να φανέ στο έστιατόριο. Η κ. Μπαλιό όμως δεν άντηπούσε καθόλου. Φώναζε τήν υπερτίρι, τήν διάταζε να ψωνίσει, να μαγειρέψει, και όταν γύρισαν οι Ντεζανσουά βόηκαν τούς Μπαλιό στρογγυλοκαθισμένους γύρω από τό τραπέζι. Η κ. Μπαλιό μάλιστα έκάλασε εύγενικώτατα τον κ. και τήν κ. Ντεζανσουά να τούς κάνουν συντροφιά στο φαί.

Τό πρώτο είχε πεισά καταντήσει κόρη. Δεν έπιαναν ούτε ή άπειλές, ούτε ή ίκεσίες. Σέ ό,τι κι' άν τούς έλεγαν, ο Μπαλιό άπαντούσε στερεότυπα:

—Και τ'α παιδιά μου; Τ'α κακόμοιρα τ'α παιδιά μου; Πετράχτε τ'α λοιπόν και σεις στους δρόμους άφου είσαστε τόσο άκαροί!

Η κ. Ντεζανσουά δοκίμασε γιά να γλυτώσει από τήν οικογένεια Μπαλιό, ένα άλλο σύστημα. Έβρισε ένα πρωτό απ' τό σπίτι της και άφου όλη τή μέρα έτρεξε σέ διάφορα μέρη και είδε ένα σωρό γνωστούς της, τό βράδυ, ξαναγγυρίζοντας στο σπίτι, άνήγγειλε στους φιλοξενούμενους της ένα εύχάριστο νέο:

—Βρήκα μια θέσι γιά τον μικρότερο γιού σας.

Ήταν μια θέσι σ' ένα αγαθουργό έδραμα. Μετά τον μικρότερο, όκονομήθηκε με τον ίδιο τρόπο και ο μεγαλύτερος.

Έτσι, όλοι οι γιοι το Μπαλιό βολεύτηκαν. Ο Μπαλιό τ'α δεχόταν όλα, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται ότι ήταν μαγευμένες τούς έχθρο πού τον έαυθάνεζαν. Και ήθελε μια μέρα πού έμεινε μόνος, γιατί και ή γυναίκα του άκάμα είχε βολευτεί σ' ένα πλουτήριο.

Τέλος, ένα βράδυ οι Ντεζανσουά έκάλασαν τον Μπαλιό σέ γεύμα. Ο Μπαλιό έφαγε με όσην όρεξι δεν είχε φάγει ποτέ του. Και ήπιε με μεγαλύτερο κέρφι άναίκα. Οι Ντεζανσουά άνοιξαν μια μπουτίλα, άνοιξαν δεύτερη και ύστερα τρίτη. Ο Μπαλιό έπινε όλοένα και έπινε μόνος. Όταν έγινε στουπύ στο μεθύσι, τον πέταξαν στο δρόμο. Μά ύστερα από λίγο συνήλθε και έβαλε πάλι τις φωνές. Άλλά τή φορά αυτή ήταν μόνος. Κανένας δεν προσεφέρθη να τον περιυλλέγη. «Όσο γιά τον Ντεζανσουά, αυτός, από τό φόβο του, είχε κλειδώσει τρεις φορές τήν πόρτα το σπιτιού του!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ή καποποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παρτός είδους και πόσης γλώσσας κι' έλλείψεις διδασκόμενης. Γράψατε: «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», Αθήνα 7, Αθήνας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΤΟΚΜΠΡΙΤΣ

(Η άπιστευτος περιπέτεια του διασώμου 'Αμερικανού αστυνομικού ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η

αλλά κι' από το γεγονός ότι ο Αρχι-τέκτων, φοβούμενος έρευνα των αστυνομικών στο γραφείο του, τριγύριζε κάποια ώρα στη συνοικία.

Μετά την αναχώρησή του επιστάτου, ο Νικ ανέβηκε στο διαμέρισμα του Κράντλ κι' άρχισε να εξετάζει τον τάπητα. Πρόσεξε τότε ότι κάτω από το κούφωμα του, στο οποίο έμπαιναν τα πόδια υπήρχε ένας μικρός τάπητας ανεξάρτητος από τον τάπητα με τον οποίο ήταν στρωμένη η υπόλοιπη αίθουσα.

Ο Νικ σήκωσε το πρόσθετο κομμάτι του χαλιού. Είδε τότε ότι από κάτω το άλλο χαλί που έστρωσε ολόκληρο το δωμάτιο, ήταν κομμένο σε σχήμα τετράγωνο. Ο αστυνομικός δεν χρειάστηκε περισσότερα για να καταλάβει ότι εκεί βρισκόταν το άνοιγμα της καταπακτής, το οποίο σκεπαζόταν από ένα τετράγωνο σανίδι, έφορμωμένο καλά στις πλευρές του ανοίγματος.

Τώρα είχε εξηγηθεί εντελώς το μυστικό πέρασμα.

Ο Νικ δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να σκιάσει το σανίδι και να περάσει από το πέρασμα. Με τον ίδιο ασφαλώς τρόπο είχε ανέβει κι' ο δολοφόνος. Έμεινε τώρα να μόνι αν ο Κράντλ ήξερε την ύπαρξη της καταπακτής αυτής. Κατά τον Κάρτερ, το πιθανότερο ήταν ότι δεν την ήξερε.

Στην αρχή, η αποκάλυψή του Στοκμπριτς είχαν τραβήξει τις υποψίες του Νικ στο συμβολαιογράφο Κίλιαν Γκράφ, τώρα όμως, με τις νέες αποκάλυψεις, υποψιάζονταν εξ' αυτού και τον αρχιτέκτονα Χάρμον. Αφού, όπως είχε αποδειχθεί, ο δολοφόνος ανέβηκε στο διαμέρισμα του Κράντλ από το γραφείο του, αυτό σήμαινε ότι, αν δεν ήταν ο ίδιος ο δολοφόνος, ήταν τουλάχιστον συννενοχος στο έγκλημα. Μια άκρως άπίστευτος της ένοχής του ήταν ότι είχε στρώσει το ταβάνι του γραφείου του με χαρτί για να μη φαίνεται η καταπακτική.

Τον αστυνομικό, τον ενδιαφέρει τώρα και κάτι άλλο. "Αν δηλαδή ο Χάρμον ήξερε ότι ο Κάρτερ είχε αναλάβει τη διεκρίνισή της υποθέσεως αυτής και αν τον είχε δει όταν το μεσημέρι επισκέφθη τον πάρογο μαζί με τον Στοκμπριτς.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Ο Νικ Κάρτερ, κατεβαίνοντας στα γραφεία του αρχιτέκτονα από τη μυστικό πέρασμα, είχε σκοπό να έρευνήσει τα έγγραφα του Χάρμον. Η έρευνή του όμως δεν έφεραν κανένα

αποτέλεσμα. Τότε ο αστυνομικός ανέβηκε και πάλι στη βιβλιοθήκη του Κράντλ κι' από εκεί, χωρίς να χάνει καιρό, στο θολωτό διαμέρισμα του πάρογο. Σκόπευε να κοιτάξει εκεί λεπτομερέστερα τους τόμους της «Φωνής της Νέας Υόρκης», οι οποίοι έκλειναν, κατά τη γνώμη του, πολλά μυστικά.

Επί τέσσερες ολόκληρες ώρες ο Νικ φυλλομετρούσε τους τόμους εκείνους, κρατώντας διαρκώς σημειώσεις. Από τη φυλλομετρήσή του αυτή, ο αστυνομικός σχημάτισε την πεποίθησή ότι με τα χαλθόνια συνομιλία είχε εξοφανθεί, γύρω από την παρουσία του Κράντλ, που ήταν μεγαλειότερη από δέκα εκατομμύρια δολλαρίων. Τα πρόσωπα που φαινόταν πως είχαν λάβει μέρος στη συνωμοσία αυτή ήταν ο συμβολαιογράφος Κίλιαν Γκράφ, του οποίου το όνομα

Ο Νικ έσκυψε και άρχισε να εξετάζει τον τάπητα.

αναφερόταν στα παραποιημένα έγγραφα της διαθήκης, και το μυστηριώδες υποκείμενο, του οποίου ο Γκράφ παρουσταζόταν ως πληρεξούσιος και το οποίο δεν ήταν άλλο από το Χάρμον, το γιού του Κράντλ από τον πρώτο γάμο του. Έμεινε τώρα να εξακριβωθεί αν ο Χάρμον ήταν πραγματικά γιός του Κράντλ και αν ο Κράντλ ήξερε ότι κάτω από το διαμέριμά του κατοικούσε ο γιός του.

Έμεινε τώρα και με' άλλη όψις του ζητήματος, αν δηλαδή ο Κράντλ είχε σχέσεις με το γιού του και αν άλλα ή σχέσεις αυτές ήταν γνωστές στο Στοκμπριτς. Έν τοιαύτη περίπτωση, ο Στοκμπριτς είχε συμφέρον να αποκρύψει μερικά σημεία της υποθέσεως, γιατί ήταν ανεπιθύμητο να ε-

χε αναπτυχθεί μίσος μεταξύ αυτού και του Χάρμον, εξ αίτιας της κληρονομιάς. Κατά βάθος όμως ο Νικ θεωρούσε τον Στοκμπριτς άθωο, ενώ αντίθετος υποψιάζονταν πολύ τον Χάρμον.

Η ώρα ήταν πια τέσσερες και μισή. Ο Νικ, κουρασμένος πια από την άγρυπνία, πήγε να κοιμηθ' λίγο στο κρεβάτι του Κράντλ.

Στις εξήμισι ξύπνησε και, θυγώνοντας έξω, συνάντησε τον επιστάτη. —Καλημέρα! του είπε. Θα ήθελα να ιδώ τη γυναίκα σας... Εδώ; —Μάλιστα, κύριε Κάρτερ. Πάω να τη φωνάξω...

Σε λίγο η γυναίκα του επιστάτου βρισκόταν μπροστά στον αστυνομικό. —Κυρία μου, της είπε ο Νικ, παρατήρησα μέσα στο δωμάτιο του μακαρίτου ότι ο τάπητας είναι κομμένος κάτω απ' το γραφείο. Τό ξέρετε αυτό;...

—Βέβαια. Ο τάπητας ήταν κομμένος από τότε που τον έφεραν εδώ. —Τό ήξερε αυτό ο κ. Κράντλ; —Μου φαίνεται πως τό ήξερε. —Ανέφερε ποτέ σχετικά τίποτε; —Δεν ανέφερε, αλλά σ'ας επανα-

—Ο κ. Κράντλ ήταν εδώ την ώρα εκείνη.

—Όχι. Ταξίδευε τότε στην Ευρώπη. Όταν ήρθε, έπειτ' από οχτώ ημέρες, η επίπλωσής είχε ταλειωθεί.

—Και το μικρό πρόσθετο κομμάτι που είν' επάνω από τον τάπητα πότε τό έφεραν;

—Τό έφεραν μαζί με το μεγάλο χαλί. Θυμάμαι μάλιστα ότι ο κ. Κράντλ έκανε την παρατήρησή πως δεν είχε παραγγείλει το μικρό κομμάτι του χαλιού κι' ότι τό τοποθέτησαν εκεί χωρίς την άδειά του. Οι παπασέρηδες όμως του απάντησαν για να μη φθαρή το μεγάλο χαλί από τα πατώματα.

—Εύχαριστώ πολύ, κυρία μου. Πάω μου τώρα μόνο τι ώρα έρχεται συνήθως ο κ. Χάρμον στο γραφείο του.

—Τό πρωί έρχεται πολύ σπανίως. Τό απόγευμα έρχεται τακτικά στις 4)2 με 5.

Ο ΕΛΛΗΝ

Λίγο αργότερα, ο Νικ σκεπτόταν μπροστά σ' ένα κατάστημα και διάβαζε την επίγραφή: «ΜΠΕΒΑΡΙΑΝ και ΟΤΕΡΟ, ταπητέμπορο».

Πήρε μέσα και, όταν ζήτησε το διευθυντή, ένας χοντρός 'Αρμένιος παρουστάστηκε μπροστά του.

—Ερχομαι εκ μέρους του κ. Λεμονού Στοκμπριτς, πληρεξουσίου του μακαρίτου Κράντλ, ο οποίος έκανε πρό ενός έτους, μία αγορά εδώ, είπε ο αστυνομικός.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο ταπητέμπορος. Ο κ. Κράντλ αγόρασε έναν τάπητα από το κατάστημά μας. Τό σχέδιό και το μέγεθος του τάπητος μας τό έδωσε ένας αρχιτέκτων, ονομαζόμενος Χάρμον. Ήταν οκτάγωνος και...

—Ναι... Ναι... Τό ξέρω εγώ αυτό, αλλά πότε μου... Ο τάπητας αυτός παραδόθηκε σ'ε καλή κατάσταση στον κ. Κράντλ;...

—Βεβαιότατα, κύριε...

—Βεβαιώθηκε προσωπικά; ή αρκεστήκατε στις δηλώσεις των υπαλλήλων σας;

—Μισή ώρα πρό της παραδόσεως τον είχα εξετάσει μόνος μου...

—Δεν ήταν κομμένος σε σχήμα τετράγωνο στη μέση;...

—Όχι, κύριε, όχι!... διαμαρτυρήθηκε ο 'Αρμένιος με άγανάκτηση. Φανταστήκατε ποτέ ότι θα πουλούσαμε έναν τάπητα κομμένο!...

—Στείλατε άνθρωπο για να επιβλέψη την παράδοσι και την τοποθέτησή του τάπητος;

—Πράγματι.

—Αν ο άνθρωπος σας αυτός είν' εδώ, θα ήθελα πολύ να τον μιλήσω.

—Όχι, δεν είν' εδώ... Έφυγε απ' την εργασία μας ύστερ' από λίγο καιρό... Ξαναγύρισε στην πατρίδα του. Νομίζω πως είνε Τούρκος.

—Ο Τούρκος αυτός συνοδεύταν και από κανένα άλλο υπάλληλό σας;

—παρέδωσε τον τάπητα;...

—Μάλιστα, κύριε, και ο υπάλληλος αυτός βρίσκεται εδώ. Πηγαίνω να τον φωνάξω.

Ο 'Αρμένιος διευθύνθηκε στο βάθος του καταστήματος και σε λίγο ξαναγύρισε μαζί με έναν 'Ελληνα υπάλληλο με πονηρό μάτι.

Ο Νικ προχώρησε προς τον 'Ελληνα και τον ρώτησε απότομα:

—Πόσα σ'ας πλήρωσαν για να κόψετε τον τάπητα που παραδόσατε πρό ενός έτους στο μέγαρο του κ. Κράντλ. Απάντησε! Εξέσω τ'α πάντα...

—Έκατ'... Έκατ' δολλάρια, τουλάχισ ο υπάλληλος γλωσσίζοντας. Μας βεβαίωσαν όμως ότι το κόψιμο γινόταν κατά διαταγήν του ιδιοκτήτη... Ο σύντροφός μου μάλιστα μου είπε ότι ο ιδιοκτήτης δεν ήθελε να πούμε σε κανένα αυτό το πράγμα.

—Και ο σύντροφός σου ο Τούρκος, δεν βρίσκεται πια εδώ;...

—Όχι, κύριε, δεν ήταν Τούρκος. Είνε 'Ελληνας κι' αυτός και ονομάζεται Ραχόπουλος. Είνε τώρα διευθυντής εστιατορίου στην εδδμή Λεωφόρο.

—Και πούος σ'ας διέταξε να κόψετε το χαλί;

—Ο Ραχόπουλος είχε ένα χαρτί υπογεγραμμένο από τον κ. Κράντλ, που τον διέτασσε σχετικώς. Τό θυμάμαι πολύ καλά.

—Τό χαρτί τι ημερομηνία είχε;

—Ημερομηνία της ίδιας ημέρας.

—Και τι έγραφε;

—Σημείωνε τ'α μέτρα και την ακριβή θέση όπου έπρεπε να κοπ' το χαλί.

—Δεν ξέρετε λοιπόν ότι ο Κράντλ βρισκόταν στην Εδωάπη;

—Όχι, κύριε... Δεν τό ήξερα...

—Πότε αργότερα τό έμαθε;

—Ναι.

—Και γιατί δεν τό είπα;

—Γιατί φοβόμουν μήπως με διώξουν από δω;

—Ξέρεις γιατί έγιναν ελ' αυτά;

—Δεν μου τό έπαν, αλλά τό μόντευα. Τη στιγμή που τοποθετήσαμε το χαλί είδα ότι στο σημείο του κόψιματος βρισκόταν μία καταπακτική. Τό κούφωμα του γραφείου βρισκόταν ακριβώς πάνω απ' την καταπακτική.

Ο Νικ κατάλαβε ότι ο υπάλληλος έλεγε την αλήθεια.

—Σε πιστεύω, του είπε. Θέλω τώρα να με συνοδεύεις ως τό εστιατόριο του Ραχόπουλου.

Και συγχρόνως παρακάλεσε τον καταστηματούχο να επιτρέψη στον υπάλληλό του να τον ακολουθήσει.

—Εύχαριστώ, απάντησε εκείνος.

Έπειτα από λίγη ώρα ο Νικ Κάρτερ και ο 'Ελληνας υπάλληλος βρισκόντουσαν στο εστιατόριο του Ραχόπουλου. Ο Ραχόπουλος βρισκόταν στο επάνω διαμέρισμα, το οποίο χρησιμοποιούσε ως κρεβατοκάμαρα.

Ο Νικ ανέβηκε επάνω συνοδευόμενος από τον νέο υπάλληλο. Χτύπησε την πόρτα, και, χωρίς να περιμένει απάντησι, την έσπρωξε και μπήκε μέσα.

Ο Ραχόπουλος, ο οποίος εκείνη τη στιγμή σηκωνόταν απ' το κρεβάτι του, μόλις είδε έναν άγνωστο, μαζί με τον παλιό συνάδελφό του, κατάλαβε τ'α πάντα κι' έγινε κατάχλωμος.

Σε μία στιγμή μάλιστα έκανε μία

κίνησι σαν να ήθελε να όρμησι έναντιόν του.

Μά ο Νικ στάθηκε μπροστά του και του είπε απότομα:

—Σοφ συνιστώ να καθήσής φρόνιμα, γιατί αλλιώς θα σοφ περάσω τις χειροπέδες.

Ο Ραχόπουλος έσκυψε τότε το κεφάλι του. Έπειτ' από δέκα λεπτά, ο Νικ Κάρτερ κι' οι δύο 'Ελληνες διευθύνθηκαν μ' ένα αυτοκίνητο στο μέγαρο του αστυνομικού. Εκεί, ο Νικ τούς έβαλε να καθήσουν και είπε στο Ραχόπουλο:

—Ακουσέ με, αγαπητέ μου. Ξέρω ότι οι 'Ελληνες και όταν κάνουν ένα σφάλμα, έχουν κατόπι την ειλικρίνεια να τό ομολογήουν. Λοιπόν, ελπίζω ότι θα μου πής την αλήθεια.

—Κύριε Κάρτερ, απάντησε ο Ραχόπουλος, ομολογώ ότι έκανα μία πράξη ύποπτη πραγματικά, χωρίς όμως να ξέρω τις συνέπειές της. Αν ή συνέπειές της ήταν κακές, είμαι πρόθυμος να δώσω λόγο στη δικαιοσύνη. Αυτό όμως που με δυσχεραίνει είνε ότι ο κύριος από εκεί, που είνε συμπατριώτης μου δυο χιλιάδες, φάνηκε πως σ'ας είπε πολλά εις βάρος μου.

—Αποναγνίας, φίλε μου, του απάντησε ο Νικ. Ο συμπατριώτης σας μου είπε την αλήθεια και από τ'α λόγόμενά του σχημάτισα την πεποίθησή ότι ούτε σεις, ούτε αυτός είσθε ύποθυμοι για μία πράξη, της οποίας πρόπει να μάλιστα ότι ή συνέπειές ήταν ολέθριες. Σεις δεν έχετε παρά να μου πής την αλήθεια και να ξαναγύριστε στο κατάστημά σας ήσυχος, χωρίς να σ'ας ένοχλήση κανείς. Σας τό έγγραφωμά αυτό.

Οι δύο 'Ελληνες ήταν κατενθου-

σιασμένοι από την εύγενική συμπεριφορά του Νικ Κάρτερ. Ο Ραχόπουλος τούς διηγήθηκε λεπτομερώς ότι ήξερε σχετικώς με την καταπακτική και τον τάπητα και σε λίγο έμειναν κι' οι δύο ελεύθεροι.

Η αφήγησις του Ραχόπουλου αποκάλυψε στο Νικ τις σχέσεις που υπήρχαν μεταξύ του συμβολαιογράφου Γκράφ και του αρχιτέκτονα Χάρμον. Η κατάθεσις του 'Ελλήνος έγινε έγγραφως και υπογράφηκε απ' τον ίδιο.

Ήταν πια μεσημέρι. Ο Νικ, ο οποίος δεν είχε κατορθώσει να πάη στην κηδεία του Κράντλ, έστειλε στον κ. Στοκμπριτς το ακόλουθο σημείωμα:

«Όταν θα γυρίσετε από την κηδεία, να μείνετε στο σπίτι σας για να μοσρέσω να σ'ας τηλεφωνήσω αν παροστεί ανάγκη».

Ο δαιμόνιος αστυνομικός διευθύνθηκε κατόπι σ' ένα από τ'α μεγαλύτερα εργοστάσια χρηματοκιβωτίων της Νέας Υόρκης. Εκεί συναντήθηκε με τον διευθυντή του.

—Α! είστε σεις, κύριε Κάρτερ! φώναξε ο διευθυντής. Σε τι μπορώ να σ'ας φανώ χρήσιμος;

—Μου είπαν, απάντησε ο αστυνομικός, ότι οι μεγάλοι εργοστασιάρχαι χρηματοκιβωτίων συνηθίζουν να κρατάνε κατάλογο των ονομάτων όλων των πραγματοποιημάτων, τούς οποίους επισφραγίζουν στην ανάγκη να ανοίγουν τ'α χρηματοκιβώτια των οποίων χάθηκε το κλειδί. Στη ζήτημα αυτό κρατάτε μεγάλη μυστικότητα. Έτσι δεν είνε;

—Μάλιστα, κύριε Κάρτερ, και ή μυστικότης αυτή τηρείται αμείωτα εκτός αν ή δικαιοσύνη απαιτεί

την αποκάλυψη της αλήθειας. Με το πνεύμα αυτό θα σ'ας απαντήσω ειλικρινώς, γιατί και σεις εκπροσωπείτε τ'α δικαιοσύνη.

—Λοιπόν, κύριε Διευθυντή, επιθυμώ να μάθω αν μεταξύ των ονομάτων των πραγματοποιημάτων που αναφέρονται στους καταλόγους σας υπάρχουν και τ'α ονόματα Γκράφ και Χάρμον;...

—Εν' από τ'α ονόματα αυτά, του Χάρμον, υπάρχει. Ο κύριος Χάρμον μάλιστα υπηρέτουσε στα εργοστάσιά μας ως λογιστής. Κατόπι όμως έταν απέδειξε πως έχει πραγματοποιεί τάλαντο στο άνοιγμα των χρηματοκιβωτίων «αδ'α της ακούστ», τόν διώχτην πραγματοποιήματα και ανεδείχθη τελείως στη δουλειά του. Έσπούδαζε συγχρόνως αρχιτεκτονική και σήμερα είνε μία εξοχότης στην τέχνη του. Τόν ξέρετε;

—Ναι... Έκτος όμως αυτού, ο κ. Χάρμον δεν είχε και κανένα άλλο τάλαντο;

—Δεν ξέρω τί έννοείτε με την ερώτησή σας. Αυτό που ξέρω είνε πως ήταν άσπινος κι' ερχατικός. Σχεδίαζε θαυμάσια και κάποτε ανέστρεψε πιστότητα ένα έγγραφό μου, το οποίο είχε φθείρι ο χρόνος.

—Ανέστρεψε και την υπογραφή του εγγράφου; ρώτησε ο Κάρτερ, χαμογελώντας πονηρά.

—Βέβαια.

—Εύχαριστώ πολύ, είπε ο αστυνομικός. Τώρα επιτρέψατέ μου να φύγω.

Μόλις ο Νικ Κάρτερ έφυγε από τό εργοστάσιο, διευθύνθηκε στο συμβολαιογραφείο του Κίλιαν Γκράφ που βρισκόταν στο έκτο πάτωμα ενός ρανοδύτου.

Όταν βρέθηκε μπροστά στο συμβολαιογραφείο, έσπρωξε την πόρτα χωρίς να χτυπήση και μπήκε μέσα. Ένας μικροκαμωμένος άνθρωπος καθόταν μπροστά σ' ένα γραφείο. Μόλις είδε το Νικ, σήκωσε απότομα το κεφάλι του και τον ρώτησε:

—Πως τομάτε, κύριε, και μπαίνετε μέσα χωρίς την άδειά μου;

—Ερχομαι, απάντησε ψυχρά ο Νικ, ως πληρεξούσιος του κ. Λεμονού ελ Στοκμπριτς.

—Α! έκανε ο συμβολαιογράφος. Ήταν κυρίως πια να στείλ' έναν άνθρωπό του για να συνομιλήσουμε. Έχω μερικές επιστολές του μακαρίτου Κράντλ σχετικά με τ'α διαθήκη του.

—Εσώκατε προσωπικά τον κ. Κράντλ, κύριε Γκράφ;

—Όχι.

—Δεν σ'ας φαίνεται παράξενο λοιπόν ένας άνθρωπος άγνωστός σας σαν τον κ. Κράντλ, να σ'ας κάνει πληρεξούσιό του;...

—Δεν είναι άγνωστος. Ο γιός του κ. Κράντλ είνε παλός μου.

—Ορίστε και τ'α γράμματα του μακαρίτου.

Και ο Γκράφ έδωσε τρία γράμματα από ένα αυστρά και τ'α έπιασε προς τον αστυνομικό, ο οποίος τ'α πήρε και τ'α διάβασε προσεκτικά.

—Είνε πολύ επίδεξια, κύριε Γκράφ, είπε ο Νικ, αλλά σ'ας βεβαιώνω έγω ότι δεν θα παύωχον τό ακούσιό του.

—Τι θέλετε να πής; ρώτησε ο συμβολαιογράφος χλωμαίνοντας.

(Ακολουθεί)

Η θεία Γιερέτα Γάδμιν στη «Μάτα Χάρν».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛ

Πώς ο μέγας φιλόσοφος ξεκίνησε να κάνει τον γύρο της Γαλλίας. Τα πρώτα του ταξιδιού του. Ένα συναπάντημα του δρόμου. Ο αγαθός παπάζ. Ο Πασκάλ κλέβει ένα γυναικείο πουκάμισο. Στο χωριάτικο πανδοχείο. Η επέμβαση του ξενοδόχου, κτλ. κτλ.

ΤΑΝ κ α λ ο-
καίρι.
Κάτω απ' τον θερμό αυ-
γουσιότι κ ο ν
ήλιο στο δρό-
μο του Παρδε-
ζόλ, ο νεαρός
Βλάσιος Πα-
σκάλ, ο κατόπιν μέγας φιλόσοφος
σταμάτησε, ύστερα απ' δρόμολο-
πορεία δεκαοκτώ χιλιομέτρων, μέ-
σα στην εξαντλητική ζέση. Ή-
ταν ένα παιδί σχεδόν δεκάξη χρό-
νων, ξανθό, με λεπτά και κανονικά
χαρακτηριστικά, με εδύλιστο σάν-
κοριτσάτικο σώμα.

Ο Πασκάλ είχε αφήσει εδώ κα-
πέντε δομάδες τους γονείς του
που ήταν ανυπαντάδες στο Υξέρ
και είχε αναλάβει θαρραλέα να
κάνει το γύρο της Γαλλίας μ' ένα
μικρό μπαγκαλάκι στο χέρι και με
δυο τάλληρα στην τσέπη. Θα δού-
λευε όμως σ' όλο το ταξίδι για να
δωρίσει τα έξοδά του.

Στην αρχή όλα πηγαίνανε καλά.
Οι μαστόροι τον επαιρναν στη
δουλειά τους μ' ευχαρίστηση χωρίς
να του επιβάλουν βαρείες δου-
λειές. Κι' ήταν τελειώσε η δου-
λειά, ο Πασκάλ ξαναπαίρνε το
ρόμπερ του δρόμου του.

Ταξίδευε τώρα σχεδόν ένα
πέντε μέρες κι όμως δεν ήταν
φτωχότερος απ' την ημέρα που ξε-
κίνησε.

Πολύ γρήγορα όμως άλλαζαν
δλ' αυτά. Ο Πασκάλ πέρασε απ' το
δυο χωριά χωρίς να βρή δουλειά
και στην ψυχρή του γεννηθήσαν
πρώτες απογοητεύσεις. Έπρεπε
να φάει κι' έτσι η τσέπη του είχε
αλαφρώσει, απ' το βάρος των δυο
τάλληρων.

Το άλλο απόγευμα δεν είχε
πειρά τίποτε και περπατούσε σχεδόν
νησιτικός, κάτω απ' τον θερμό ή-
λιο, μέσα στη σκόνη.

Το πρωί είχε αναγκαστεί ν' α-
φήσει τα πράγματά του στον ξeno-
δόχο, που τον είχε ταίσει, που
του είχε δώσει άσυλο, και τώρα
ούτε ήξερε πώς θα τα κατάφερνε
να φάει και να κοιμηθεί το βράδυ...

Κι' όμως δεν φαινόταν απελπι-
σμένος. Είχε σηκωθεί αδικαιολό-
γητα χαρούμενος, κι' έτσι καθώς
χτυπούσε τον αέρα με τη μαγκού-
ρα του, το φαινόταν βί η έγνοια
του έφευγαν τρομαγμένες σαν που-
λιά.

Ήταν όμως λιγάκι κουρασμένος
—δεν είχε φάει κιόλας— και γι'
αυτό έκατσε κοντά σ' ένα φράχτη
να ξεκουραστεί.

Η έξοχη ήταν ήσυχη. Μονάκι
οι όρμιοι των εντόμων άνοιγόν
τοισαν.

Τότε ο Πασκάλ είδε ότι από πό-
νο του άπλωνόντουσαν τα κλαδιά
μιας μουριάς γεμάτα ώριμα μούρα.
Σηκώθηκε, λοιπόν, κι' άρχισε να

μαζεύει βιαστικά τα μούρα, αλλά
όπως άνασηκωνότανε για να φτά-
σει εκείνα, που ήταν πιο ψηλά,
άκουσε κάποιον να του λέει :

—Ε, μικρέ μου... Θα σκιστής
Αυτό που κάνεις δεν είναι φρόνι-
μο !...

Εγγύρισε ξαφνιασμένος και είδε
πίσω του μια καταμαυρή σιλουέ-
τα, που η σκιά της έπαινε όλο το
δρόμο. Εφοβήθηκε τόσο, ώστε έ-
τοιμάστηκε να το βάλει στα πόδια.

Η καταμαυρή σιλουέτα δεν ήταν
αλλά ένας παπάζ με γλυκό πρό-
σωπο και με καθαρά μάτια. Πού
κίτταζαν τρυφερά το παιδί.

—Πού πηγαίνεις, φίλε μου ; ε
ξοκολούθησε ο παπάζ.

Ο Πασκάλ ξεθάρρυνε με το
γλυκόν τόνο της φωνής του. Α-
πάντησε πως πηγαίνει στο Κα-
στελνύ, που απέχει καμιά δεκα-
ριά χιλιόμετρα. Κι' ο παπάζ εκεί

ρύθμιζαν το βάδισμά του.

Όταν έφτασαν στο μέρος όπου
άρχισε ο δρόμος του Καμπίζου, ο
ήλιος έδυε, βάφοντας την έξοχη με
πορφύρες ανταύγειες.

Ένα ποταμάκι, ο Βερασώ, που
σάν καθαρή κορδέλλα έκοβε το
πράσινο ντύσιμ των άγρών, χρω-
ματίστηκε κι αυτό χρυσοκόκκινο
και το καθαίο του νερό έμοιαζε
μ' αίμα, που, κυλούσε από κάποια
πληγή της γής.

Ο Πασκάλ παρατήρησε, απλω-
μένα πάνω στους, θάμνους κοντά
στο ποτάμι, άσπρόρρουχα, που στε-
γνόωναν. Πολλές φορές γύρισε και
κίτταζε τον παπάζ, βασανισμένος
από μια σκέψη, που δεν μπορούσε
να την διατυπώσει. Τέλος, μονο-
μιάζ, πήρε κουράγιο κι' είπε :

—Πέστε μου, πάτερ, είναι μια
λή άμαρτία, αν αλλάξω το δρώμι-
κο πουκάμισό μου μ' ένα από ε

γυναικείο. Αυτό τον έκαμε να δι-
στάσει, αλλά ριχνοντας μια ματιά
στο δικό του, πήρε την απόφαση.
Άλλαξε, κι' έτρεξε να προφτάσει
τον παπάζ...

Όταν έφτασαν στο Καμπίζου,
το μικρό χωριό είχε πειρά θυσιστεί
μέσα στη σιωπή και στη νύχτα.

Ο παπάζ είπε, στέλν Πασκάλ :

—Είπε άργά πειν για να γυ-
ρέψης εργασία, παιδί μου. Θα μοι-
ραστής τον ύπνο μου και το κρεβ-
βάτι μου... Άδριο με το καλό, σάν
επιμερώσαι, βλέπουμε...

Εάνω στο χοντρό τραπέζι με
το μουσαμάδενο τραπεζομάντηλο,
μπροστά στ' άδειαν τους πιάτα, ο
Ιερέυς κι' ο Πασκάλ δεν μιλούσαν
πια. Μια βαρειά νύχκη τους είχε
κυριέψει. Κοντά τους, στο ίδιο τρα-
πέζι, δύο γέροι, με γυριάτικες
μπλούζες, έπαιζαν μια παρτίδα πι-
κέτο.

Ο παπάζ εξακολούθησε να
κόβει κομματάκια ψωμι και να τα
δουτάει μέσα στο κρασί του μ' άρ-
γές κινήσεις. Κι' ο Πασκάλ παρα-
τηρούσε με την άκρη του ματιού
του, μια παχουλή και δροσερή κα-
πέλλα, που έπλεκε, άφροσύμηνη
στο έργοχείρό της, πίσω απ' τον
τοιγκινο πάγκο του πανδοχείου.

Όταν ο παπάζ τελείωσε, έτίνα-
ξε τα φίχουλα, που είχαν καθίσει
στο στήθος του και σηκώθηκε. Η
ξενόδοχος—ή μητέρα της κόρης
που έπλεκε—προπορεύτηκε μ' ένα
κερί ακολουθούμενη απ' τον Πα-
σκάλ. Τους πήγε σε μια μεγάλη
κάμαρα με χοντροφτιαγμένα επι-
πλα και τους άφησε μόνους.

Ο παπάζ γονάτισε, κι' είπε μια
προσευχή, ενώ ο μικρός γονότανε...
Μέσα στην ήσυχία του δωμα-
τίου ένας ελαφρύς θόρυβος άκου-
γόταν απ' έξω απ' την πόρτα σάν
κάποιος να παραφύλαγε.

Ο παπάζ εξακολούθησε τις προ-
σευχές του κι' ο Πασκάλ άποτε-
λεώνα το γδυσμό του. Αφού
έβγαλε το πανταλόνι του, ανέβηκε
στο κρεβάτι ξεδιπλώνοντας το μι-
κρό γυναικείο πουκάμισό του...

Τότε μονομιάζ, ή πόρτα άνοιξε
με μια γερή σπρωξιά κι' η ξeno-
δοχος παρουσιάστηκε.

—Α! τραγόπαπα ! φώναξε.
Το κατάκαθα πως ή συντροφιά
σου δεν ήταν άγρόρι αλλά κορίτσι.
Από όρες σάς παραμόνευα για να
εμποδίσω τις παληανθρωπιές σας !.

Και πριν ο παπάζ προφτάσει να
σηκωθεί από χέμιο, η ξενόδοχος
άρπαξε απ' το χέρι τον Πασκάλ—
ο οποίος ήταν ένθουσιασμένος μ'
αυτήν την περιπέτεια—και του
είπε :

—Έλα δω, μικρούλα μου. Δεν
πρέπει να κοιμηθής έσθ μ' αυτόν.
Θα σε βάλω έγώ να πλαγιάσεις με
την κόρη μου !...

Ο Πασκάλ.

πήγαυε. Θα κάνανε, λοιπόν, μαζί
το δρόμο.

Ξεκίνησαν χωρίς να μιλούν
στην αρχή. Τα όήματά τους ήχού-
σαν βαρειά επάνω στο δρόμο κι' η
σκιά τους, που προπορεύονταν, έ-
μοιαζε : ή σκιά του παπάζ σιμνο-
πρεπής, μεγάλη και βαρειά, ή
σκιά του Πασκάλ μικρούλα, λε-
πτή, ανήσυχη. Από πάνω τους ά-
πλωνόντουσαν τα φυλλώματα των
δέντρων, μέσα στα οποία σπουρ-
γίτια έβγαζαν νότες, αναστεναγ-
μούς και φλύαρα λαλήματα.

Ο Πασκάλ, ο οποίος είχε ξε-
θαυρέψει πειά έντελώς, άρχισε να
λέει στον παπάζ την ιστορία του κι
έκεννος του μίλησε άρεκτι ή ώρα
για το Θεό, με μια φωνή γλυκιά
και μονότονη... λιχνίζόμενος κι' ο
ίδιος απ' τις φράσεις του, που

κείνα που στεγνώνουν εκεί κάτω :
—Χμ... φίλε μου, έκανε ο πα-
πάζ με δισταγμό. Ίσως να μην εί-
νε και πολύ καλό.

—Το λέω, πάτερ μου, επειδή
το δικό μου είναι πολύ βρωμερό...
Κι' ύστερα όπως είναι κατακαί-
γουρρα, αν πάρω το πιο παλιό,
δεν θάναί ίσως και μεγάλη άμαρ-
τία.

Ο παπάζ έχχιμογέλασε μ' επι-
είκεια :

—Τέλος πάντων, αφού επιμέ-
γεις κι' αφού θά κάνης μια τίμια
άλλαγή...

Δέν είχε τελειώσει τη φράση του
κι' ο Πασκάλ δριανόταν κοντά
στους θάμνους και γδυνότανε. Άλ-
λά, μόλις έτοιμάστηκε να διαλέξ-
ει ένα πουκάμισο, παραξενεύτηκε.
Τότε μόλις πρόσεξε ότι όλα ήταν

ΕΝΑ ΕΝΔΟΞΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΤΙΡΙΟ

ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ ΤΟΥ ΓΚΡΗΝΟΥΪΤΣ

Πού βρίσκεται η αρχή της γήινης σφαίρας. Γιατί ιδρύθηκε το περίφημο 'Αστεροσκοπείο. Ποιοί μεγάλοι άστρονόμοι εργάστηκαν σ' αυ-
τό. Το περίφημο χρονόμετρο του Χάρισον. Το ένδοξο φιλότιμο των 'Αγγλων. Ένας άτελείωτος καυγάς του με τους Γάλλους.
Πώς χαραχτηκε με τσιμέντο ο μεσημερινός της γής. Το Γκρήνουϊτς ως τουριστικό κέντρο.

άστειον αυτό είναι
στον ψηλότερο λόφο του όποιου, ά-
νάμεσα σ' ένα μεγάλο πάρκο, είναι
χτισμένο το βασιλικό, άστεροσκο-
πείον, το διασημότερο, κι' ένα ά-
πό τα άρχαιότερα άστεροσκοπεία
του κόσμου.

Εδώ και διακόσια πενήντα χρό-
νια, το άστεροσκοπείο του Γκρή-
νουϊτς είναι το κέντρον που κανονί-
ζει την γεωγραφική θέσι και την
ώρα κάθε τόπου, γιατί απ' το ά-
σήμαντο αυτό προάστειο περνάει ο
πρώτος μεσημερινός απ' τον όποι-
ον άρχίζουν ν' άιθιμούνται όλοι οι
άλλοι μεσημερινοί της γής και να
μετρίεται και το γεωγραφικό μη-
κος κάθε τόπου.

Το άστεροσκοπείο του Γκρήνου-
ϊτς το ίδρυσε το 1675 ο βασιλεύς
της 'Αγγλίας Κάρολος Β'. Την έπο-
χή εκείνη ένα καράβι που δριανό-
ταν στην άνοιγτή θάλασσα, ήταν
πολύ δύσκολο να προσδιορίση την
γεωγραφική του θέσι.

Στην αρχή
επαιρναν ως βάση το φεγγάρι,
και, υπολογίζοντας τη θέσι του ά-
νάλογα προς την θέσι των διασέ-
ρων άστερισμών, προσδιώριζαν
πάνω-κάτω την θέσι στην όποια
δριανόντουσαν. Αυτή όμως ή μέθο-
δος ήταν πολύ ελαττωματική και
στην 'Αγγλία, ή όποια είχε ήδη
άρξει να γίνεται θαλασσοκρά-
τειρα, ήταν άπαραίτητη μια ά-
λάσθαστος μέθοδος για να δριανού-
νται τα πλοία την θέσι τους. Έτσι ί-
δρύθηκε το άστεροσκοπείο του
Γκρήνουϊτς, από τον βασιλέα Κά-
ρολο και σιγά-σιγά άπόκτησε την
φήμη που έχει σήμερα.

Εκεί, οι διάσημοι άστρονόμοι
Χάλλεϋ, Μπράντλεϋ και Μάσκε-
λαιν ύστερα από πολύχρονας έρευ-
νες και μελέτες, ανακάλυψαν ένα
καινούργιο τρόπο για να προσδιο-
ρίζεται ή θέσις ενός πλοίου, διά
του ύψους του ή ήλιου. Ο τρόπος
αυτός, ο όποιος είναι άπολύτως ά-
κριβής, και ένρησιμότερο από
τους αυτιικούς επί δύο αιώνας και
πλέον, έχει τεθεί τώρα σε άχρη-
στία, γιατί τα πλοία σήμερα γρη-
σιμποιούν νέες και τελειότερες
μεθόδους. Μολαταύτα, και τώρα ά-
κόμη στον αιώνα των μηχανικών
προόδων, πρέπει να θυμάζουμε
τους άνθρώπους εκείνους που με ά-
λάνιστα μέσα βρήκαν μια τόσο ά-
κριβή και εύρηστη μέθοδο.

Άλλά και πόσες άλλες άνακα-
λύψεις δεν έκαναν οι άστρονόμοι
του Γκρήνουϊτς ; Ο Χάλλεϋ άνα-
κάλυψε και έμελέτησε τον όμίον-

μό του κομήτη, ο Μπράντλεϋ ό-
πελόγησε την ταχύτητα του φω-
τός, ο Μάσκελαιν ζύγισε την γή,
ο Χάρισον βρήκε το πρώτο χρο-
νόμετρο και πήρε και το βραδέο
των είκοσι χιλιάδων λιρών που εί-
χε διαθέσει ο βασιλεύς της 'Αγ-
γλίας για τον σκοπό αυτόν. Το
σολόι αυτό φυλάγεται ακόμη, στο
Γκρήνουϊτς και λειτουργεί κανονι-
κώτατα, αν κι' έχουν περάσει δια-
κόσια πενήντα χρόνια από τότε
που κατασκευάσθη.

Το κυριότερο όμως γεγονός που
έκανε το Γκρήνουϊτς διάσημο σε ό-
λο τον κόσμο είναι ή καθιέρωση
του μεσημερινού. Το προάστειον
του Λονδίνου δεν είχε δέδαια τί-
ποτε το ιδιαίτερο για να θεωρηθή
ως το σημειον από το όποιον άρ-
χίζει να μετρίεται ή γήινη σφαί-
ρα. Μά οι 'Αγγλοι άστρονόμοι,
αφ' ενός για εύκολία, μια και το
άστεροσκοπείο τους δριανόταν έ-
κει, αφ' έτέρου από ένδοξο έθιμο
πνεύμα, ώρισαν ότι ο πρώτος με-
σημερινός της γής θα είναι ο με-
σημερινός του Γκρήνουϊτς.

Μά τότε άναψε ο μεγάλος καυ-
γάς. Γιατί οι Γάλλοι, οι όποιοι την
έποχή εκείνη δριανόντουσαν στα

μαγαίρια με τους 'Αγγλους, δεν
θέλησαν να παραδεχτούν αυτό το
πράγμα. Κάθισαν λοιπόν, έκαναν
νέους υπολογισμούς, κατέστρωσαν
νέα σχέδια και έδήλωσαν :

—Γιατί ν' άρχίσουμε να με-
τρούμε από το Γκρήνουϊτς και ά-
χι από το Παρίσι, που στο κά-
τω-κάτω είναι μια πόλις διάσημη
και ιστορική. Αν έσείς θέλετε
τόν μεσημερινό του Γκρήνουϊτς,
έμεις θέλουμε τον μεσημερινό των
Παρισίων !

Ο καυγάς αυτός θάσταζε πολ-
λόν καιρό και επί χρόνια οι γαλ-
λικοί χάρτες έχωρίζαν την γή σε
μεσημερινούς, σύμφωνα με τον με-
σημερινό των Παρισίων, ενώ οι
άγγλικοί έκαναν άλλη διαίρεσι
σύμφωνα με τον μεσημερινό του
Γκρήνουϊτς. Εύτυχως τα άλλα κρά-
τη δεν άνήκουν τόσο φιλόδοξα και
ούτε το Βερολίνον, ούτε ή Πετρού-
πολις, ούτε ή Νέα Υόρκη, έδειξαν
διάθεση να έφαρμύσουν δικούς τους
μεσημερινούς. Είδημη μπορεί να
νόναν με τους διαφόρους χάρτες
και τους διαφόρους υπολογισμούς.

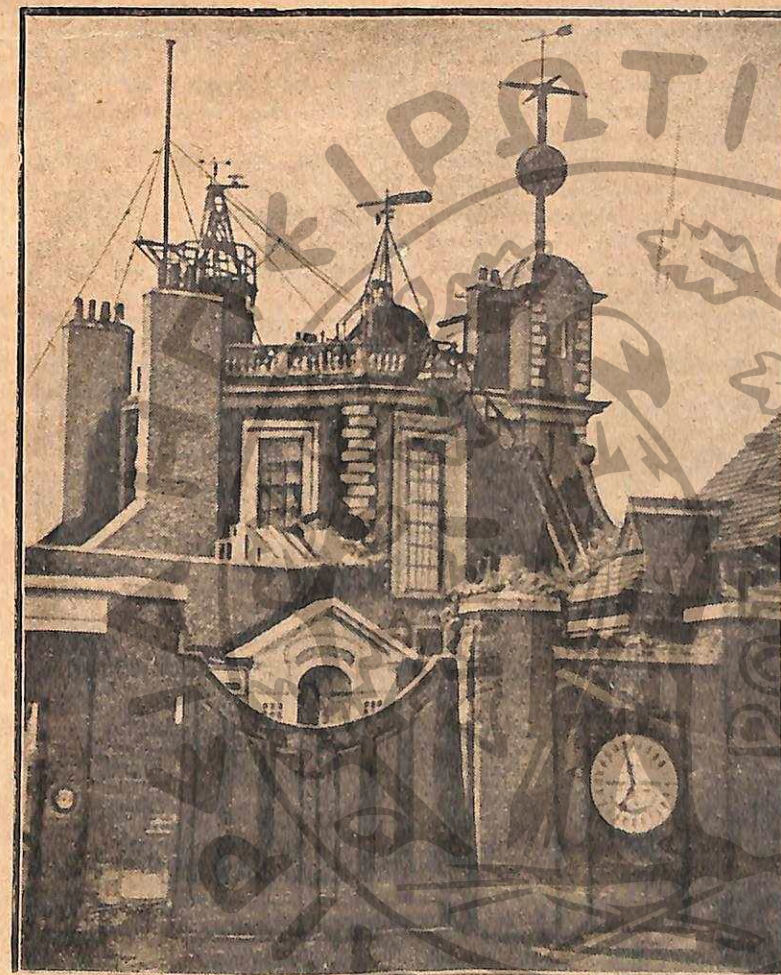
Μά και οι δύο αυτοί μεσημερι-
νοί προσκαλούσαν μεγάλη σύγχυ-
ση. Έπρεπε να μείνη ή ο ένας ή ο

άλλος. Και επειδή ή 'Αγγλία ήταν
πιο θαλασσινό έθνος απ' την Γαλ-
λία, επειδή ή περισσότερες χώρες
—Αμερική, Αυστραλία, Σκανδι-
ναβική, κ. τ.λ.—παραδέ-
χτηκαν το άγγλικό σύστημα, σι-
γά-σιγά ο μεσημερινός των Παρι-
σίων ξεχάστηκε και έμεινε μόνος
νικητής και κυρίαρχος ο μεσημι-
ρινός του Γκρήνουϊτς.

Ο μεσημερινός αυτός δεν είναι
μόνον μια νοητή γραμμή. Είναι
πραγματικός, πραγματικώτατος.
Για γάρ του, έχουν γυρίσει το
κέντρο του άστεροσκοπείου στην
μέση και έχουν άρτήσει ένα άνοιγ-
μα ως δύο μέτρον ανάμεσα απ' το
όποιο περνάει δήθεν ο μεσημερινός
και όπου είναι στημένο το πανάρι-
γιο τηλεσκόπιο του άστεροσκο-
πείου που εξακολουθεί και σήμε-
ρα ακόμη να προσδιορίζει την ά-
κριβή μεσημερία.

Μά ή γραμμή αυτή εξακολουθεί
και πέρα ακόμη απ' το άστερο-
σκοπείο, και διασπείρει και το πά-
σο. Και για να την κάνουν ανεξά-
λεπτη οι φιλόδοξοι κάτοικοι του
Γκρήνουϊτς την γάραξαν με τσι-
μέντο όσο πιο μακρύτερα μπορού-
σαν. Δυστυχώς ή 'Αγγλία είναι γή-
σος και έχει και προς βορράν και
προς νότον θάλασσαν, είδημη οι
ένγληστοι θά είναι μινάλη διαθέσι
να να αράξουν με τσιμέντο ή με δ-
ποιοδήποτε άλλο μέσον την γραμ-
μή του Μεσημερινού του Γκρή-
νουϊτς από τον Βόρειο Πόλο ως
τον Νότιο για να το βλέπη όλος ο
κόσμος.

Φυσικά το Γκρήνουϊτς έχει γίνει
κέντρον, ζωηρότατος τουριστικής
κινήσεως. Όποιος πάει στην 'Αγ-
γλία και ιδίως στο Λονδίνο, είναι
άδύνατον να μην διαθέση λίγες ώ-
ρες για να επισκεφθή και το ιστο-
ρικό του προάστειο και το άστερο-
σκοπείον του. Και έτσι χιλιάδες
ξένων συρρέουν απ' όλα τα μέρη
της γής στη γλαυρό γιοιοιούδακι,
το όποιο από τριαντάσιον έτών ούτε
θα άναίρητο ποτέ τέτοια δόξα.
Η θέα απ' τον λόφο του άστερο-
σκοπείου είναι εξαιρετικά γραφική.
Η έπιστάφια των διαφόρων κτιρί-
ων και διαμερισμάτων του άστερο-
σκοπείου, ακόμη και ένδοξα όρρουσι.
Το πιο ένδοξο των όλων σπείον εί-
νε ο μεσημερινός ο ίδιος. Και έ-
τσι οι επιστάφιοι κάνουν γρη-
σές δουλειές. Γιατί κανένας έπι-
σκέπτης του Γκρήνουϊτς δεν φέ-
γει δίχως να τοποθετηθή κάτω απ'
την έπιστάφια που γράφει : Μεσημι-
ρινός Γκρήνουϊτς. να πατήση με
τα πόδια του την τσιμεντέννη γραμ-
μή, και ν' άποθαναισθή σ' αυτή
την τάσι απ' τον φωταγραφικό
φακό. Δυστυχώς ή ματαιότητες εί-
νε ανθρώπινο έλάττωμα.

Το παλαιό κτίριο του 'Αστεροσκοπείου του Γκρήνουϊτς, το όποιο
κτίστηκε το 1675.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΤΙΔΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΤΩΝ

Πώς οι πολιτικοί εγκληματίες δεν επιτυγχάνουν ποτέ τον άωτο σκοπό τους. "Όπου χύνεται αίμα αδών. Μιά απόπειρα κατά του βασιλέως της Ιταλίας. Πώς σκοτώθηκαν δεκαέξι άδωοι Ιταλοί. "Ο Πολωνός άσος πού πλήρωσε τις άμαρτίες των Μπολσεβίκων. "Η απόπειρα κατά του Άχμετ Ζώγου. "Ο πρίγκιπ της Ουαλλίας και ο άναρχικός Άργεντίνος. "Όπου ή Σερβική βουλή μεταβάλλεται σε πεδίο μάχης. Δυο πολιτικές δολοφονίες πού συγκλόνισαν τον κόσμο, κτλ. κτλ.

Τι πού χρωστούσε όμως ο δόκτωρ Ζάιτς, ο οποίος, όχι μόνο δεν είχε ιδέα από την ύποθεσί του, αλλά ούτε τον είχε δει ποτέ του;

Τις περισσότερες φορές οι πολιτικοί εγκληματίες, όχι μόνο δεν σκοτώνουν το άπιο, έναντιον του οποίου στρέφονται, αλλά αντίθετος σκοτώνουν πολλούς άδωους ανθρώπους.

Και ένα παράδειγμα:

Στις 12 Απριλίου 1928 ο βασιλεύς της Ιταλίας είχε πάει στη Μιλάνο για να κηρύξει την έναρξη της έκλει Διεθνούς Έκθεσης. Κατά τις δέκα το πρωί, τη στιγμή πού ή βασιλική συνοδεία ξεκίνησε, διεκδυμένη προς την έκθεση, έσπασε ξαφνικά στην πλατεία "Ιουλιού Καίσαρος, από την όποια επρόκειτο να περάσει σε λίγο, ένα έκρηκτικό μηχανήμα, το οποίο πολιτικοί δολοφόνοι είχαν κρύψει μέσα στη θάσι άνω φανοστάτου. Δύο άσσοι Ιταλοί, δυσχεστωμένοι με το φασιστικό καθεστώς και με τον βασιλέα πού το υποστηρίζει, ήθελαν ν' αλάν τον τρόπο να θάλουν τον Βίκτωρα Έμμανουήλ από την μέση. Γελάστηκαν όμως στολς υπολογισμούς τους κι' έτσι το μηχανήμα τους ξεσπάει πριν περάσει η βασιλική αυτοκίνητο. Μολταύτα από την έκρηξη αυτή σκοτώθηκαν δεκαέξι άδωοι άσσοι, οι περισσότεροι γυναίκες και παιδιά και πληρώθηκαν σαράντα κατά το μάλλον ή ήττον σοβαρά!...

Τον επόμενο μήνα, στις 4 Μαΐου 1928, ένας Ρώσος πρόσφυγς ύνόματι Βογγιερόφσκυ, πυροβόλησε επανειλημμένως, σε μία από τις κεντρικότερες όδους της Βαρσοβίας, έναντιον του έμπορικου άκολουθου της Σοβιετικής

προεδρίας, θέλοντας να έκδικηθι στο πρόσωπό του πούς Μπολσεβίκους. "Ο άκολουθος πληγώθηκε ελαφρά, αλλά ένας άνυποτος διαβάτης σκοτώθηκε από μία άλλη σφαίρα. "Ο δολοφόνος δώηλσε στην άνάκρισι, ότι έκανε αυτό πού έκανε μόνο και μόνο για να διαμαρτυρηθι δημοσία έναντιον, πού κομμουνισμού και της Σοβιετικής Ρωσίας. Τι πού χρωστούσε όμως ο φτωχός διαβάτης;

Τον Φεβρουάριο πού 1931, ενώ ο βασιλεύς της Αλβανίας Άχμετ Ζώγου έβγαλε μαζί με την συνοδεία του από την Όπερα της Βιέννης, δυο Άλβανοί επαναστάται, οι Άδούλ Γκελοζί και Άχίζ Καμί, πυροβόλησαν είκοσι φορές έναντιον του. Για καλή του τύχη ο Άχμετ Ζώγου είχε μπει κιόλας τη στιγμή εκείνη στο αυτοκίνητό του και σώθηκε. "Ο υπαπτιτής του όμως, λοχαγός Τοπολάβ, στεκώταν άκμα στο ανάβηλο και αυτός δέχτηκε στο σώμα του όλες τις τράιες πού προωρίζονταν για τον βασιλέα. "Ο δυστυχημένος άνωματικός σωρίστηκε άμέσως νεκρός επί τόπου κι' έκανε χωρίς καμιά αία τη ζωή του.

Τι σχέσι έχει ο πρίγκιπ της Ουαλλίας με τις έσωτερικές διαμάχες της Άργεντινής; Καμιά άπολύτως παρά μόνον ότι ως μέλος βασιλικής οικογενείας χρησιμεύει ως στόχος σε ύλους πού άναρχικούς, συμπέριλαμβανομένων φυσικά και των άναρχικών της Άργεντινής. "Όταν λοιπόν, κατά τον Μάρτιο πού 1931, βρισκόταν στο Βουένος - Άίρες για να επιτύχει μία έμπορική σύμβασι μεταξύ της Βρατανικής Αυτοκρατορίας και της Άρ-

γεντικής Δημοκρατίας, ο Άργεντίνος άναρχικός Πιερρέτι νόμισε ότι είχε φτάσει ή κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσει έναν από πούς κυριώτερους άντιπροσώπους των βασιλικών άκων της Εύρώπης. Τοποθέτησε λοιπόν ένα έκρηκτικό μηχανήμα μέσα στο βαχόνι ενός τράμ και το κανόνισε έτσι, ώστε να έκραγι άκριβώς την στιγμή πού θα περνούσε από μπροστά το αυτοκίνητο πού πρίγκιπας της Ουαλλίας. "Ο υπολογισμός του όμως ήταν λανθασμένος, μα ή βόμβα ξεσπάει και τρεις άδωοι άνθρωποι σκοτώθηκαν, πληγώθηκαν δε άνω των δέκα.

Φοβερές συνέπειες είχε μια δολοφονική απόπειρα πού έγινε πρς τσάφρων έτών μέσα στο βουλευτικό μέγαρο πού Βελιγραδίου.

Κατά την συνεδρίασι λοιπόν της 20ής Ιουνίου 1928, έπει από μία θυελλώδεσάτη συζήτησι, ο Μικροβουνητής βουλευτής Πουνίσα Ράσις και τον κατηγόρησε δριμύτατα για διάφορες ένοργείες του. Στο τέλος ή συζητούσι μεταξύ πού Ράσις και πού Ραδιστικού βουλευτού Ιόαν Περντό ξεσπάει πρς τέτοιο σημείο, ώστε ο πρβόρος θέλησε να λύσι τη συνεδρίασι. Έξωφθα τότε ο Ράσις έβγαλε από την τσέπη του ένα περίστροφο και προσο προσβίσει κανείς να τον έμποδισι, άρχισε να τ' άδειάζι έναντιον των όπαδων πού Ράσις.

Οι βουλευται πού Ραδιστικού κόμματος Παύλος Ράδις και Τζούρα Μποσαρίσσεκ σωρίστηκαν νεκροί μπροστά στα πόδια του. Τρεις άλλοι, οι βουλευται Περντό, Γελσίχι και Γκράντζα, πληγώθηκαν σοβαρά. Τέλος ο άρχηγός πού κόμματος και επανάρχης πολιτικός Στέφανος Ράδις, πληγώθηκε βαρύτατα και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου ύστερα από λίγους καιρού πέθανε.

Την ίδια έπάνω κάτω εποχή στο Παρίσι ένας Γεωργιανός πρόσφυγς ύνόματι Ταρμένι, επέτυχε στον δρόμο τον συμπατριώτη του και πώτη ύπουργό Ραιμτζίλ κι' έβριζε έναντιον πού έκτο πυροβολισμούς. "Ο ύπουργός έπεσε κάτω νεκρός και ο κόσμος ο οποίος είχε αποσταθηνει στην άρχή από φόβο, μόλι είδε ότι το πιστόλι άδειασε, συνέλαβε τον δολοφόνο και έπεχείρησε να τον λυντάσει. "Ο Ταρμένι στην άνάκρισι δήλωσε ότι έσκότωσε την Ραιμτζίλ επειδή δεν έμπόδιζε την ύποδούλασι της πατρίδας του στη Σοβιέτ.

Καμιά φορά οι δολοφόνοι, είνε τυχεροί και τα όθματά τους επιζών της απόπειρας. Έτσι πού όλίγων έτών ο νεαρός Άλσαςος άυτονομιστής Μπονού άπεκρινόταν να δολοφονήσι τον Γάλλο εισαγγελέα Φασό, επειδή ο τελευταίος είχε μιλήσει πολύ άσπρηρά κατά την δίχη των άυτονομιστών

του Κόλμαρ. Εύτυχως και γι' αυτόν και για το όθμα του, ο Φασό πληγώθηκε μόνον ελαφρά και όταν έγινε ή δίχη πού δολοφόνου του, παρουσιάστηκε μόνος του στο δικαστήριο και ζήτησε την άθωώσι του.

Τέλος, ή δυς δολοφονική απόπειρα πού συγκλόνισαν όλόκληρη την Εύρώπη κατά τον περασμένο χρόνο, είνε ή δολοφονία πού προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας και ή δολοφονία πού Ιάπωνος ύπουργού των στρατιωτικών.

"Ο Γάλλος πρβόρος Ντουμέρ, ο σεβάσμιος πρσβύτες δεν είχε τίποτε να κίνη με την Ρωσία, και όμως ο δολοφόνος του, ο Ρώσος Γκοργκούλωφ τον έσκότωσε «για να διακηρύξει στον πολιτισμένο κόσμο το μίσος του πρς την σοβιετική Ρωσία!». "Ο Γκοργκούλωφ κινδύνευσε κι' αυτός να λυνταστωθι από το έκρηκτικό μηχανήμα, συνελήφθη, έδικάσθη και άπεκρινόταν, σύμφωνα πρς τον γαλλικό νόμο. Κι' έτσι τόσο το όθμα όσο και ο δολοφόνος έχασαν τη ζωή τους.

Έμεινε όμως ή βαρυνήσουσα οικογένεια πού Ντουμέρ, ή άπαρηγόρητη υιτέρα και ή χήρα πού Γκοργκούλωφ, και επί πλέον έμεινε άηχο και το ρωσικό καθεστώς.

Τραγικά άποτελέσματα είχε και ή δολοφονία πού Ιάπωνος ύπουργού των στρατιωτικών βαρώνου Τακούμα Άάν. "Ο δολοφόνος άναρχιστής για την ιαπωνική επίθεσι έναντιον της Μαντζουρίας, ένόμισε ότι σκοτώνοντας τον ύπουργό των στρατιωτικών, θα έδινε ένα τέμα στις έκρηκτικές. Κατέστρωσε λοιπόν το σχέδιο του και την ήμερα πού γινόταν μία μεγάλη στρατιωτική παρέλασι έβριζε μία βόμβα έναντιον τη εξέδρας των επισήμων. Έτσι όμως ακτύτως όχι μόνον τον ύπουργό των στρατιωτικών αλλά και πέντε ή άλλους στρατηγούς και πολλούς άδωους πολίτες.

"Ο δολοφόνος θανατώθηκε με βασανιστήρια, σύμφωνα με τα ιαπωνικά έθμα, τα όθματά του έχσαν κι' έκείνη τη ζωή τους και ή έκρηκτική έβριζε στην Μαντζουρία έκκαλονθών άκμα!...

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην Ιαπωνία υπάρχει ένα είδος ποντικού, ο οποίος άποτελει πραγματικό άνιγμα της φύσεως. Σε ώρισμένες ώρες της ήμερας ο ποντικός αυτός άρχίζει να τριφογίζει μόνος πού σαν σβούρα. "Αν τον σηκώσετε από το έδαφος σταματάει το τριφογισμό του, μόλις όμως τον άφήσετε ελεύθερο, άρχίζει πάλι να τριφογίζει.

Δυς μέρες πριν από ένα μεγάλο σεισμό, πού έγινε πρς όλιγου καιρού στο Περου της Άμερικής, παρατηρήθη το έξης περίεργο φαινόμενο: Έ-

Ένας άλλος σπουδαιότατος παραγων τέλος πού τσαρλατανισμού είνε το άθεράπειτο πώλων άσθενούν. "Η έλπίδα είνε ή τελευταία όασις είνε ή έλπίδα πού κάνει πούς δυστυχείς άρρώστους ν' άποφύγουν πούς άσυνεβέβητους επιστήμονες, πού πού-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ο ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ

Τι διαφέρει ένας τσαρλατάνος από ένα πραγματικό γιατρό. Ένας επιστήμων, άπολογητής πού τσαρλατανισμού. Γιατί ο κόσμος πιστεύει στο ύς τσαρλατάνους. Η έλπίδες των άνιάντων άσθενούν. Τα παράδεξα της έμειοπαθητικής. Ένα άνέκδο το πού Χάινε. Πώς φαγώθηκε το έρεκτικώτατο σαλάμι, κτλ.

"Ο Ιταλός συγγραφέας Ουγκέτι, σ' ένα βιβλίο του πρς ιατρικής επιστήμης γράφει τα έξης για πούς τσαρλατάνους γιατρούς:

"Η σοβαρή ρεκλάμα και ο τσαρλατανισμός για την ιατρική επιστήμη, είνε βέβαια πράγματα διαφορετικά. Από το ένα όμως περνάει κανείς εύκολα στη άλλο, χωρίς να το καταλάβη κι' έτσι από σοβαρός επιστήμονας γίνεται έκφανα... τσαρλατάνος!

"Ο τσαρλατανισμός είνε ή πληγή της ιατρικής επιστήμης, όπως είνε πληγή και όλων των άλλων επιστημών και τεχνών.

Θά άναφέω εδώ κι' ένα άπίστευτο σχετικό γεγονός: Βρέθηκε κάποτε ένας σφοδς γιατρός, ο Πείς, ο οποίος παρουσιάστηκε ως άπολογητής πού τσαρλατανισμού: «"Ο τσαρλατανισμός —γράφει ο Πείς— όχι μόνον δεν άτιμάει το ιατρικό επάγγελμα αλλά αντίθετως έπικαιώνει την έπισοή του και τον κύκλο των έργων του. "Η έπιτυχίες πού τσαρλατανισμός γίνονται άσυνήθως άπληρες μεταξύ των ιατρών. "Απειρα είνε τα πλεονεκτήματα της ελεύθερης ιατρικής διαμαρτυρίας. Υπάρχουν γιατροί έσσευεται σιροπών και καταποτών οι όποιοι κερδίζουν εκατομμύρια με τα πρσίοντα τους. Τι κακή ύπόθεσι π' αυτό! Είνε άνιάντων δεσπότης κι' επιτρέπει και γι' αυτή κερδίζουν. Πή πιντή είνε πρσίοντα!...

Και όμως ο τσαρλατανισμός έχει ως βάση του το όθμα και την άπάτη. "Η δε τσαρλατία επεκταθεί πρς όλην λατιν σε πολλούς λόγους.

Πρώτα-πρώτα, γιατί κάθε διπλωματούχος γιατρός μπορεί να κάνει νεφέλενα τα έδικά σ' όποιον θέλει, πότε κλάδο της ιατρικής θέλσει. Έπειτα, γιατί ο πώλος κόσμος πιστεύει ότι ή διάγνωσι μίας άσυνήθους δεν όσείλειται στη άπισμένη διάνοια πού επιστήμονας, αλλά σ' ένα είδος μαντικής διανόησης, με την όποια ο γιατρός καταλαβαίνει την άσθένεια. "Όταν άσθενει πώλη ν' άν τον έναν ή τον άλλο λόγο να ν' άνη γέννησι καλή ή άσθενία, πού έπικαίεται ή γιατρός αυτός, τότε ή άπιστοσύνη πού κόσμου σ' αυτόν γίνεται πώφλη.

Ένας άλλος σπουδαιότατος παραγων τέλος πού τσαρλατανισμού είνε το άθεράπειτο πώλων άσθενούν. "Η έλπίδα είνε ή τελευταία όασις είνε ή έλπίδα πού κάνει πούς δυστυχείς άρρώστους ν' άποφύγουν πούς άσυνεβέβητους επιστήμονες, πού πού-

λένε την καθαρή άλήθεια και να δώσκουν καταφύγιο στους τσαρλατάνους, διπλωματούχους και μη, οι όποιοι πούς έκμεταλλεύονται, λέγοντάς τους ότι μπορούν να θεράπευσουν την άρρώστεια τους.

Πολλοί πιστεύουν ότι ύλοι οι επιστήμονες πού άκολουθούν την άνωιστική μέθοδο, είνε τσαρλατάνοι. Σ' αυτό δεν έχουν άπόλυτο δίκαιο, γιατί υπάρχουν πάμπολλοι έδυσνεύητοι γιατροί, οι όποιοι από άκράδαντη πεποίθησι, άκολουθούν την περίεργή αυτή μέθοδο.

"Όπωσδήποτε όμως και ή άνωισ-

τική μέθοδος, έπει δειλά στη γυναίκα του.

Έκείνη ή όποια πεινώνει έπίσης, δεν έφερε καμιά άντιόρησι:

—"Ας δοκιμάσουμε, είπε.

"Έτσι έγινε το πρώτο κόψιμο στην άκρη πού όρεκτικώτατο σαλάμι, το οποίο άρχισε να ελαττώνεται... κατ' άντίστοιχο λόγο πρς τα χιλιόμετρα πού δρόμο, πού κίνησε το άμάκι. "Όταν έφτασαν στη Παρίσι, δεν είχαν άπομείνει από το μεγαλοπρεπές σαλάμι, πού ένα έλάνιστο κομμάτι.

Πώς, λοιπόν, να στείλη ο ποιητής το κομμάτι αυτό στην ποσοισή του; Καί τι δικαιολογία να βοή; Καλύτερα θά ήταν να το κρατήσει κι' έκείνο για το πρσίονμά του.

Αλλά έπειτα να βρεθι και κάποια δικαιολογία πού για την άποστολή, όσο και για τον πωλητή πού δώρου. Έξωφθα, μία φωτεινή ιδέα κατέβηκε στο κεφάλι πού έδρανάστου άλλωστε ποιητού:

Πήρε ένα ευαβόρι, έκκοψε από το ύπόλειμμα πού σαλάμι μία φέττα λαττή σαν σιγαρόπαιστο, και την έβαλε έπιμελώς μέσα σ' ένα γονιό σάκελλο, έσκαλειοντας και το έξης γραμματάκι:

"Αγαπητέ μου γιατρέ, "Από τις επιστημονικές σας έρευνες και θεωρίες έξάγεται ότι το έκατομμυριοστό μίσε τριφής, προκαλεί τα ίδια άποτελέσματα πού ή προκαλούσε ή ίδια σε μεγάλη ποσότητα.

Σας στέλνω λοιπόν το έκατομμυριοστό ένός θαυμασίου σαλαμιού της Αιώνος, το οποίο ο κοινός μας φίλος "Ερνστ με έπεφόρτισε να σας φέρω, πού σας έπαινε μόνος άκμα και μιν έλλην έκδοχή της έμειοπαθητικής σας μεθόδου. "Αν είχατε μεγάλη όρεξι και σας χρειάζταν ένα σαλάμι για να... θεράπευετε έπίσης καλή με το να φαντασθήτε ότι το σάλαμι...

Υμείσους "Ερρίκος Χάινε.

"Ο Ιάπων Γκρόρ Χισονόμα, ο δολοφόνος πού ύπουργό των Στρατιωτικών βαρώνου Τακούμα Άάν, μετά τη σύλληψή του.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΤΖΕΝΝΥ ΚΑΛΑΜΙΤΕ

Πώς βρέθηκε μέσα στα έρειπια του πυρπολημένου σπιτιού της. Το μίσος της κατά των 'Ινδών. Γιατί επωνομάσθηκε «Συμφορά». Οι δώδεκα γάμοι της. Το τραγικό τέλος των συζύγων της. Ανάμεσα στα θεία και στους άγριους. Τα άπιστευτα κατορθώματά της, κτλ.

Ο Φάρ - Ούεστ, ή απέναντί αυτή ή καταιγίδα της Δυστυχίας. Άλλοι όμως πάλι άκουσαν από λίγα χρόνια πριν από λίγα χρόνια με το μυστήριο της, τους πολυτρόπους τυχερώδεις. Σε κανένα, ωστόσο, από αυτούς δεν συνέβησαν εκεί τόσο παράξενες περιπέτειες όπως στη Τζέννυ Καλαμιτέ, — το «φρόνιμο των Σιού», όπως την έλεγαν.

Η Τζέννυ Καλαμιτέ — το «καλαμιτέ» ήταν παρατσούκλι και σημαίνει «συμφορά» — πέθανε πριν από λίγον καιρό στο Γεροκομείο της Νέας Υόρκης. Όσοι τη γνώρισαν στα τελευταία της χρόνια, ήταν άδύνατο να φανταστούν την ταρχώδη ζωή που είχε περάσει στα γεμάτα της. Δεν ήταν πειρά παρά μία ήσυχη και μαζεμένη γοργούλα, που δεν είχε παρά ένα μόνο ελάττωμα: της άρεσε να τ' ατσούρη κάποιον... Όταν μεθούσε όμως, γινόταν άλλος άνθρωπος: άγριος και άγριος να παλεύει με φανταστικούς 'Ινδούς έρωτάς της...

Κανένας δεν έβλεπε ποτέ το πραγματικό όνομα της Τζέννυ Καλαμιτέ. Μερικοί, που έβλεπε να τη γνωρίζουν όταν ήταν μόλις είκοσι χρονών, ισχυρίζονται ότι τότε την έλεγαν Τζέννυ Μόρς. Άλλοι όμως πάλι διατείνονται ότι το όνομα αυτό άνηκε στον πρώτο της άντρα. Γιατί σημειώστε ότι ή προμερη αυτή γυναίκα είχε παντρευτεί δώδεκα φορές! Και, κατά μία περιέργη σύμπτωση, ενώ αυτή είχε αντιστοιχίσει χίλιους δυο κινδύνους χωρίς να πάθει ποτέ ούτε τραυματισμό, όλοι οι σύζυγοί της πέθαναν από βίαιο θάνατο, λίγον καιρό αργότερα μετά το γάμο τους μαζί της.

Τους γονείς της, ή Τζέννυ, δεν τους είχε γνωρίσει καλά-καλά. Δεν θάταν πάνω από όγτώ χρονών όταν, μία μέρα, κάποιος Πλη άμερικανικός ιππικού την βρήκε μέσα στη έρείπια ενός καλύβας που την είχαν πυρπολήσει οι 'Ινδοί. «Όλοι οι δικαί της είχαν κρεουργηθεί από τους άγριους, οι όποιον, για να συμπληρώσουν το άπαιστο έργο τους, είχαν βάλει φωτιά στην καλύβα τους.

Από τότε ακριβώς άρχισε και ή Τζέννυ τον άγώνα της εναντίον των 'Ινδών. Με τις πληροφορίες που έδωσαν στους Άμερικανούς ιππείς, τους βοήθησε να συλλάβουν τους δολοφόνους των γονιών της και να τους τιμωρήσουν όπως τους άξιζε.

Κατόπιν οι ίδιοι ιππείς υποέστησαν τη μικρούλα και την έφεραν μαζί τους. Κι' από τότε άρχισε ή περιπετειώδης της ζωή.

Διασχίζοντας συνεχώς τις άγριες εκτάσεις του Φάρ - Ούεστ, ή Τζέννυ κατόρθωσε να μάθει κάθε κατατόπι του. Κι' έτσι, σε ηλικία 20 χρόνων έθεωρείτο ως ή καλύτερη οδηγός από όλους χρησιμοποιούσε ή άμερικανικός στρατός.

Τότε της συνέβη και το έπεισόδιο που έγινε άφορη ή της καλλήσουν το παρατσούκλι «Καλαμιτέ» (Συμφορά).

Η Τζέννυ είχε αναλάβει μία μέρα να οδηγήσει ανάμεσα από τα άγρια λιβάδια του Φάρ - Ούεστ, μία διμοκρία άμερικανικού στρατού, που κατεδίωκε μερικούς Σιού (άγριους 'Ινδούς), οι όποιον είχαν σφάζει μερικούς χροσθέρους.

Ενώ όμως το μικρό απόσπασμα περνούσε από ένα διάβατο μονοπάτι, ένας θυμικός 'Ινδός που παραμόνευσε εκεί, έπεσε θύε εντελώς ξαφνικά εναντίον της.

Μία σφαίρα πέτυχε κατάστημα τον Άμερικανό άξιωματικό που ήταν επί κεφαλής του απόσπασματος και τον έκοψε γάμο από τ' άλογο. Δύο έρωτες ένοησαν τότε ώρμησαν εναντίον του, για να του κόψουν το κεφάλι, σύμφωνα με τη συνήθειά τους.

Η νέα, βλέποντας τον κίνδυνο που διέσχεχνε ο πληγωμένος άξιωματικός, σπερδύνισε τ' άλογο της και ώρμησε κι' αυτή καλπάζοντας προς το μέρος του. Πυροβόλησε εναντίον του ενός 'Ινδού και τον άφηρε στον τόπο. 'Ε-

πειτα, σκιδόντας από τ' άλογο της, άρπαξε τον άξιωματικό από τον λαιμό του, τον σήκωσε με υπέρανθρωπη δύναμη ως στη σέλλα της, και με καλπαρό πάντα, έτρεξε να ένωθεί με το υπόλοιπο τμήμα του στρατού.

Όταν ή άξιωματικός συνήλθε και πληροφορήθηκε από ποιόν και με ποιόν τρόπο είχε σωθεί από το βέδριο θάνατο, είπε:

—Θα είναι ευτυχισμένος ή άντρας εκείνος που θα μπορεί νάχη μία τέτοια ήρωίδα, να τον παραστήσει σε κάθε σύμφορά της ζωής...

Έτσι, κόλλησε στην Τζέννυ το παρατσούκλι «Συμφορά». Κι' ύστερα από λίγες μέρες γινόντουσαν οι γάμοι της με τον άξιωματικό που είχε σώσει.

Έπειτα από λίγον καιρό ή Τζέννυ χήρεψε. Και τότε ξανάρχισε την περιπετειώδη ζωή της. Χρημάτισε διαδοχικά άγγελιοφόρος του άμερικανικού στρατού, οδηγός των στρατευμάτων των συνόρων, τραγουδίστρια σε κάποια μισούκι-χόλλι ενός χωριού χροσθέρων, και τέλος στρατιώτης, γιατί ή ταλάντη αυτή γυναίκα δεν έδίστασε να καταταχθεί στο στρατό με άνδρικό όνομα και με άνδρικό ρούχο!...

Τό φέρεμά της και οι τρόποι της, άλλωστε, ήταν πειά τελείως άνδρικά. «Όλη την ημέρα την περνούσε καβάλλα στ' άλογο της, σαν τους κάου - μπόους, κι' όπως αυτοί, τά-

βράδια πήγαινε στις ταβέρνες όπου διασκεδάζε, σηματοδόντας με το πιστόλι της τις μποτίλιες με τ' αλκοόλ.

Από τον πρώτο γάμο της είχε άποκτήσει ένα κοριτσάκι, που το είχε αναλάβει με μεγάλη φροντίδα. Το κορίτσι της αυτό το έλάτρευε ή Τζέννυ Καλαμιτέ. «Όταν όμως έγέρασε, δεν δέχτηκε με κανένα τρόπο να πάη να εγκατασταθεί στο σπίτι της κόρης της. Προτίμησε να καταρύγ ή σ' ένα Γεροκομείο.

Κάποτε, που καθόλου στ' άλογο της ή Τζέννυ υπέφερε μερικάς επιπεπτικές διαταχές στον άρχηγό των Άμερικανικών Δυνάμεων της Νοτίου Ντακότα, τη βρήκε ή νύχτα μέσα στη ζούγκλα. Ενώ λοιπόν περνούσε από ένα μονοπάτι, ξαφνικά μία αγριό-ωρμησε εναντίον της. Τό βρήκε έρωσε τ' άλογο της, που σ' έρωσε πλέρως, και τέλος περνούσε από αλόγο κι' έκανε κατόπι ένα πήδημα για να καταπαράξη τη Τζέννυ. Αυτή όμως, διατηρώντας ήλη της την ψυχραιμία, τράβηξε το πιστόλι της, στήριξε μ' άστραπη ταχύτητα την κάννη του πάνω στο κεφάλι της άγριου, και πυροβόλησε. Τό θηρίο έμεινε στον τόπο.

Κατόπιν ή Τζέννυ έσυνέρισε το δρόμο της, χωρίς να έχη φοβηθεί κανόλου.

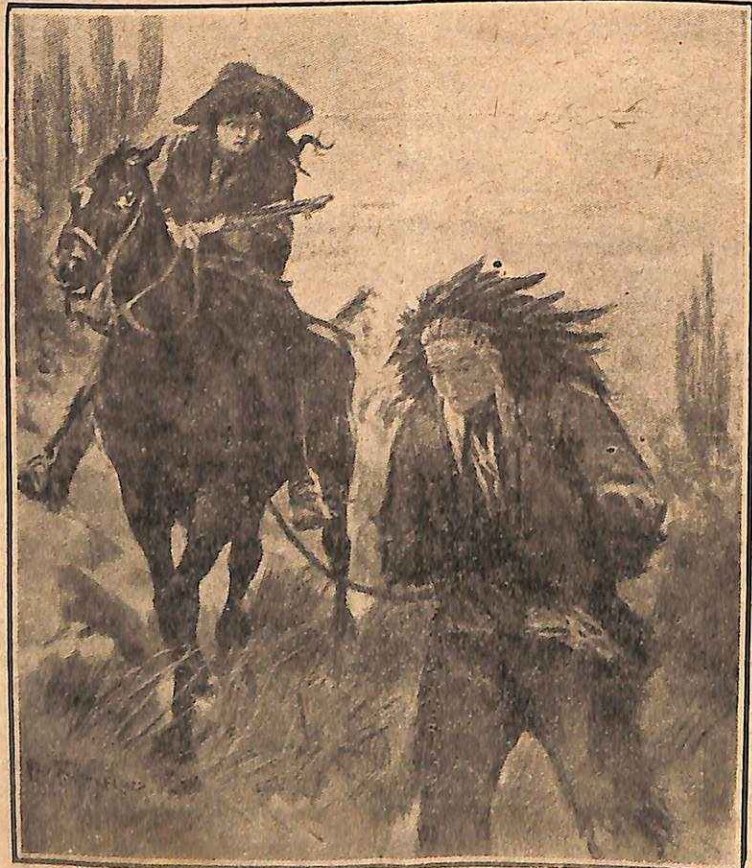
Μία άλλη φορά, ενώ εκάπαζε, όλομόναχη μέσ' στην πεδιάδα του Φάρ - Ούεστ, δέχτηκε ξαφνικά την έπιθεση δύο έρωσθρόδερμων Σιού. Η θέσις της Τζέννυ ήταν έξαιρετικά κρίσιμη, γιατί από άφορημάδα είχε λησμονήσει να γεμίσει καλά τ' ουροφόρο της, που δεν είχε παρά δυο σφαίρες μονάχα.

Με την μία λοιπόν από αυτές ή Τζέννυ άποτελείωσε το άλογο της που οι Σιού το είχαν πληγώσει βαρυνά. Και με την άλλη σκότωσε τον ένα από τους δυο Σιού. 'Ο άλλος τ' άχασε τότε και μπρος στην άπειλή της νέας — το όποιον αυτός φανταζόταν γεμάτο — σήκωσε ψηλά τ' άχρία.

Η Τζέννυ με το άλυσό της τον έδεσε άστραπηώς. Και κατόπιν, άπειλώντας τον πάντα με τ' άδειο τουφέκι της, τον ανάγκασε να την ακολουθήσει ως την πλησιέστερη πόλη, όπου και τον παρέδωσε στις στρατιωτικές άρχες.

Η άφοβία της Τζέννυ Καλαμιτέ έχει μείνει παροιμιώδης στην Άμερική. Όταν, νεωτάτη άκόμα, πρωτομπήκε στην ύπηρεσία του άμερικανικού στρατού, της τύχαινε, πολλές φορές να ταξιδεύει όλομόναχη επί δυο τρεις εβδομάδες, και πολύ συχνά, άναγκαζόταν να διανυκτερεύη μέσα σε διάφορες σπηλιές της ζούγκλας. 'Ετσι, πολλές φορές, διάφορα θηρία που είχαν τή φωλιά τους στις σπηλιές αυτές, την πλησίαζαν από τόσο κοντά, ώστε ένοιωθε την άνάσα τους πάνω άπ' το πρόσωπό της.

Η Τζέννυ, εν τούτοις, όχι μόνο

Η Τζέννυ, απειλώντας τον πάντα με το άδειο τουφέκι της, τον ανάγκασε να την ακολουθήσει...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Λίστ και ή μεγαλοφυΐα του. «Δεν ύπηρετώ, αλλά άρχω...». Πώς ή μέγας πιανίστας παρασημοφορήθηκε από τον Ναπολέον Γ'. Τό πνεύμα του Ταλ-λεϋράνδου. Πώς βγήκε άπ' τη δύσκολη θέσι του. Η «Έπαυλις του Μοντεχρίστου» και ή Άλξ. Δου-μάς. Πώς ξεφύγευε ή Μονσελέ από τους δανειστές του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τό παρακάτω ανέκδοτο δείχνει ότι ή Λίστ, δεν ήταν μόνο ένας μέγας καλλιτέχνης, αλλά είχε και πλήρη συναίσθησι της μεγαλοφυΐας του.

Όταν κάποτε βρισκόταν στην Πετρούπολη, ένας Ρώσος στρατηγός, είδε σε μία τελετή το διάστημα μουσουργ σπουδαίο, ή οποία παρτίμα και τον έρωτησε για ποιές ύπηρεσίες του είχε παρασημοφορηθεί.

—Υπηρεσίες; Μα ενώ δεν ύπηρετώ. Άρχω!... ήταν ή άπάντησι του Λίστ.

Μία άλλη φορά πάλι, όταν ή Λίστ ήταν άκόμα νέος, σε κάποια συναναστροφή, τον έπληξισε ή σύνοδος του πρίγκιπος Μέττερνιχ και τον έρωτησε:

—Πιστεύω, κύριε Λίστ, ότι ή δουλειά σας θα πηγαινέται καλά. —Όχι, κύριε μου, γιατί δεν κάνω καμιά δουλειά. Κάνω μόνο μουσική, άπάντησε άπεστοματικά στην άπόροστη εκείνη έρώτησι ή Λίστ.

Και έκανε θυμώσας, γιατί ή πρίγκηπισσα Μέττερνιχ, δεν διακρινόταν καθόλου για την άβρογιά της. Γι' αυτό ακριβώς και ή πρίγκηψ σύζυγος της έλεγε συχνά σε φίλους του:

—Την πήρα γυναίκα μου, αλλά δεν... κατόρθωσα να την άνα-θρέψω...

Πολλές φορές ώστόσο, ή Λίστ δεν άπόφευγε να καλαχεί. Τό έκανε όμως αυτό με λεπτότητα και με χάρη. 'Ο Ναπολέον ή Γ', ή όποιος τον άγαπούσε έξαιρετικά, μία μέρα του είπε:

—Ξέρεις, άγαπητέ μου, έχω ήλικία μισού αιώνα.

—Τι λάτρε, Μεγαλειότατε, άπάντησε τότε ή άμμόνιος πιανίστας. Σεις έχετε διόκληρον αιώνα πάνω σας!...

Την άλλη μέρα ή Λίστ έλάβαινε συστημένο τό παρόσημο των Τσιζάρων της Αργεντινής της Τριπλής.

Σε κάποια χροσθέρων ήταν περικυκλωμένος, μεταξύ των άλλων, και ή μαντά ντε Στάελ, ή κόρη της και ή μέγας διπλωμάτης της εποχής ή πρίγκηψ Γαλλεϋράνδου.

Μεταξύ των προσκεκλημένων παύζων ένα παιγνίδι στο όποιο κατένε με τή σειρά του, έπρεπε να φέρη σε άμνημνία έναν άλλον με μία έρώτησι που θά άνηθύνε.

Η μαντά ντε Στάελ, λοιπόν, έρωτησε τον Ταλλεϋράνδο:

—Πρίγκηψ, εάν έσείς, ενώ κι' ή κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

κόρη μου, βρισκόμαστε σε μία δύσκολη, ή όποια ναυαγούσε άχαρνα, ποιά θα σπεύδατε να σώσετε πρώτη; Έμένα ή την κόρη μου;

—Την κόρη σας, χωρίς άλλο, άπάντησε άμέσως ή πρίγκηψ.

—Τι; έρώτησε κοκκινίζοντας ή μαντά ντε Στάελ. Μήπως πρόκειται περί φιλοφρονήσεως προς την κόρη μου;

—Καμιά φιλοφρόνησι, κύριε, άπάντησε ή πολύπειρος διπλωμάτης. Άλλά έχω ύπ' όψη μου ότι σεις που είσθε σοφή γυναίκα και τ' άξέρετε ή

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς ένας Αμερικανός ναυτικός στιγματίζεται στο κορμί του τη Βίβλο. Ένα χωριό της Γαλλίας που θεωρείται ως ή... μητέρα και η νουά της 'Αμερικής. Ο γερανός με το ξύλινο πόδι. Ένας άνθρωπος που ξέρει και παίζει εξακόσια μουσικά όργανα. Ο πάστορ Γκάλντνερ και η μοναδική στον κόσμο συλλογή του. Ο Μίλων ο Κροτωνιάτης και τα ακατάρριπτα ρεκόρ του, κτλ. κτλ.

Ο περίφημος παλαιστής της διαίτησης Μίλων ο Κροτωνιάτης.

Ο Αμερικανός ναύτης Χάρρυ Βάνο που στιγματίζεται το κορμί του με το κείμενο της Βίβλου.

Είνα γνωστή η μανία που έχουν οι ναυτικοί και οι φυλακισμένοι όλων των χωρών να στιγματίζουν την επιδερμίδα τους, και από πάνω να μπερδεύουν τους και το στήθος τους με διάφορα σχέδια, με γράμματα, με καρδιάς, τρυπημένες από βέλη, με έρωτικά δίστιχα ή και ποιήματα όλοκληρα κτλ.

Αλλά το ότι θα βασίσταν έθιμοι, ποσ, ο οποίος θα χάριζε στην πλάτη του ολόκληρο σχεδόν το κείμενο της Βίβλου, είναι πράγμα που δεν θα το φανταζόταν κανείς. Και όμως το έκανε αυτό ένας Αμερικανός ναύτης, ο Χάρρυ Βάνο από το Τέξας.

Από μικρός ο Βάνο ήταν εξαιρετικά θρησκευτικός, όπως άλλωστε είναι και σήμερα. Πήγαινε τακτικά στην εκκλησία και στους εσπερινούς της εκκλησίας της κομποπύλου απ' την οποία κατέχεται και διάβαζε τόσο συχνά τη Βίβλο, ώστε κατόρθωσε να αποστηρίψει τα περισσότερα κεφάλαιά της, και όλα σχεδόν τα γράμματα της.

Όταν μεγάλωσε και έγινε ναυτικός, δεν μπόρεσε να' αποφύγει την κλησική συνήθεια των θαλασπιών, και στιγματίζει κι αυτός το κορμί του. Επειδή όμως, όπως είπαμε, ήταν θρησκευτικός, δεν θέλησε να στιγματιστεί σαν τους άλλους με γράμματα και με ποιήματα. Αποφάσισε, λοιπόν, να συνδυάσει τη θρησκευτική του με τη συνήθεια του στιγματισμού, κι άρχισε να στιγματίζει το στήθος του και τη μπίτσα του με τα γράμματα που θυμόταν απ' τη Βίβλο. Έτσι, σήμερα, ολόκληρο το στήθος του κι ολόκληρη η πλάτη του έχει μεταβληθεί σε... κείμενο της Βίβλου!...

Στη Γαλλία βρίσκεται μια μικρή πόλη, το Σαιν Ντιέ, που μπορεί να καυχήθει ότι είναι ή... μητέρα κι' η νουά της 'Αμερικής. Το παλιό φαίνεται λίγο περίεργο, αλλά είναι αληθινό.

Τον 15ον αιώνα, στο Σαιν Ντιέ, ζούσε ο περίφημος Ντ' Αιγύ, ένας απ' τους μεγαλύτερους απογόνους και μαθητικούς της εποχής του. Ο Ντ' Αιγύ σκεφτόταν πρώτος ότι η γη δεν ήταν μια άπειρη, επίπεδη επιφάνεια, όπως νομίζανε οι άνθρωποι απ' την αρχαιότητα ως τότε, αλ-

λά στρογγυλή. Έγραφε μάλιστα κι' ένα σύγγραμμά, το περίφημο 'Ιμάγκο Μούντι' (Όψεις του Κόσμου) που προέκλεσε πάταγο την εποχή εκείνη και που μολονότι ήταν γραμμένο στη λατινική, κυκλοφόρησε ευρύτατα, σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης και από πάνω μεταφράστηκε στα γαλλικά. Ένας από τους ναυτικούς που διαβάσαν το βιβλίο αυτό ήταν κι' ο Χριστόφορος Κολόμβος, ο οποίος πίστεψε τόσο στη θεωρία του Ντ' Αιγύ, ώστε αποφάσισε, ταξιδεύοντας προς δυτικά, να βρει καινούργιο και συντομότερο δρόμο για τις Ινδίες. Όπως δέ είναι γνωστόν, κατά το ταξίδι του εκείνο, ανακάλυψε, τυχαίως, την 'Αμερική. 'Ωστε, αν δεν είχε γεννηθεί ο Ντ' Αιγύ κι' αν δεν είχε γράψει το βιβλίο του για την στρογγυλότητα της γης, δεν θα είχε ανακαλυφθεί η 'Αμερική, τουλάχιστον κατά την εποχή εκείνη. Συνεπώς το Σαιν Ντιέ δικαιώως καυράται ότι είναι η μητέρα του Νέου Κόσμου.

Αλλά είπαμε ότι είναι συγγενός κι' η νουά του. Πώς και γιατί; Γιατί το Σαιν Ντιέ, και για την ακρίβεια, ένας κάτοικος της γαλλικής αυτής πόλης, ονομάζεται την 'Αμερική. Είναι γνωστόν ότι επί των ολόκληρων αιώνων, απ' την αρχή που την ανακάλυψε ο Κολόμβος, δεν είχε δοθεί κανένα όνομα στην νέα αυτή ήπειρο. Ένωματάς ο γνωστός Ιταλός θαλασσοπόρος Άνδρεας Βεσποττι, απ' τη Φλωρεντία, είχε κάνει τέσσερα μεγάλα ταξίδια στην 'Αμερική κι' έπειδή είχε πολύ καλές τοπογραφικές γνώσεις, έστειλε τον πρώτο γεωγραφικό χάρτη της νέας ήπειρου.

Στο Σαιν Ντιέ ζούσε τότε ένας περίφημος δάσκαλος, ο Βαλντεμύλλερ, ο οποίος ήταν ξακουστός στην Ευρώπη για τις γνώσεις των γεωγραφικών ζητημάτων.

Από καιρό οι γεωγράφοι σκεφτόντουσαν ότι έπρεπε να δοθεί, επί τέλους, ένα όνομα στην ήπειρο του νέου κόσμου, αλλά σκεφτόσαν, επί δεκαετηρίδες ολόκληρες, χωρίς να καταλήθουν σε συμφωνία ποιά ήταν το πιο κατάλληλο. Ο Βαλντεμύλλερ λοιπόν, έπειδή τότε άκρως έλεγε οι χάρτες του Βεσποττι, έπρεπε να σκεφτεί, πως σιμάν του να δοθεί το μικρό όνομα του Φλωρεν-

τινού θαλασσοπόρου ως όνομα στην καινούργια ήπειρο. Η πρότασή του έγινε δεκτή κι' έτσι ο νέος κόσμος ονομάστηκε 'Αμερική. Οι κάτοικοι του Σαιν Ντιέ είναι τόσο πολύ πετυχημένοι με την πρόβη ότι η πόλη τους είναι η μητέρα κι' η νουά του νέου κόσμου, ώστε, απ' την εποχή του Βαλντεμύλλερ, κάθε χρόνο, γιορτάζουν με πομπές και μεγάλη επισημότητα τα γενέθλια της ανακάλυψής τους 'Αμερικής!...

Όταν συμβαίνει, στους πενηντόφους να σπάσει κανένα πουλί το πόδι του, το σπάζουν, απλούστατα, για να μη βασανίζεται και ψοφάει χωρίς να κερδίσουν τουλάχιστον το κρεάτι του. Μερικοί όμως απ' αυτούς, από πάντων τα τελευταία χρόνια, αν συμβεί να σπάσει το πόδι του κανένα πουλί που τ' αγαπούν υπερβολικά, ή που είναι γάτος, εξαίρετικής, του γαρνέουν την πληγή, και έπειτα το βάζουν ένα ξύλινο πόδι.

Στην Οράγγη του Άλγεριού, το περιστατικό αυτό συνέβη μ' έναν παλαιό. Έδω και πολλά χρόνια, το πουλί αυτό, που φώναζε πάντοτε στο ίδιο δέντρο, είχε εξημερωθεί τόσο, που κατέβαινε στην πλατεία, άφινε τα παιδιά να παίζουν γύρω του, ή και μαζί του και έρωγε τις τροφές που του έδιναν πολλοί απ' τους κατοίκους. Κάποτε, όμως, συνέβη να σπάσει το ένα πόδι του.

Τότε όλοι οι κάτοικοι λυπήθηκαν τόσο πολύ για το πάθιμά του, ώστε έκαναν έργο μεταξύ τους και με τα χρήματα που εισέπραξαν προσέλασαν τη λευκαφώδη στην πόλη τους τον πιο ξακουστό κτηνίατρο του Άλγεριού και τον έδωσαν να γιατρέψει την πληγή του πουλιού. Αφού η πληγή θεραπεύτηκε, ο κτηνίατρος αντικατέστησε το σπασμένο πόδι με ξύλινο, χάρις στο οποίο, ο φτωχός γερανός, μπορεί ως σήμερα και περπατάει σχετικώς άνετα.

Ο Άγγλος πάστορ Γκάλντνερ, που παίζει 600 μουσικά όργανα!

Συνγρίζουμε να θυ-

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RENE MAIZEROY

ΘΑΛΙΒΕΡΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

Νονοι μαζί με τους δούλους της γης, όπου είναι μπλεγμένες ή ρίζες τους!...

Να είχα τόχα τη φρονιμή και το χάριος να πάρω πάλι τον ίδιο δρόμο; Άρχισε τόχα τον έαυτό της να γράφει τόχα, ατυχισμένη! Τα όμορφα ξανά μαλλιά της, που είχαν ένα τόσο σπάνιο και γλυκό χρώμα έβγαν άρχαζε άπρισις τώρα. Τα δαχτυλίδια γυάλινα μάτια της έχουν τόχα χάσει την παλιά λάμψη τους; Η λυγρή κορμίστα της λυγισέ τόχα κάτω απ' το βάρος των χρόνων; Θα την αναγνώριζα τόχα αν τη συναντούσα τυχαία στο δρόμο;

Χρόνια και χρόνια έχουν περάσει από την τραγική εκείνη σκηνή, από τότε που λίγο έλειψε να εγκληματίσω εις βάρος της.

Είπαμε να σημειωθεί ότι κάθε φορά που ο πάστορ άρχιζε να γράφει, καταπιανότανε άμέσως να το μάθω. Έτσι, σήμερα, μπορεί και παίζει και τα 600 όργανα της συλλογής του.

Αίγο πολύ, όλοι θα θυμόσαστε απ' το σχολείο τον Μίλων τον Κροτωνιάτη, τον περίφημο πρωταθλητή της αρχαίας Ελλάδας που έλειφε, δικαίως, ως ο πιο δυνατός άνθρωπος, σ' όλον τον τότε γνωστό κόσμο.

Ο Κροτωνιάτης έστειλε ένα μοναδικό ρεκόρ, το ρεκόρ διαρκείας των ρεκόρ του, το οποίο, μολονότι περπάτησε τόσο αλάνες, κανείς ως τώρα δεν μπόρεσε να το καταρρίψει. Είναι γνωστόν ότι στον αθλητισμό κάθε πρωταθλητής κρατάει το ρεκόρ του επί ένα ώριμο χρονικό διάστημα κι' ότι έπειτα κάποιος άλλος θα του το καταρρίψει, με άνωτερη επίδοση. Ο Μίλων, όμως, ο Κροτωνιάτης, απ' την ήμερα που εμφανίστηκε νεώτατος στους 'Ολυμπιακούς αγώνες κι' ανακηρύχτηκε πρωταθλητής της πάλης, έκοράτησε σχεδόν ολόκληρη ζωήν τον τίτλο αυτόν, μέχρις ότου πέθανε. Αλλά και μετά τον θάνατό του, κανένας άλλος της άρχαίας Ελλάδας δεν κατάφερε να ξεπεράσει τις δικές του επιδόσεις.

ΑΓΙΖΕΤΑΙ 1 ή καρδιά μου, καθώς ξαναθυμάμαι τα παλιά. Τι ν' απόγινε τόχα ή αλησμόνητη εκείνη κόλαση, της οποίας ή ωμορφιά ή χάρη κι' ή κομψότης με είχαν μαγέψει και ταλπωρώσει; Η κομψότητα εκείνη, που με έδωσαν με καινά τα γαρυφαλίδια, για κανέναν άλλο λόγο άρραδωνισμένο. Συλλογίζομαι το τρυφερό και λαμπρό πρόσωπό, που θα φαινόταν σε λίγο από ένα πορτάκι του τριανού, με τα γαυτοφορεμένα χεράκια, που θα μου έστελναν ένα φίλ από μακρυά.

Απόφυγα να θαλασσοπάρω την καυστήρη του τριανού, ή οποία ζούρεψε μέσα μου τη γοητεία της αναμνήσης. Η γιορτινή χαμπήνας χτυπούσαν γύρω, χτυπούσαν μέσ' στα δάχη της καρδιάς μου, και την συγκλονίζουν. Η Τιάνα θ' αναστήκανε σε λίγο το βέλο της και ή μού φώναζε, πετώντας στην άγκυρά μου.

—Καλησπέρα σας!... Πέστε μου: Μ' αγαπάτε; Ελάστετε φρόνιμα από προσθες που έχω να σας δώ; Το βράδυ άπλωνόταν αγάση.

Έβγαψα τα σινιάλα, άναψα κι' έλαμψα, σαν μάσκες, φωτίζοντας όλο το μάκρος της γραμμής και το στενό γό σφύριγμα μιας άμαξοστοιχίας εκεί μακριά, ξεπρότρπε τον αντίλαλο από λόφο σε λόφο.

Μου φαινότανε πως το άρωμα της Τιάνας, αυτό το μυστηριώδες και διαπεραστικό άρωμα, που μόνη της έφτιαχνε για τον έαυτό της, κυματίζει

μέσ' στον άνελαρο βραδυό αέρα. Οι τροχοί έτρεξαν πάνω στις ράγες κι' ή άμαξοστοιχία σταμάτησε σε λίγο.

Ένας γέρος κύριος και μια γριή κυρία, φοτωμένοι δαμάτα, κατέβηκαν άρχα από ένα διαέσπασ της πρώτης θέσεως... Η αγαπημένη μου όμως δεν φαινόταν πουθενά.

Έτρεξα άμέσως προς το τριάνο. Έτσι ή Τιάνα άφτημένη να είχε άποκαμψεί. Μπορεί και να άναιρευσαν κόλλας...

Σε κανένα δαχόνι όμως δεν την βρήκα. Τάλαξα όλα και δεν την είδα πουθενά. Και άλλη άμαξοστοιχία έκείνη την ήμερα δεν είχε.

Επίταξα τα γαρυφαλίδια σε μια γωνία στο σκινιάδι. Ένωιωσα πως είχα κοντά και γύρω σπύτι μου πεζός, χαμένος μέσα στα σκινιάδια.

Σαν έβγαψα εκεί, σωρίστηκα συντριμμένος στο χρεβάτι μου...

Τι νύχτα άπογνώσεως και έφιαλτών!...

Πηνιμόμουνα!... Σηκώθηκα κι' άνοιξα τα παράθυρα. Ένωιωσα τον έαυτό μου χαμένο μέσα στη σιωπή, την οποία δίσκοπτε μονάχη ή μονότονος ήχος των κυμάτων στ' άκρογάλε, μέσα σ' αυτήν τη θερμή νύχτα, όπου σιγότρπεαν τα φώτα των φάρων...

Μιλούσα μόνος μου... Έβρενα πάνω κάτω την κόλακά μου, έδωσα το ρώ: για να μη βλώπω τα έπιπλα και τ' άλλα αντικείμενα, που ή Τιάνα μ' άγάπη και τρυφερότητα τα είχα τακτοποιήσει.

Και μόλις έσημάδεψα, πάλι άρχισα ή γιορτινή, θριαμβευτική χαμπήνας.

που από χωριό σε χωριό, χαϊροτούσαν την έσση της Κοιμήσεως της Θεοτόκου...

Η Τιάνα ήθελε μετά το μεσημέρι, στο σπίτι μου, κομψή, χαριτωμένη, άκτινοβόλωση. Μου είπε:

—Ω, το μικρό μου, που θέλει να μού κάνει μούτρα... Δέ, το που δεν θέλει να μού μιλήσει. Αυτό έχει γούστο. Μού θέλωσε επειδή του το έσκασα χέρι.

Τα νεύρα μου είχαν έραβηστεί, το μουλό μου φλογίζονταν.

Την άπαξα από τα χέρια και κατέβηκόντας την μ' ένα όλεμμα κατηγόριας, ζήτησα να βρω μέσα στα δαχτυλίδια και κομμένα ματιά της, τα ίχνη της προδοσίας.

Μ' ένα ξαφνικό κίνημα ή Τιάνα, άπαιλάχτηκε από τα χέρια μου και μού φθόβισε με σφιγμένα δόντια:

—Θα με κάνετε να θυμώσω στο τέλος! Αφήστε με!

Ο θυμός με είχε παραλογίσει.

Ασπάζα από τους ώμους την αντάρτοια, που άντιστεκόταν με μανία και την πέταξα μ' ένα κτηνώδες σπρώξιμο προς τον καθρέφτη της ντουλάπας.

Ένα οδύσσεα όργης έξοργε από τα λαχανισμένα στήθη μου.

—Τιάνα!... φώναζε. Τιάνα, με άπάτηρες! Μή λές 'όχι!... Μή δοκιμάσεις να πής ψέματα. Αυτό φαίνεται.

Έκείνη, μού άπαντούσε μ' αδιάδεια και με δριπίες.

—Ηλίθιε! μού φώναζε φαρμακρά.

Μ' ένα κίνημα της παλάμης μου της έδωσα από το πρόσωπο τις πούντες και τα χρώματα που έκορύβαν τ' άποτυπώματα των ξένων φιλημάτων.

Έκείνη άναπήδησε σαν να την είχ' άγγίξει με φλογισμένο σίδερο και φώναζε χωρίς καμιά ντροπή:

—Ε, ναι!... Τι θέλεις;... Σε άπάτησα!... Και σε άπατα από καιρό... από καιρό τώρα. Ναι, βασέθηκα την άγάπη σου, τη θλακία σου, έμένα ολόκληρόν!...

—Φτάνει!... Φτάνει!... Φτάνει!...

Σ' ένα τρεμάζα, κοντά στο χρεβάτι, σπρώχνει ή φιλημένη κνήμη ενός μικρού ρεβόλβερ, που έκείνη το ήθελε να το έλγουμε πάντα δίπλα στο χρεβάτι τη νύχτα. Ήμουν, τρελλός. Το πήρα. Τη σημάδεψα κατ' ευθείαν στο πρόσωπο.

Έκείνη κιντήρισε τρεμάρα, ένας κόμπος άγωνίας θανατοφής την έπιασε και μού τραβήσε.

—Ω, Κλάυδιε! Μή... μού χάλασεις... το πρόσωπό!...

Το έπιλο μου γλίστρησε κάτω κι' άπασα λιποθύμωσα στα πόδια της.

Όταν συνήλθα, την αναζήτησα, προθύμως να την έκατέσω, έτοιμος να τη σωθώρεσω.

Αυτή όμως είχε φύγει για πάντα. Και ή χαμπήνας, σημάινα... σημάινα...

—Ω, Θεέ! πόσο μακριά είν' αυτό σήμερα!...

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Εν' αμάξι τον περίμενε σταματημένο σε μια γωνία.

—Πρόκειται να μονομαχήσω με κάποιον αβάντι, το λοχαγό Μάξγουελ, είπε ο μαρκήσιος Ρογήρος.

—Πως; είπε ο σέρ Τζέιμς. Τι είν' αυτό πάλι;

Τότε ο νεαρός μαρκήσιος του διηγήθηκε την περιπέτειά του.

—Μά, είπε ο σέρ Τζέιμς, μου φαίνεται πως τον ξέρω αυτόν τον Μάξγουελ... Τον γνώρισα στις 'Ινδίες... Είν' ένα θραυρό υποκείμενο.

—Ω! πολύ θραυρό!

—Ναι, είν' ένας χαροποιήτης και μονομάχος εξ επαγγέλματος. Άν η μουσική σου, κύριε μαρκήσιε, δεν ή' ανησυχούσα για έναν άσπιο σαν κι αυτόν.

—Δεν μπορώ... Η προσβολή έγινε δημοσία.

—Τόσο το χειρότερο τότε, είπε ο σέρ Τζέιμς. Μά φαντάζομαι ότι δεν θα μού άρνηθίτε να σας χρησιμεύσω ως μάρτυς.

—Δυστυχώς, φτάσαμε πολύ αργά, άρνησέ μου εξάδελφε, είπε ο Ρογήρος. Ίδού οι μάρτυρές μου!

Και έδειξε τον σέρ Ροβέρτο Βάλντεν και τον Λιονέλ.

Ο σέρ Τζέιμς υποκλίθηκε.

—Και πού καταλύσατε; τον ρώτησε ο Ρογήρος.

—Έδωσα εντολή στον ιπποκόμο μου το Βίλλς να οδηγήσει τ' άλογα μου στο ξενοδοχείο του «Νικητορείου».

—Τότε θα μείνετε στο μέγαρό μου.

Και ο Ρογήρος χτύπησε το κουδούνι και έδωσε διαταγή να έτοιμάσουν ένα διαμέρισμα για τον εξάδελφό του σέρ Τζέιμς, ο οποίος σε λίγο απευδόθηκε.

Για να φτάση στο διαμέρισμά του, διέσχισε τις πιο ωραίες αίθουσες του πολυτελούς μεγάρου.

—Ε, έ! έλεγε μέσα του. Ποιός ξέρει αν αύριο το θρόνο αυτό το μέγαρο δεν είνε δικό μου.

Φτάνοντας στο δωμάτιό του, πλάνιασε στο κρεβάτι του και δεν άργησε ν' αποκοιμηθίη κουρασμένος καθώς ήταν από το ταξίδι του. Τά πιο γλυκά όνειρα λίκνισαν τον ύπνο του, μά πολύ πριν να ξημερώση έφθινε, πετώντας από το κρεβάτι του και βγήκε έξω απ' το μέγαρο, χωρίς να τον αντιληφθί κανείς.

Ο σέρ Τζέιμς διευθύνθηκε τότε πεζός προς την όδον 'Αγίου Καρόλου.

Έκει περίμενε σταματημένο σε μια γωνία έν' αμάξι. Πλησίασε άμέσως τον άμαξά και τον χαιρέτησε με οικειότητα.

—Μαζί σου συμφωνία από την προηγούμενη μέρα, γιατί πριν ακόμα το μιλήσει, ο άμαξάς του είπε:

—Βόλευστήθηκε να μ' ακολουθήσετε, εξοχώτατε.

Και, κατεβαίνοντας απ' το άμαξί του μπήκε σε μία διπλανή άμντρα, όπου ο σέρ Τζέιμς τον άκολούθησε. Έκει ο άμαξάς του έδειξε ένα δωμάτιο και του είπε:

—Όλα είνε έτοιμα. Η Έξοχότης σας μπορεί να ντυθί.

Ο σέρ Τζέιμς, μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιο αυτό, είδε επάνω σ' ένα τραπέζι μία χονδροειδή περρούκα πουναρισμένη, με λιβρέα άμαξά κι ένα καπέλλο. Άμέσως τότε έβγαλε τα ρούχα του του ευπατρίδου, φόρεσε την περρούκα και τη λιβρέα του άμαξά κι έγινε άρρώριστος κάτω απ' αυτή τη μεταμφέση.

Όταν τελείωσε, βγήκε έξω, έβαλε πέντε γκινέες στο χέρι του πραγματικού άμαξά, ανέβηκε στη θέσι του άμαξά, πήρε τα χαλινάρια και διευθύνθηκε προς την όδον 'Αγίου Γεωργίου.

—Αυτό θέλαμε να σας προτείνουμε

—Εν' αμάξι τον περίμενε σταματημένο σε μια γωνία.

Έκει στάθηκε σε διακοσίον μέτρων απόσταση από το μέγαρο 'Ασμπούρτον και περίμενε υπομονετικά.

Στις έξη ακριβώς είδε να θγαίνουν από το μέγαρο και να διευθύνονται προς το άμαξί του τον μαρκήσιο Ρογήρο μαζί με τον σέρ Ροβέρτο Βάλντεν και τον Λιονέλ.

Όταν ο μικρός όμιλος έφτασε υποσχή στο άμαξί, ο σέρ Βάλντεν έοίσε ένα φορημένο βλέμμα στον άμαξά, άνοιξε την πόρτα και, αφού μπήκαν οι δυο σύντροφοί του, μπήκε κι αυτός μέσα.

—Στη γέφυρα του Λονδίνου! είπε στον άμαξά.

Ο σέρ Ροβέρτος μαστίγωσε τα άλογά του και ξεκίνησε σαν άστραπη άνάμεσα από τους έφηρους την ώρα εκείνη δομούσε του Λονδίνου.

Κάτω απ' το μανδύα του, ο Ρογήρος είχε το ξίφος που του είχε δώσει ο 'Όσμαν, ο μυστηριώδης του προ-

στάτης. Το άμαξί έφτασε στη γέφυρα του Λονδίνου τη στιγμή που σήμαινε έφτά, την ώρα ακριβώς της συναντήσεως.

Μόλις ο μαρκήσιος βγήκε απ' το άμαξί, είδε το λοχαγό Μάξγουελ που έφτανε πεζός με τους μάρτυρές του από την άλλη μεριά της γέφυρας.

Οι δυο αντίπαλοι χαιρετήθηκαν και παρουσίασαν τους μάρτυρές τους, τους οποίους άφησαν να κανονίσουν τα της μονομαχίας, ενώ οι ίδιοι αποσύθηκαν.

Οι μάρτυρες του λοχαγού Μάξγουελ ήταν δυο κατώτεροι αξιωματικοί, συνάδελφοί του.

—Κύριοι, είπε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, το καταλληλότερο μέρος για τη μονομαχία μου φαίνεται ο αύλός της εκκλησίας του 'Αγίου Γεωργίου.

—Αυτό θέλαμε να σας προτείνουμε

λο, μουμούρισε.

—Όλα θα πάνε περίφημα, φτάνει μόνο ο λοχαγός, όταν θα σπάσει το σπαθί του μαρκήσιου, να μη χάνει ούτε στιγμή και να του τρυπήσει πέρα για πέρα το στήθος με το δικό του σπαθί.

—Εμπρός, κύριοι! είπε την ίδια στιγμή ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν. Μπορείτε ν' αρχίσετε!

Οι δυο αντίπαλοι διασταύρωσαν τα σπαθιά τους και το σίδερο άγγιξε το σίδερο.

Ο σέρ Τζέιμς άνέπνεε με δυσκολία καθώς παρακολουθούσε την εξέλιξη του άγώνος και παγωμένος ιδρώς κυλούσε στη μέτωπό του.

Δύο φορές στη σειρά ο λοχαγός χτύπησε με το σπαθί του το σπαθί του μαρκήσιου, χωρίς όμως το τελευταίο να σπάσει, όπως περίμενε κι αυτός κι ο σέρ Τζέιμς.

—Ω! ω! μουμούρισε. Σίγουρα κοροϊδεύαν τον άνθρωπό μου! Το σπαθί είνε από καλό σίδερο. Άς δοκιμάσουμε άλλο παγιότι!

Και άρχισε μία τρομερή επίθεση, στην οποία κανείς ως τότε δεν του είχε αντισταθεί και με την οποία είχε θριαμβήσει σε όχτω μονομαχίες. Μά ο Ρογήρος, δακαλιμένος σε όλα από τον 'Όσμαν, όχι μόνο τον απέκρουσε, αλλά άρχισε να του επιτίθεται με άνάλογο τρόπο, έτσι που τον άνάγκασε να διακόψι την επίθεσή του.

—Διόβολε! μουμούρισε ο λοχαγός κατάπληκτος. Αυτό το παιδαρέλι δεν είνε όπως το φαντάζομαι. Ξέρει όλα τα μυστικά της μονομαχίας.

Ο Μάξγουελ έκανε έξη διαφορετικές επιθέσεις, χωρίς κανένα ύμνο άποτέλεσμα. Στο τέλος, χάνοντας την ύπομνη του, σήκωσε τη ξίφος του και θέλησε να το καταφέρει με όλη τη δύναμη στο σπαθί του Ρογήρου με την πρόθεση να τον άφοπλίσει. Μά ο μαρκήσιος, κάνοντας τάχα ότι υποχωρεί, τέντωσε έξαφνα το χέρι του με δύναμη, σαν να το είχε σπρώξει έλατήριο.

Αυτό ήταν όλο!

—Ω! χίλιοι διαβόλοι! Την έπαυσε! φώναξε ο λοχαγός Μάξγουελ, πέφτοντας κάτω.

Το σπαθί του Ρογήρου τον είχε τρυπήσει πέρα για πέρα. Πίχε μπεί απ' το δεξί του μπράτσο κι είχε βγει απ' την άριστερή του ωμοπλάτη...

Οι μάρτυρες του λοχαγού έσοξαν άμέσως προς αυτόν και τον άναστήκωσαν.

—Έκανε μία προσπάθεια για να μιλήσει, μά ένα κύμα αίματος βγήκε από το στόμα του και σωριάστηκε πάλι, νεκρός πεύ.

Ο σέρ Τζέιμς, βλέποντας το λοχαγό να πέφτει κάτω, νόμισε πως το ξίφος του μαρκήσιου τον είχε τρυπήσει κι αυτόν. Όλα του τα όνειρα, όλα του ή έλπίδες είχαν καταρρεύσει!

—Δεν είνε τίποτε. Μά χρονατζούνα, που σε τρεις μέρες θα περάσει.

—Αφήστε τις ύπερφυγές!... Θέλω να μείω.

—Τί;

πάλι μονομάς.

—Κύριοι, είπε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, απευθυνόμενος προς τους μάρτυρες του λοχαγού, θα θεοκρίσετε ότι ή δικαιοσύνη άπενεμήθη με όλους τους τύπους. Δεν είν' έτσι;

Οι μάρτυρες υποκλίθηκαν. Ο Ρογήρος τους χαιρέτησε και ανέβηκε στο άμαξί με τους μάρτυρές του. Έκείνη τη στιγμή όμως άντελήφθη πως ήταν πληγωμένος στο μπράτσο κι ότι το αίμα του κυλούσε άφθονο.

—Γρήγορα στη μέγαρο! διάταξε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν τον άμαξά.

Ο σέρ Τζέιμς, μεθυμένος από λύσσα, τράβηξε με όλη του τη δύναμη τα γκέμια. Το άμαξί ξεκίνησε όλοταχώς.

Για μία στιγμή, σκέφτηκε να ρίξει το άμαξί κάτω απ' τη γέφυρα του Λονδίνου και να καταποντισθί μ' αυτό τον καταρμένο κληρονόμο των 'Ασμπούρτον που σίγουρα κάποιο μυστηριώδες φυλαχτό τον προστάτευε από το θάνατο.

Σαν έφτασε στη μέγαρο, ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν κι ο Λιονέλ πήραν το Ρογήρο απ' το μπράτσο και τ' επέφεραν στο διαμέρισμά του. Η πληγή του μαρκήσιου ήταν έλαφροτάτη, μά είχε χάσει πολύ αίμα και γι' αυτό λιποθύμησε τη στιγμή ακριβώς που τον έβάλωσαν στο κρεβάτι του.

Ο σέρ Βάλντεν διάταξε άμέσως να φέρουν τον χειρουργό Βάλτον.

Εντοματεύ, έτοιμάσε ο ίδιος ένα πρόχειρο επίδεσμο. Για να τον δέσει στην πληγή του μαρκήσιου, το ξέσκισε το πουκάμισο.

Μά έξαφνα τότε έβγαλε μία κραυγή καταπλήξεως.

Είχε δει στο μπράτσο του εύγενικό μαρκήσιο Ρογήρου του 'Ασμπούρτον σιγματισμένο μ' ένα τρίγωνο, το καθολιστικό σημάδι των 'Ατσιγγάνων.

—Επει' από μισή ώρα, ο χειρουργός Βάλτον έφτασε. Πίχε περάσει όλη τη νύχτα του σε μία τοβέρνα και ήταν τόσο μεθυμένος, ώστε τρέκλιζε.

Μόλις τον είδε, ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν άπεκάλυψε το μπράτσο του μαρκήσιου, ο οποίος ήταν πάντα λιπόθυμος.

—Τι είν' αυτό; ρώτησε, ρίχνοντας στο Βάλτον ένα βαθύ κι έξετατικό βλέμμα.

Ο χειρουργός άναστήθηκε. Έφερε το χέρι του στο μέτωπό του και μέσα σε μία στιγμή ξεμέθυσε.

Ο Λιονέλ είχε βγει απ' το δωμάτιο για να δώσει μερικές διαταγές κι έτσι ο τζέντλεμαν κι ο χειρουργός βρισκόντουσαν μόνοι μπουσά στο λιποθυμικό μαρκήσιο.

Μά ο Βάλτον δεν ήταν πειθ μέθυμένος κι είχε άνακαταίεση ήλη του την ψυχραιμία. Έξεταξε την πληγή του μαρκήσιου κι έλεγε με όλη του τη γαλήνη:

—Δεν είνε τίποτε. Μά χρονατζούνα, που σε τρεις μέρες θα περάσει.

—Εξάφνα ο σέρ Βάλντεν τον έπαυσε από το μπράτσο και την ρώτησε άπότομα:

—Θα μιλήσετε λοιπόν;

—Βλέπετε πολύ καλά ότι μιλάω;

—Αφήστε τις ύπερφυγές!... Θέλω να μείω.

—Τί;

—Από πού προέρχεται αυτό το σημάδι;

—Δεν ξέρω τίποτε.

—Βόλτον, είπε τότε ψυχρά ο σέρ Βάλντεν, άρπάζοντας τ' σπαθί του μαρκήσιου από ένα τραπέζι, στο οποίο το είχε αφήσει ο Λιονέλ μπαίνοντας μέσα, θα μού πητε όλη την αλήθεια σκεπτικώς μ' αυτό το σημάδι ή σ' αστόνω αλύπτρα.

Ο τόνος του σέρ Βάλντεν, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά ήταν τέτοιος, ώστε κάθε άλλος, εκτός από το χειρουργό, θα τρέμαζε.

Μά ο Βάλτον το άπάντησε, κυττάζοντάς τον σταθερά μέσα στα μάτια:

—Δεν σκοτώνουν ένα χειρουργό στο πεδίο της μάχης.

Κι έδειξε τα χέρια του που ήταν ακόμα κατακόκκινα απ' το αίμα του Ρογήρου.

Ο σέρ Βάλντεν έσκυψε το κεφάλι του και το σπαθί του, σφεδύγοντας απ' τα χέρια του, κύλησε κάτω στον τάπητα.

—Το μυστικό που θέλετε να μάθετε, δεν μού άνήκει, είπε τότε ο χειρουργός Βάλτον με σιγανή φωνή. Επει πλέον πρέπει να μάθετε, ότι ξέρω κι' εγώ ένα δικό σας μυστικό.

—Από πού προέρχεται αυτό το σημάδι;

—Δεν ξέρω τίποτε.

—Βόλτον, είπε τότε ψυχρά ο σέρ Βάλντεν, άρπάζοντας τ' σπαθί του μαρκήσιου από ένα τραπέζι, στο οποίο το είχε αφήσει ο Λιονέλ μπαίνοντας μέσα, θα μού πητε όλη την αλήθεια σκεπτικώς μ' αυτό το σημάδι ή σ' αστόνω αλύπτρα.

Ο τόνος του σέρ Βάλντεν, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά ήταν τέτοιος, ώστε κάθε άλλος, εκτός από το χειρουργό, θα τρέμαζε.

Μά ο Βάλτον το άπάντησε, κυττάζοντάς τον σταθερά μέσα στα μάτια:

—Δεν σκοτώνουν ένα χειρουργό στο πεδίο της μάχης.

Κι έδειξε τα χέρια του που ήταν ακόμα κατακόκκινα απ' το αίμα του Ρογήρου.

Ο σέρ Βάλντεν έσκυψε το κεφάλι του και το σπαθί του, σφεδύγοντας απ' τα χέρια του, κύλησε κάτω στον τάπητα.

—Το μυστικό που θέλετε να μάθετε, δεν μού άνήκει, είπε τότε ο χειρουργός Βάλτον με σιγανή φωνή. Επει πλέον πρέπει να μάθετε, ότι ξέρω κι' εγώ ένα δικό σας μυστικό.

—Ακούγοντας τα λόγια αυτά ή λαί-

κα Καικιλία λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Μά έξαφνα της ήθελε ένα ηρώακό θάνατο, ένα θάνατο απ' αυτά που γεννιόνται μόνο μέσα στις καρδιές των ηρώων.

—Οχι!... Οχι!... είπε. Δεν θα ρούνη.

Και γρήγορα-γρήγορα ντύθηκε, έπαιξε και φώναξε ένα άμαξί και μπαίνοντας σ' αυτό, διευθύνθηκε προς το μέγαρο 'Ασμπούρτον.

Ο σέρ Ροβέρτος, άπότομα δεν άνησύχησε για την άπουσία της λαίδης Καικιλίας. Γύρωσε πως θα είχε βγει έξω για θύνα.

Διευθύνθηκε λοιπόν προς το διαμέρισμα της μίς 'Ελλεν και την παρακάλεσε να σηκωθεί, γιατί ήθελε να της μιλήσει.

—Πες' από μερικές στιγμές, ή νέα κόρη βρισκόταν στο γραφείο του.

Η νέα κόρη ήταν λίγο χλωμή και πά κουρασμένα μάτια της διατηρούσαν ακόμα τα ίχνη του νυχτερινού άγνητισμού. Μά ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν δεν πρόσεξε καθόλου σ' αυτό.

—Παιδί μου, της είπε, θα σε κάνω να έαγαθωμής; θλίβεσαι πάναγκαστα, μά πορεί.

—Μιλήστε, θείε μου, άπάντησε ή

μίστρας Κελία είχε βγει έξω, αν και ή ώρα ήταν ακόμα ενία.

Η μίστρας Κελία και ο Λιονέλ είχαν πάει στο Λονδίνο μαζί με την μίς 'Ελλεν και το θείο της, και ο σέρ Βάλντεν τους είχε παραχωρήσει μία πέτορα του μεγάρου του.

Ο τζέντλεμαν κι' ο Λιονέλ δεν είχαν κάνει καθόλου λόγο στη φτωχή μητέρα για τη μονομαχία του Ρογήρου και του λοχαγού Μάξγουελ.

Η μίστρας Κελία είχε δώσει τη συγκατάθεσή της να γίνη ο Λιονέλ άξιωματικός, γιατί έλπικε ότι το σύνταγμα του θα έμενε μόνιμος στο Λονδίνο. Μά το ίδιο πρωί, ενώ ο σέρ Ροβέρτος κι' ο Λιονέλ είχαν φύγει για τη μονομαχία, ή φτωχή γυναίκα άκουσε δυο ύπηρετες που κουδέντιαζαν στην αύλη κι' έλεγαν:

—Την προσεγή Κυριακή ο βασιλεύς θα κάνει τη μεγάλη επίθεσή του στράτευμάτων που θα φύγουν για τον πόλεμο της 'Αμερικής. Φαίνεται πως σφεδύουν και οι δραχμόνι.

—Οι δραχμόνι! έκανε ο άλλος ύπηρετης.

—Ναι, δηλαδή το σύνταγμα του μαρκήσιου Ρογήρου, το σύνταγμα του Λιονέλ!

—Ακούγοντας τα λόγια αυτά ή λαί-

κα Καικιλία λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Μά έξαφνα της ήθελε ένα ηρώακό θάνατο, ένα θάνατο απ' αυτά που γεννιόνται μόνο μέσα στις καρδιές των ηρώων.

—Οχι!... Οχι!... είπε. Δεν θα ρούνη.

Και γρήγορα-γρήγορα ντύθηκε, έπαιξε και φώναξε ένα άμαξί και μπαίνοντας σ' αυτό, διευθύνθηκε προς το μέγαρο 'Ασμπούρτον.

Ο σέρ Ροβέρτος, άπότομα δεν άνησύχησε για την άπουσία της λαίδης Καικιλίας. Γύρωσε πως θα είχε βγει έξω για θύνα.

Διευθύνθηκε λοιπόν προς το διαμέρισμα της μίς 'Ελλεν και την παρακάλεσε να σηκωθεί, γιατί ήθελε να της μιλήσει.

—Πες' από μερικές στιγμές, ή νέα κόρη βρισκόταν στο γραφείο του.

Η νέα κόρη ήταν λίγο χλωμή και πά κουρασμένα μάτια της διατηρούσαν ακόμα τα ίχνη του νυχτερινού άγνητισμού. Μά ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν δεν πρόσεξε καθόλου σ' αυτό.

—Παιδί μου, της είπε, θα σε κάνω να έαγαθωμής; θλίβεσαι πάναγκαστα, μά πορεί.

—Μιλήστε, θείε μου, άπάντησε ή

μίστρας Κελία είχε βγει έξω, αν και ή ώρα ήταν ακόμα ενία.

Η μίστρας Κελία και ο Λιονέλ είχαν πάει στο Λονδίνο μαζί με την μίς 'Ελλεν και το θείο της, και ο σέρ Βάλντεν τους είχε παραχωρήσει μία πέτορα του μεγάρου του.

Ο τζέντλεμαν κι' ο Λιονέλ δεν είχαν κάνει καθόλου λόγο στη φτωχή μητέρα για τη μονομαχία του Ρογήρου και του λοχαγού Μάξγουελ.

Η μίστρας Κελία είχε δώσει τη συγκατάθεσή της να γίνη ο Λιονέλ άξιωματικός, γιατί έλπικε ότι το σύνταγμα του θα έμενε μόνιμος στο Λονδίνο. Μά το ίδιο πρωί, ενώ ο σέρ Ροβέρτος κι' ο Λιονέλ είχαν φύγει για τη μονομαχία, ή φτωχή γυναίκα άκουσε δυο ύπηρετες που κουδέντιαζαν στην αύλη κι' έλεγαν:

—Την προσεγή Κυριακή ο βασιλεύς θα κάνει τη μεγάλη επίθεσή του στράτευμάτων που θα φύγουν για τον πόλεμο της 'Αμερικής. Φαίνεται πως σφεδύουν και οι δραχμόνι.

—Οι δραχμόνι! έκανε ο άλλος ύπηρετης.

—Από πού προέρχεται αυτό το σημάδι;

—Δεν ξέρω τίποτε.

—Βόλτον, είπε τότε ψυχρά ο σέρ Βάλντεν, άρπάζοντας τ' σπαθί του μαρκήσιου από ένα τραπέζι, στο οποίο το είχε αφήσει ο Λιονέλ μπαίνοντας μέσα, θα μού πητε όλη την αλήθεια σκεπτικώς μ' αυτό το σημάδι ή σ' αστόνω αλύπτρα.

Ο τόνος του σέρ Βάλντεν, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά ήταν τέτοιος, ώστε κάθε άλλος, εκτός από το χειρουργό, θα τρέμαζε.

Μά ο Βάλτον το άπάντησε, κυττάζοντάς τον σταθερά μέσα στα μάτια:

—Δεν σκοτώνουν ένα χειρουργό στο πεδίο της μάχης.

Κι έδειξε τα χέρια του που ήταν ακόμα κατακόκκινα απ' το αίμα του Ρογήρου.

Ο σέρ Βάλντεν έσκυψε το κεφάλι του και το σπαθί του, σφεδύγοντας απ' τα χέρια του, κύλησε κάτω στον τάπητα.

—Το μυστικό που θέλετε να μάθετε, δεν μού άνήκει, είπε τότε ο χειρουργός Βάλτον με σιγανή φωνή. Επει πλέον πρέπει να μάθετε, ότι ξέρω κι' εγώ ένα δικό σας μυστικό.

—Ακούγοντας τα λόγια αυτά ή λαί-

κα Καικιλία λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Μά έξαφνα της ήθελε ένα ηρώακό θάνατο, ένα θάνατο απ' αυτά που γεννιόνται μόνο μέσα στις καρδιές των ηρώων.

—Οχι!... Οχι!... είπε. Δεν θα ρούνη.

Και γρήγορα-γρήγορα ντύθηκε, έπαιξε και φώναξε ένα άμαξί και μπαίνοντας σ' αυτό, διευθύνθηκε προς το μέγαρο 'Ασμπούρτον.

Ο σέρ Ροβέρτος, άπότομα δεν άνησύχησε για την άπουσία της λαίδης Καικιλίας. Γύρωσε πως θα είχε βγει έξω για θύνα.

Διευθύνθηκε λοιπόν προς το διαμέρισμα της μίς 'Ελλεν και την παρακάλεσε να σηκωθεί, γιατί ήθελε να της μιλήσει.

—Πες' από μερικές στιγμές, ή νέα κόρη βρισκόταν στο γραφείο του.

Η νέα κόρη ήταν λίγο χλωμή και πά κουρασμένα μάτια της διατηρούσαν ακόμα τα ίχνη του νυχτερινού άγνητισμού. Μά ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν δεν πρόσεξε καθόλου σ' αυτό.

Η Κλεμένης Ίζωρ.

Από όλες τις γνωστές μας σήμερα Ακαδημίες—Γαλλική Ακαδημία, Ακαδημία Γκονκούρ κ.λπ.—η όποιος έχουν σκοπό να προστατεύουν και να αναπτύξουν με βοήθεια, ήθη και χρηματικά, την κάθε αξία λόγου φιλολογική και διανοητική γενικά ποσότητας, ή πιο άρχικα κι' ή πιο ιστορική, είναι ή «Ακαδημία των Ανθεστηρίων» της Τουλούζης...

Πόση υποδομή στις λεπτομέρειες για τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί ή Ακαδημία αυτή, θα σας πούμε λίγα λόγια για την ιστορία της ίδρύσεώς της.

Λοιπόν, την 1 Μαΐου 1324, έπειτα από διαδοχικά σχήματα στην Τουλούζη της Γαλλίας έναν φιλολογικό σύλλογο, και προσέλασαν τους πέντε της νοτίου Γαλλίας να παρουσιάσουν μπροστά τους και να υποβάλουν στην κρίση τους, όλα έργα των θεωρούνταν άξια επαιίνου ή μίας σχετικής βραβεύσεως.

Οι τριετίες αυτοί ήταν οι έξι: Βενεδικτός ντε Πανασσάκ, Γουλιέλμος ντε Λόμπια, Βερνάρδος ντε Σαίν-Πιανγκό, Πέτρος ντε Μεζανασέρος, Γουλιέλμος ντε Γκοντόν, Πέτρος Κέμο και Βενεδικτός "Οτ".

Η εδραίωση αυτή προέβλεπε μεγάλη συνάντηση στους τότε ποιητικούς και φιλολογικούς κύκλους, γιατί τα ένδοξα των τριετίων αυτών ήταν απειρίωστα και μεγάλης φιλολογικής διαύτητος. Πολλοί νεαροί και παλαιοί, άρχοντες και δοκιμασμένοι, ποιητές και λογοτέχνες έβλεπαν μέρος στην διαγωνισμό αυτόν, κι' ή πρώτη του λαμπρή επιτυχία θεμελιώσε στερεά τη φήμη του και για το μέλλον.

Ο σύλλογος αυτός των 7 τριετίων άνωμασθηκε «Εταιρεία των Επτά Τριετίων της Τερπνής Γνώσεως», κι' ή φιλολογική αυτή διαγωνισμός, τον οποίο διοργάνωνε κάθε χρόνο—την Πενταστήσια, άνωμασθηκε άνωμασθηκε «Διαγωνισμός των Ανθεστηρίων».

Τό βραβείο το οποίο χορηγούσαν στη καλύτερη ποίηση—γιατί μόνο ποιήματα γίνονταν—δενήν στην διαγωνιστική αυτή—ήταν μία χρυσή βιολέττα. Την έγγειοθε έδωκε στον βασιλέα, ή «Συμβούλιο των Καπιτωλίων», δηλαδή το Δημοτικό Συμβούλιο της Τουλούζης.

Κατά τα μέσα του 15ου αιώνα—δηλαδή περί τα 1455—μία ήγεμονική κληρονομία πλοίστηκε έξαιρετικά την

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΑ "ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ,, ΤΗΣ ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ

Πώς ιδρύθηκε πρό έξη αιώνων ή «Σύλλογος των Τριετίων της Τερπνής Γνώσεως». Η έμπνευσις έπτά τριετίων. Η αίθερία και πονετική Κλεμένης Ίζωρ. Το άτυχο είδύλλιο της. Πώς ή πατέρας της την φυλάκισε μέσα στον πύργο του. Πώς διέθεσε την τεραστία περιουσία της υπέρ της ποίησης. Η φιλολογική δράσις της Ακαδημίας της Τουλούζης. Η πανηγυρική άπονομή των βραβείων, κ.τ.λ.

«Εταιρεία των Επτά Τριετίων της Τερπνής Γνώσεως», και της έδωσε κανονικά κυριολεκτικώς φτερά. Άσπεσε να εύρνη τον κύκλο της δράσεώς της και ν' άποκτήσει μεγάλη διαύτητα στα ποιητικά προβλήματα της εποχής εκείνης.

Τό συνέθη, δηλαδή...

Μία πλουσιωτάτη κόρη της Τουλούζης, ή Κλεμένης Ίζωρ, άφησε μετά το θάνατό της διά διαθήκης, ή δόκιμη την κληρονομία περιουσία της στον σύλλογο αυτόν, υπό την όρου να άπονομή κάθε χρόνο περισσότερες χρυσές βιολέττες, στους άξιους υποστηρίξεις ποιητές, και να οργανώσει τους επταίους αυτούς διαγωνισμούς, που πιο μεγαλοπρεπείς και πιο άνταξίους του σκοπού των.

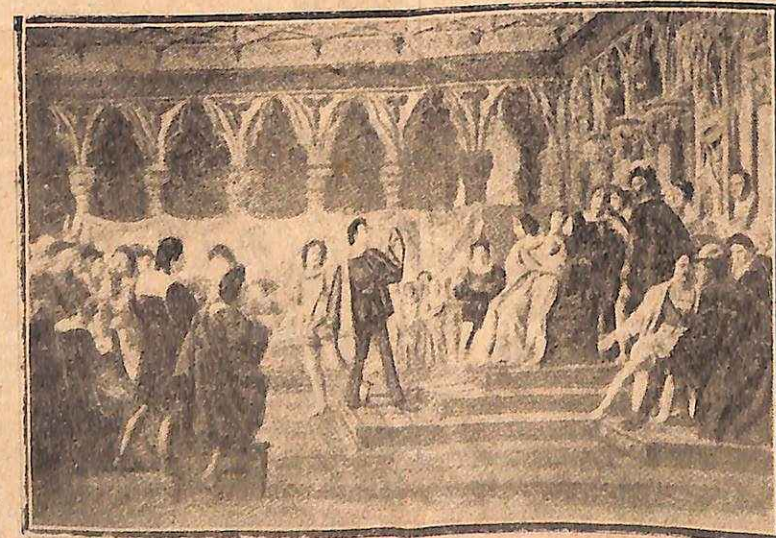
Άς σας πούμε τώρα λίγα λόγια και για ένα άτυχο είδύλλιο της εκλεκτής αυτής, διανοημένης κόρης της Τουλούζης:

Σέ ηλικία 20 ετών ή αίθερία άνομοις και λεπτότητας άριστοκράτης αυτή δεσποινίς, άγαπήσε με όλη τη δύναμη της ψυχής της τον νεαρό κόμητα ντε Λωτρέκ, κι' άναγκαπήθηκε, έπίσης σφοδρά, άπ' αυτόν.

Μόλις όμως ή εκλεκτός αυτής έλασε της πιο δολιχότατης οικογενείας στούς της ζήττες σε γάμο την άρχοντινή του Κλεμένης, άπ' την αχλαπινιά του Κλεμένης, άπ' την αχλαπινιά της πατέρα της, συνάντησε εν μέρους του άπόλυτη κι' έντελώς άδικαιολόγητη άντησι.

Ο γρηλατός και σκληροκαρδός εύπαίδης, έστρεψε φάντασμα άλλα β' νεαρά για την όρση από μητέρα μοναρχική του, κι' όχι μόνον άρνήθηκε την συγκατάθεσί του, στον γάμο των δυό έρωτευμένων, αλλά και κλείδωσε την κόρη του σε μία αίθουσα του άπορόντου κι' όγυρου του πύργου, για να τούς έμποδίστη και να έλεπνυνται άκόμα.

Εκεί, άπομονωμένη χρόνια δόλκηση, ή άτυχη Κλεμένης, άπ' τον

Ο έτήσιος ποιητικός διαγωνισμός των Ανθεστηρίων, προεδρευόμενος άπ' την Κλεμένης.

κόσμο, όρκίστηκε να μή παντρευτή κανέναν άλλον, άφοσίωθηκε με όλη την ψυχή της στην Ποίηση, κι' όταν κάποτε πέθανε άγμος, κληροδότησε όλη την τεραστία περιουσία της στον ποιητικό εκείνον «Σύλλογο».

Τόν 17ο αιώνα... «Χρυσού, Λόγος» της Γαλλίας, ή Λουδοβίκος XIV ή φιλομουσικός και έξαιρετικός αυτός βασιλεύς, μετωνόμασε έπίσημως την φιλολογική εκείνη «Εταιρεία σε «Ακαδημία των Ανθεστηρίων», ή οπού εξακολουθεί άλλωστε να άνομάζεται και σήμερα άκόμα.

Τά μέλη της όμοις, τά όποια εξακολουθούν να άνομάζονται «Τριετίες» έχουν αχρήσει σε παρόντα, ή δέ πρόεδρος των άνωμασθηκε «μετρούστης».

Πώς γίνεται τώρα ή έπίσημη έτήσια τελετή της άπονομής των βραβείων...

Άκούστε: Στις 3 Μαΐου κάθε χρόνου—κατά το άπόγευμα—ή Ακαδημία συναθροίζεται σε όλοήμερη, στο έδιόχτρο λαμπάνο κτίριό της, το όποιο άνομάζεται έπίσημως «Καπιτωλίον», και μέσα στην αίθουσα των τελετών, την κληρονομία «Αίθουσα των Επτά Τριετίων», ή οπού υπολεί να χωρήσει περισσότεροι άπό 1.500 πρόσωπα.

Εκεί, ή πρόεδρος της Ακαδημίας, παρουσία και των έπίσημων ποσεικων, άκούστε την έναρτήριό της, με πρόλογο πάντοτε έκθειαστική της μνήμης, της μεγάλης εύεργετιδός των Κλεμένης Ίζωρ.

Κατόπιν μία έπιτροπή από 6—7 Ακαδημαίχους εκλέγεται για να μεταφέρει άπ' την βιβλιοθήκη της εκκλησίας «Η Παναγία της Ντωράν», τις χρυσές βιολέττες, ή όποιες θα χορηγούνταν για βραβεία στους διακρίνοντας ποιητές.

Η έπιτροπή λοιπόν αυτή, φεύγει

άπ' το «Καπιτωλίον», περνάει πεζή άνάμεσα άπ' τις πάλτες, μεσαιωνικές και γοτθικές συνοικίες της Τουλούζης και διευδύνεται για την εκκλησία, ενώ προπορεύεται λίγα μέτρα μπροστά τους μία μεγάλη τραγουδιστική όρχήστρα, ή οπού παίζουν πατριωτικά όδομα...

Μπορεί στην κυρία πόλη της ιστορίας αυτής εκκλησίας, ή μουσική σταματάει, κι' οι Ακαδημαίχοι, τούς όποιους ύποδέχεται με τά έπίσημα άφεία του ή έστιασμένη, απάνουν άχίζ του στην νύχτα.

Στην Αγία Τριετία είναι άπλωμένες σε μεταξωτή σαντόνα, ή χρυσά—κι' άπομένους έπίσης, για τά δεύτερα βραβεία—βιολέττες. Ο έρχόμενος τις εύλογεί, ψάλλει ένα σύντομο άσμα, κι' έπειτα τις παραδίδει με κατόνυξ στους Ακαδημαίχους.

Αυτοί τις παραλαμβάνουν, όγανουν άπ' την εκκλησία, και με την ίδια πομπή έναρτήριον στο «Καπιτωλίον», άφού όμοις περάσουν, αυτή τη φορά, κι' άπ' το δόξος στον όποιον ήτοι χριστιανός ή μουσικός πατριός πόνο της Κλεμένης Ίζωρ.

Όταν πια φτάνουν στο «Καπιτωλίον», παραδίδουν τις βιολέττες στον πρόεδρό τους, ή όποιος κατόπιν τις άπονομή στους θαυματούχους, συγχρόνως τους με λίγα λόγια ένθαρσητική και κολεκτική.

Αυτή είναι ή σημερινή τελετή της άπονομής των βραβείων άπ' την περίφημη Ακαδημία των Ανθεστηρίων της Τουλούζης. Σε παλαιότερες εποχές ήταν πιο περσιότατη και πιο θεαματική, με την κυρία όμοις έκλεινόνταν άνακτά τά πύργια, γοις όμοις μ' αυτό να χάζη ή Ακαδημία και την πάλει της έπίσημης και στήλη στον ποιητικό κόσμο της Γαλλίας.

Τά ένδοξότερα όνόματα των Γενμαίων και της Ποίησης στη Γαλλία, φηγοόρσαν μεταξύ των βραβευθέντων άπ' την ζήλευτη αυτή Ακαδημία. Ο Βίκτωρ Ουγκώ βραβεύτηκε δυό φορές, τό 1819, για τά δυό ποιήματά του «Η παρθένος του Βερνέ», και «Η άναστήλωση του άναδινού του Βερνέ IV», και μία φορά τό 1820 για τό ποίημά του «Ο Μωύσης επί του Νείλου».

Επίσης, τό 1747 ή Βολταίρος έλάβε τον τιμητικό τίτλο του «αίτη» άπ' την Ακαδημία των Ανθεστηρίων της Τουλούζης, για διάφορα ποιήματά του βραβευθέντα. Τό ίδιο συνέθη, και με τον Σατωβριάνο στα 1821, με τον Μισαίλ στα 1878, με την Κλέμενς Σόλβα της Ρουμανίας στα 1883, με τον Φρανσουά Κοππύ στα 1884, και με τον στρατηγό ντε Καστανό στα 1919.

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

(Τό τρυφερό είδύλλιο της κομήςσης Σόνιας Βερλέσιν και του ύπολεχαυού της Τσρκικής Φρουράς Σέργιου Όνέγκιν)

υπασισταί του Τσάρου, πριγκήπιπες και δούκισσες της τσαρκικής οικογενείας, κι' έλόκληρο τό διπλωματικό σώμα συνωπίζόντουσαν στις άπεραντες λαμπροφώτες αίθουσες, ζωντανόι έλοι άπ' τη ζάλη του χορού, άπ' τό λίκνισμα της μουσικής, κι' άπ' την άφρόνεια των κρασιών και της συμπάνιας.

Σέ μία γωνία άπόμεινε, μισοκρυμμένη άπ' την πελώρια θεολογική κουρτίνα του παραθύρου, κάποιος αίσθησης, στεκόνταν όρθια με ύπερβολή νερόδια, χρυσόμαλλη και ψηλόκομη, 30 χρόνων. Ήταν ή κόρη της Σόνιας Βερλέσιν.

Χίρα πλουσιωτάτου Ρώσου στρατηγού, άλλως Γενικού Διοικητού της Σιβηρίας, και κόρη του πριγκήπιπης Νουσίκοφ, γενικού ύπασιπστου του Τσάρου, ήταν ένα άπ' τά πιο σπάνια λουλούδια της σλαβικής όμορφιάς.

Άπ' τον καιρό που χήρεψε—πριν από τρία χρόνια επάνω—κάτω—τό πιο λαμπροί άρχοντες της ρωσικής άριστοκρατίας είχαν ζητήσει τό χέρι της.

Η νεαρή κόρησα όμως δεν άποφάσισε με δύση σε κανέναν της συγκατάθεσι της, παρ' όλας τις σχετικές πιέσεις των γονέων της, που ήθελαν να την ξαναπαντρεύουν.

Μά τί περίμενε, λοιπόν, ή ξανθόμαλλη κόρησα για να ξαναπαντρευτεί;

Μά τί συνέχισμε:

Ένώ λοιπόν ή κόρησα στεκόνταν όρθια κι' άκουόσε με νομεία στα διάπλα πλάνα του παραθύρου της σάλας, όργοντας τά μισόκλειστα της μάτια με ρεμάσμι έξω στη χιονισμένη πόλη, άνασείρισε ξαφνικά άπ' κάποιο παράθυρο συναίσθημα χρυφής στενοχωρίας.

Έγνοιωθε άόριστα πως ένα ζευγάρι μάτια την κύτταξαν έπιμονα.

Γόρσε νευρικά τό θείο της κεφαλάκι προς την αίθουσα για να δει, με την ίδια στιγμή ένα έντονο φλογερό χρώμα, έδαψε κόκκινα τά μάγουλά της. Είχε άναίρσει μπροστά της τον ύπολογαυό της Ανατορικής φρουράς Σέργιου Όνέγκιν...

Πώς θα μπορούσα, έξοχότατη, να σας εκφράσω την άπειρη εύγνωμοσύνη μου;... Γιατί νοιώθω, πως χάρη στην εύγενική σας συγκατάθεσι και καλωσύνη, όφειλο την τοποθέτησί μου στη φρουρά της Αύτου Αυτοκρατορικής Μεγαλειότητος.

Έτσι της φιδύρις τό λογερή παληκάρι, με τη φανταστική στολή και με τό πανώριο άνδρικό κεφάλι, κάνοντας συγγένους μία θαυρία ύπόκλησι μπροστά της.

Η Σόνια παρήχτηκε άκούγοντας τά λόγια του ατάκα, άόμα περισσότερο. Κάτι σαν κύμα άνέφραστης συγκινήσεως παράλυνε ήρόνικά τό ούδάνιο κορμί της, και χαμνώνοντας τά γλυκά της μάτια προς στην άόσταχτη άκτινοβολία των ματιών του Όνέγκιν, τού φιδύρις διαταχτικά:

—Με τιμούν τά εύχαριστήριά σας, κύριε, με θεομωθήτε πως δεν έξέρω πού όφείλονται άκριδώς... Δεν θυμώμω τίς εύχαριστίες μου, με πρώτη εύκαιρία. Έννοήσα, κύριε κόρησα, άπο-... Άπο-... κροσάτε πρό ήμερών την ταπεινή μου πρόταση γάμου, κι' έπειτα από δύο μέρες μού ζητήσατε τη χείρι να μεταβέσω στην Ανατορική Φρουρά τον νεαρό—με έννοείτε, κύριε κόρησα—και έθεσεν πόνο όμοιο ύπολογαυό Σέργιου Όνέγκιν. Τίποτε άλλο πεία, κύριε μου. Είνα άρεστό τά όσα σας είπα.

Κι' ή πριγκήπι, σταματώντας λίγο τον είρωνικό του αυτόν διάλογο, κύτταξε τη γλώμη άπ' την κρυφή της άγανάκτηση Σόνιας, και της ξανάπε, με κάποιον τόνο φροδής άπειλής, στη φωνή του πάρος:

—Κύριε μου, Αδελφώ, ζήτησω την άδεια του ύπολογαυού των Στρατιωτικών, για να μονομαχήσω με κατώτερό μου, και με έθαύρο πρώτ' ή σκότησω τον ύπολογαυό Όνέγκιν... Τά σέβη μου, κυρία.

Άπομεινε μονάχη τώρα, κατάλωμη και ταρκαμένη ή άμοιρη Σόνια. Τά έλόχεια πριν χείρι της είχαν μία βάλεικη άπόρροια, κι' έστρεψαν άναγκαστικά άπ' τό έσπείλισμα μιας άγίας άγωνίας.

Κι' έπειδή της φαινόταν πως ή κόρησα σφοδρότατα στα θαλωμένα μάτια της, κι' άπό στιγμή σε στιγμή κινδύνευε να σωριαστεί στο πάτωμα, έβη άόριστα νευρικά προς την αίθουσα του θρόνου, ύποκλήθηκε με σέβασμο μπρος στο Αυτοκρατορικό ζευγάρι, κι' άναρτήρισε κατόπιν βιαστικά στο μέγαρό της.

Είχε πια κλείσει μήνας, από τότε που πρωτοέβλεψαν τον άναίτητο

υπερτάτης λεπτότητας εκ μέρους του, την έόριζε σέ άληθινή άπελπισία, σαν να τη χτύπησε συμφορά.

Κι' ενώ σφιγγορύιζε νευρικά στα χείρι της, την κομψή δαντέλια της, κι' έννοιωθε τά μάτια της να βουρκώνουν από πείσμα, κι' από πληγωμένο γυναικείο εγωισμό, αντίκρυσε με δυσάρεσκια μπροστά της, τον πριγκήπα Σαράσσεφ, Γενικό Έπιτελάχη του Ρωσικού στρατού.

Ο πριγκήπι—μία μοιζήτη κι' άγριοπή φωτογνομία—στήλωσε τό γιγάντιο κορμί του, σαν να θέλα να φράξει τό δρόμο στη ζωντανή εκείνη κοούλα, χαμογέλασε σαρκαστικά και της είπε με είρωνική φωνή, χαϊδεύοντας τά καλοχτενισμένα χείρι γένια του:

—Βλέπω με εύχαριστήριό μου, κύριε κόρησα, ότι έλοι όσοι εύεργετούνται από σας, δεν έχουν να σας υποβάλουν την εύφραση της εύγνωμοσύνης των, με πρώτη εύκαιρία. Έννοήσα, κύριε κόρησα, άπο-... Άπο-... κροσάτε πρό ήμερών την ταπεινή μου πρόταση γάμου, κι' έπειτα από δύο μέρες μού ζητήσατε τη χείρι να μεταβέσω στην Ανατορική Φρουρά τον νεαρό—με έννοείτε, κύριε κόρησα—και έθεσεν πόνο όμοιο ύπολογαυό Σέργιου Όνέγκιν. Τίποτε άλλο πεία, κύριε μου. Είνα άρεστό τά όσα σας είπα.

Κι' ή πριγκήπι, σταματώντας λίγο τον είρωνικό του αυτόν διάλογο, κύτταξε τη γλώμη άπ' την κρυφή της άγανάκτηση Σόνιας, και της ξανάπε, με κάποιον τόνο φροδής άπειλής, στη φωνή του πάρος:

—Κύριε μου, Αδελφώ, ζήτησω την άδεια του ύπολογαυού των Στρατιωτικών, για να μονομαχήσω με κατώτερό μου, και με έθαύρο πρώτ' ή σκότησω τον ύπολογαυό Όνέγκιν... Τά σέβη μου, κυρία.

Άπομεινε μονάχη τώρα, κατάλωμη και ταρκαμένη ή άμοιρη Σόνια. Τά έλόχεια πριν χείρι της είχαν μία βάλεικη άπόρροια, κι' έστρεψαν άναγκαστικά άπ' τό έσπείλισμα μιας άγίας άγωνίας.

Κι' έπειδή της φαινόταν πως ή κόρησα σφοδρότατα στα θαλωμένα μάτια της, κι' άπό στιγμή σε στιγμή κινδύνευε να σωριαστεί στο πάτωμα, έβη άόριστα νευρικά προς την αίθουσα του θρόνου, ύποκλήθηκε με σέβασμο μπρος στο Αυτοκρατορικό ζευγάρι, κι' άναρτήρισε κατόπιν βιαστικά στο μέγαρό της.

Είχε πια κλείσει μήνας, από τότε που πρωτοέβλεψαν τον άναίτητο

Όνέγκιν, βουτηγμένο στο αίμα της πληγής του, στο χειρουργικό κρεβάτι, και τούβγαλαν με δυσκολία τή μολυβένια σφαίρα που έθαυε σπαράξει τό άνδρικό του στήθος.

Μά είχε, συγγένως, έπίσης κλείσει μήνας, από τότε που ή κόρησα Σόνια ξενυχτούσε στο προσκέφαλο του πληγωμένου όλη τη νύχτα κι' άποτραβιόταν έπειτα κάθε πρωί στο μέγαρό της, συντριμμένη άπ' την κόρασι και την άγρύπνια.

Κινδύνευε μερόνυχτα πολλά παλεύοντας με τό χάρο, ή άτυχο ύπολογαυός, άπ' την ήμερα που σωσάστηκε κάτω χτυπημένη άπ' τη σφαίρα του άντιπάλου στη μονομαχία του πριγκήπιπης Σαράσσεφ.

Μά τον δυνάμωσε ή άγάπη. Τά θεολούδινα ματάκια της καλής του έχυναν, κάθε βράδυ, άνείπωτο θάλασμο παρηγοριάς στη ματωμένη του ψυχή, και τό άπαλά και μικροσκοπικά της χείρι, καθώς σιγότρωναν σφιχτοκλεισμένα στις άσφακες παλάμες του, έλες και πλημμυρίζαν την ύπαρξή του από χάρη εύτυχίας.

Κι' όταν στο τέλος του μηνός πήρε τη δίμηνη άναρωτική του άδεια, ή Σέργιος Όνέγκιν, και όγχε άπ' τό Νοσοκομείο κλονισμένος, σ' άδυναμία του πόδια, κατέβηκε τά σκαλοπάτια, σπτηγμένος στο πιο ποθητό και στοργικό μπράτσο που όνειρεδθηκε ποτέ του: Στο μπράτσο της καλής του Σόνιας!...

Ζαλισμένος άπ' την εύτυχία πούνωθε, μεθυσμένος άπ' τούς κανονόγους χυμούς μιας ζωής που έαπλωνόταν χαρούμενη μπροστά του, άνέβηκε στη μεγαλόπρεπη τρέβια της Σόνιας, που στήριζαυε μπρος στην πόρτα του Νοσοκομείου, ζεμένη μ' έξη άλωνα κατάρματα και ζωγράφου.

Με χείλη τρεμάμενα άπ' την ταραχή του, έδωσε στον άμειχρήλατη τη διεύθυνση της ταπεινής του καμαρούλας. Μά ή Σόνια σκύβοντας έλαφρά προς τα έμπρός, και δουίζοντας την άπαλή ματιά της στα θαυματούχια άπ' την συγκίνησι μάτια του καλού της, πρόβλεψε βιαστικά στον διαταχτικό βιαστικότητα της:

«Όχι, Ίζωρ... Καλύτερα πήγαινε μες στον πύργο μου του Μποροντίνσκυ. Είπ' έσπείλι και πέρα, και πιο καθαρός ή άέρας. Ε... Τί λές κι' έσύ, άγαπημένη μου;»

Ο Σέργιος δεν μίλησε. Χούφτωσε μόνον με άπειρη τρυφερότητα τό γαντωμένο της χέρι, κι' ενώ ή τρέβια έσπείλι με ταχύτητα των χιονισμένο δρόμο, οι δυό έρωτευμένοι έγειραν άπαλά ή ένας κοντά στον άλλον, και ροδύσαν με τά διψασμένα χείλη τους την εύτυχία, που τόσο άργησαν να χερθούν...

Συνιστάμε την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημ. Πανεπιστημίου 27, Αθήναι. Τηλ. 1-68.

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Είχαν σωπάσει για λίγο. «Επειτα η δούκισσα Ιουλίττα με τη φωνή της, τη θεία και μελωδική αυτή φωνή, που τόσες φορές είχε χειροκροτηθεί μέσα στα σαλόνια, είπε άρρα, με κάποια συγκίνηση:

—Μου φαίνεται πως δεν πρέπει να παραφουσκώνουμε τα πράγματα... Δεν μπορούμε όμως και ν' αρνηθούμε, απόλυτα την πραγματικότητα κάποιων φαινομένων, τα οποία αν δεν βρίσκονται μέσα στον κύκλο των αντιλήψεών μας, βρίσκονται τουλάχιστον επάνω στα όρια των. Θυμάστε τι είχε συμβεί στη Φλώρα, στη ρωχή μου αδελφή;

Και πάλι έλοι, σόπα... Η δούκισσα φαινόταν τραγική, σαν να είχε ξυπνήσει μέσα της ο πόνος ο κοιμισμένος, η ανάμνηση της πεθαμένης αδελφής της.

Οι άλλοι είχαν υψώσει τα μάτια τους στο πορτραίτο της Φλώρας Φουρένιο, δούκισσας της Φλώριδας, στο ωραίο έργο του μεγάλου ζωγράφου Βιντεράλτερ, που ήταν κρεμασμένο σ' έναν τοίχο της σάλας.

Το πορτραίτο αυτό παρίστανε μια γυναίκα όμορφη και πολύ νέα, με φόντο πίσω της ένα φανταστικό περιβάλλον, όπως συνήθιζαν εκείνη την εποχή. Ήταν φιλή, λιγνή και ξανθή. Τα δυο μεγάλα γαλάνα της μάτια ήταν γεμάτα αθωότητα. Το χρώμα της ήταν λευκό και τόσο χλωμό, που θύμιζε μια κέρνυ κοίλα. Και τα χείλη της ήταν κι' αυτά χλωμά-χλωμά, χωρίς αίμα, ενώ επάνω στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη ή θλιψη μιας ψυχής που έπαθε πολλά.

Ήταν ντυμένη με τη μόδα της Δευτέρας Αυτοκρατορίας: φαρδύ φόρεμα από κόκκινο μεταξωτό με γιρλάντες από λουλούδια των άγρων, και μπουστούς που τελείωναν σε στρογγυλό ντεκολτέ, με δαντελένια τραχηλιά που έπεφτε πάνω στους ώμους της.

Φορούσε ένα μεγάλο πλατύγυρο καπέλλο, κατάφορτο από μαργαρίτες και παπαρόνες, με μακρές μαύρες βελουδένιες κορδέλλες.

Μα το πιο όμορφο απ' όλα ήταν τα χέρια της. Καθώς τ' ακουμπούσε πάνω στα γόνατά της έμοιαζαν σαν φιλνισένια. Ήσαν δυο χέρια εξαιρετικά, που μέσα στην αλάνια ανησυχία τους, είχαν πάρει μια δική τους όμορφη, χέρια σαν εκείνα που μόνο στα Μουσεία βλέπουμε. Δεν φορούσε γάντια, ούτε και βραχιόλια, μονάχα ένα υπέροχο δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο μαργαριτάρι στέλιζε το τέταρτο δαχτύλο του αριστερού της χεριού.

Η δούκισσα, σαν να μιλούσε μόνη της, ακολουθώντας κάποια κρυφή σκέψη της, ξανάειπε:

—Ναι, αυτό που συνέβη στη

δυστυχισμένη μου, στην άμοιρη αδελφή μου Φλώρα... δεν σας λέω πως ήταν υπερφυσικό, ήταν παράδοξο, πολύ παράδοξο...

Ο στρατηγός Παϊζανέρο δεν ήξερε το γεγονός κι' η δούκισσα Ιουλίττα αναγκάστηκε να του το αφηγηθεί.

—Στ' αλήθεια, τίποτε το έκτακτο δεν υπήρχε σ' αυτήν την ιστορία, μα δεν μπορεί ν' αρνηθεί κανείς ότι δεν είχε πολύ παράδοξη...

«Η αδελφή μου είχε πάντοτε στο χέρι της ένα δαχτυλίδι, το δαχτυλίδι με το οποίο τη ζωγράφισε και ο Βιντεράλτερ, όταν πήγαμε στο Παρίσι για να ιδούμε την Αυτοκράτειρα Ευγενία. Για τη Φλώρα το δαχτυλίδι εκείνο ήταν σαν φυλαχτό. Το αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε ούτε στιγμή δεν το έβγαζε από το δαχτύλο της. Ήταν πράγματι ωραίο και ξεχώριζε. Είχε ένα μαργαριτάρι κι' ένα διαμάντι, δεμένα το ένα δίπλα στο άλλο και στη μέση ένα σύμπλεγμα από δυο Φ—τά μονογράμματα του δικού

της ονόματος και του αρραβωνιαστικού της. Της το έφερε από τη Βιέννη ο αρραβωνιαστικός της, ο Φερνάνδε Φαντρίκι, όταν σκοτώθηκε στη μοιραία εκείνη σύγκρουση του τραίνου με το οποίο ταξίδευε... Θυμάστε βέβαια το τραγικό αυτό δυστύχημα...

«Η οικογένεια Φαντρίκι χάρισε τότε το δαχτυλίδι για ενθύμιο στη Φλώρα, ή όποια ούτε στιγμή δεν το έβγαζε απ' το δαχτύλο της.

«Θυμάστε πως είχε αδυνατίσει τελευταία και πως η φυματίωση την έστειλε κατόπιν σε μια ζωή πύθμορφη; Λοιπόν, αυτήν την εποχή, που είχε αδυνατίσει τόσο, της έπεφτε συχνά το δαχτυλίδι απ' το δαχτύλο της και για να το συγκρατήσει αναγκάστηκε να το δέσει με μια χρυσή αλυσίδα. Σ' αυτό λοιπόν το σημείο παρουσιάζεται το μυστήριο:

«Όταν πέθανε η Φλώρα σαν ένα πουλάκι και θελήσαμε να της βγάλουμε το δαχτυλίδι απ' το χέρι, στάθηκε αδύνατο να το κατα-

φέρουμε.

«Μ' όλα τα μέσα, που καταβάλαμε και μ' όλες τις προσπάθειες που κάναμε δεν το κατορθώσαμε. Στάθηκε αδύνατο, εντελώς αδύνατο, να της βγάλουμε το δαχτυλίδι εκείνο, το οποίο καθρέφτηκε, που είχε καθρεπταθεί όλη η ευτυχία της ζωής της, ο έσως της, ή ημέρες της αγάπης της και των δνείρων...

«Θάλεγε κανείς πως η Φλώρα ήθελε να πάρη μαζί της, το γαμήλιο δώρο ενός πεθαμένου, κειμήλιο, που τη συνόδευε στο Γολγοθά της.

«Μου πρότειναν να κόψουμε το δαχτύλο, ή το δαχτυλίδι, ή να βγάλουμε τις πέτρες... και άλλες τέτοιες βαρβαρότητες. Σε μένα όμως όλα αυτά φαινότανσαν τρομερές και —γιατί να μην το πω;— φρικτές βεβήλσεις προς την αγαπημένη μου αδελφούλα. Τα απέχρησα λοιπόν όλα κι' έτσι τη θάψαμε μαζί με το δαχτυλίδι της...»

Η δούκισσα σόπασε κι' ενώ τα τελευταία της λόγια, που έστρεψαν από συγκίνηση, έδωσαν, μια δουλόη ήσυχια απλώθηκε μέσα στην απέραντη σάλα και τα βλέμματα όλων άρχισαν να διασταυρώνονται με το φόβο που έχουν οι άνθρωποι πως αφήνισαν κάποιο από «υπερπέραν» και ανησυχούν μήπως σε λίγο ιδούν το φάντασμα, που αναλογισθήκαν.

Η Φελίτσα Μαροκάμα μετάνοιωσε γιατί είχε προκαλέσει μια τέτοια σύγχυση. Την εποχή εκείνη είχε φτάσει και στη Μαδρίτη απ' την Αμερική ή μόδα του πνευματισμού και πολύς λόγος γινόταν στα σαλόνια για τραπέζια, για μνύτην, για πνεύματα και φαντάσματα.

Μια από τις κυρίες, η Μποκάμπ, από ανομιτισμό κι' απ' την αλάνια κενοδοξία που τη διέκρινε, είχε αρχίσει να διηγείται περιπέτειες αυτού του είδους και ή σύγχυση, πάνω στο θέμα αυτό, είχε πάρει δρόμο, αν και πολλοί δεν φαινότανσαν διατεθειμένοι ν' ακούουν τέτοιες αφηγήσεις. Μα ύστερα από εκείνα, που είχε η δούκισσα, όλοι άρχισαν να μιλούν με σοβαρότητα και ενδιαφέρον και σε λίγο τα πρόσωπά των είχαν γίνει σαν να βρίσκονταν σε κηδεία.

Τέλος η Φελίτσα αποφάσισε να διηγήσει εκείνη την ανησυχία που της επέβη την ψυχή, ν' αλλάξει συζητήσι, μα κάθε νέα κουβέντα που άνοιγε, γύριζε άμεσα στο ίδιο, στο πρώτο θέμα.

Με τη σειρά του μίλησε κι' ο στρατηγός Παϊζανέρο.

Πρέπει να πιστέψουμε, είπε, πως υπάρχει κάτι μυστηριώδες και άλλοκο, που μας τριγυρίζει πάντα στη ζωή μας.

Εκείνη τη στιγμή ένα ξαφνικό

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΣΤΑ ΖΩΑ

Πώς τιμωρούν οι κόρακες την κλοπή. Η θανατική εκτέλεση ενός κλέφτη. Πώς σημαδεύουν ή αλεπούδες τη φωλιά τους. Η αλεπούδες και οι άνθρωποι. Η αρκούδα και το αίσθημα της ιδιοκτησίας. Πώς σημαδεύουν τα δέντρα, κτλ.

Ένας διάσημος Αμερικανός ζωολόγος, ο κ. Σήτον, έξεδωσε τελευταία ένα διβλίο γεμάτο από εντάκτως ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις για τα ζώα.

Κυρίως ο κ. Σήτον στο έργο του αυτό μελετάει το αίσθημα της ιδιοκτησίας στα ζώα.

Καταλήγει δε στο συμπέρασμα ότι τα ζώα δεν κλέβουν. Δεν κλέβουν, ένοστα, τα όμοια τους ζώα, τα ζώα του είδους των, της «οικογενείας» των, όπως λένε οι ζωολόγοι.

Έτσι, π.χ. το κοράκι, το πιο άρπαχτικό πουλί, που έμπνεί το στομάχι στα μικρά πουλάκια, δεν κλέβει ποτέ τίποτε απ' άλλο κοράκι. «Κόρακας κοράκι» δε θάγει μάτι, όπως λέγει και η ελληνική παροιμία.

Ο κ. Σήτον είδε μια μέρα ένα κοράκι που έκλεψε ένα κλαδάκι απ' τη φωλιά άλλου κοράκι, ο οποίος απουσίαζε εκείνη τη στιγμή από και. Μα μόλις ο κλεμμένος γύρισε και είδε ότι τούλειπε το κλαδάκι, άρχισε να διαμαρτύρεται, κρίζοντας μ' όλη τη δύναμή του. Οι κρυμμοί του συγκεντρώσαν σε λίγο γύρω του ένα δόλοληρο κοπάδι από κοράκια, απ' το οποίο μονάχα ο κλέφτης έλειπε.

Η απουσία του μάλιστα αυτή έγινε αφορμή, όπως φαίνεται, να καταλάβουν τ' άλλα κοράκια πως αυτός ήταν ο κλέφτης.

Το τι ακριβώς επηκολούθησε κατόπιν μεταξύ των κορακιών, ο κ. Σήτον δεν μπορεί να το εξακριβώσει. Το διβλίο πάντως λέγει ότι επί πολλή ώρα ακουγόντουσαν οι μανιασμένοι κρυμμοί και ότι σε λίγο όλα μαζί τα κοράκια ώρμησαν πετώντας για να δρούν τον κλέφτη. Και όταν τον βρήκαν, ύστερα από λίγο, έπεσαν πάνω του. Άρχισαν τότε να τον ραμψίζουν με λύσσα, ώσπου τον αφήσαν πόφιο.

Τα κοράκια τιμωρούν πάντα την κλοπή με θάνατο που τον έκτελούν άμεσα, γιατί δεν υπάρχουν δικαστές μεταξύ τους που να μπορεί, όπως σε ανθρώπινα δικαστήρια, να μετριάσει την ποινή.

Ο κ. Σήτον έκανε ιδιαίτερες παρατηρήσεις στα ζώα των πολιτών χωρών, και εξακρίβωσε ότι ή αλεπούδες, οι λύκοι και ή αρκούδες έχουν σε μεγάλο βαθμό ανεπτυγμένο το αίσθημα της ιδιοκτησίας.

Κάθε αλεπού, και ιδίως της οικογενείας της λεγομένης «λάτ», έχει δική της αποθήκη, όπου θάγει τα τρόφιμά της. Η φωλιά ας πούμε!

ή είναι μια τρύπα σκαμμένη στη ρίζα ενός δέντρου, και σ' αυτήν ή αλεπού παρακάνει προμήθειες για την περίπτωση που δεν θά κάνει καλό κυνήγι.

Στις προμήθειες της αυτές ή αλεπού έχει απόλυτο δικαίωμα ιδιοκτησίας. Και ξέρετε πως το κατοχυρώνει; Μ' ένα ύγρο, το οποίο θάγει από έναν ιδιαίτερο αδέναν και το οποίο σκορπίζει πάνω στη γη όπου βρίσκονται ή προμήθειές της.

Μόλις γύσει το ύγρο αυτό, ή αποθήκη της αλεπούς αρχίζει ν' αναδίνει μια ξεχωριστή οσμή που κάνει τις άλλες αλεπούδες να καταλαβαίνουν ότι τα τρόφιμα που βρίσκονται εκεί ανήκουν σ' άλληνη περιοχή; Κι' αυτό, μάς το λέγει ο κ. Σήτον. «Αν δεν πεινά, επιστρέφει στη δική της περιοχή».

«Αν όμως τύχει και είνε άδεια ή κοιλιά της; Τότε ή αρκούδα θυβίτσει σε σκέψεις επί του σοβαρώτατου προβλήματος αν πρέπει ή όχι να καταπατήσει το ξένο κτήμα. Κάθεται στα όπισθιά της και σκεύεται το κεφάλι της. Αυτή είναι ή συνηθισμένη στάση μιας αρκούδας που συλλογίζεται.

Διερωτάται για τις πιθανότητες που έχει να νικήση τη γειτονιά της σε περίπτωση αγώνος. Και αναλόγως με το συμπέρασμα που θά βγάλει από τις σκέψεις της, αν της έχουν εμπνεύσει έλπίδα ή αν της έχουν προκαλέσει φόβο, θά προχωρήσει τολμηρά στο κτήμα του γείτονα ή ντροπισμένη και φοβιστάρα θά γυρίσει στο δικό της κτήμα.

Ο κ. Σήτον έκανε ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις και στους σκύλους και στο αίσθημα της ιδιοκτησίας όπως είνε ανεπτυγμένο στα ζώα αυτά. Όταν μαζέψη κορύδα ή χαριτωμένος αυτός αναρριχητής, αν δεν τ' αφαί αμέσως, ή αποθήκεύει σε μια τρύπα, όπου το χειμώνα τ' εσθάβει και τ' αροκνίζει με την ήσυχία του.

Μα δεν είναι αρκετό για το σκύλο να έχη την ιδιαιτερή του αποθήκη. Πρέπει ή προμήθειες του να έχουν ένα σημάδι που να δείχνει ότι είνε δική του. Γι' αυτό κάθε κορύδα το γυρίζει τρεις-τέσσερες φορές στο στομά του ο σκύλος. Έτσι τ' αρέχει όλα με το στίλο του, τα ποτίζει με την ιδιαιτερή του μυρωδιά, και είνε βέβαιος πως κανένας άλλος σκύλος δεν θά τ' α κλέψη.

Υπάρχουν, λοιπόν, συμπεριβαίνει ο κ. Σήτον, ζώα πολύ τιμώτερα από άπειρους ανθρώπους.

Τέτοιο αίσθημα εντιμότητας στην αλεπού, στο πιο πονηρό και άρπαχτικό ζώο, καταντά απίστευτο!... Μην ξεχνάμε όμως ότι

απ' αυτό αίσθημα εντιμότητας στην αλεπού, στο πιο πονηρό και άρπαχτικό ζώο, καταντά απίστευτο!... Μην ξεχνάμε όμως ότι

Ο Γάλλος κομωδιογράφος Βερνίκος Μελάν.

(Συνέχεια και τέλος)

ΕΙΜΑΣΤΕ σύμφωνοι! απάντησε ο Χόλμς.

—Σας χαιρετώ, κύριε, είπε ο Λουπέν.

—Ορεβουάρ, κύριο, του απάντησε ο Χόλμς.

—Επειτα από λίγες στιγμές, η «Χελιδών» ξεκίνησε.

Την άλλη μέρα το πρωί, δεκάτη και τελευταία ημέρα του αγώνα του Σέρλοκ Χόλμς και του Άρσεν Λουπέν, από τις οχτώ, δώδεκα άμαξια μετακινώντας είχαν σταθεί μπρος στο υπ' αριθ. 8 σπίτι της οδού Κρεβώ.

Ο κ. Φέλιξ Νταβάλ εγκατέλειπε το διαμέρισμά του στο δρόμο πάτωμα αυτού του σπιτιού.

Ο κ. Νταβάλ, ένας πολύ κομψός νέος δρισκόταν την ώρα εκείνη επάνω στο δωμάτιό του.

—Γράζα!... Ήλεγε. —Επειτ' από τρία λεπτά η μετακίνησης θα έχει τελειώσει και θα έχω εγκαταλείψει το ασυλό μου. Πού είναι λοιπόν ο κ. Χόλμς; Μου έδωσα ραντεβού για σήμερα. Καίρε κατοικία που στέαζες τόσον καιρό τον Άρσεν Λουπέν. Άντιο, καμαρούλα μου, αίστησή μου καμαρούλα.

Ένα κουνούρισμα δυνατό αντήχησε τη στιγμή εκείνη. Ήταν το κουνούρι του κινδύνου.

Τι ήταν λοιπόν. Ο κ. Νταβάλ ή μάλλον ο Άρσεν Λουπέν πλησίασε στο παράθυρο. Στο δρόμο δεν φάνηκε τίποτα. Ο έγκριτος λοιπόν δρισκόταν μέσα στο σπίτι.

Εξαφνα τη στιγμή εκείνη, μια πόρτα άνοιξε και με φωνή ακούστηκε πίσω του.

—Λοιπόν, κύριε Λουπέν, είστε ευχαριστημένος που με ξαναβλέπετε;... Ο Λουπέν γύρισε πίσω περίτρυμος.

Ο Σέρλοκ Χόλμς δρισκόταν μπροστά του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς! Τον κύτταζε μισοκλεινώντας τα μάτια του σαν ν' αντίκρυζε μια σκληρή όπτασία!... Ο Σέρλοκ Χόλμς στο Παρίσι!... Ο Σέρλοκ Χόλμς τον οποίον είχε εξαποστείλει την προηγούμενη ημέρα στην Αγγλία σαν ταχυδρομικό δέμα κι' ο οποίος ορθώνονταν τώρα μπροστά του, ελεύθερος και νικητής! «Α! για να γίνω το δάδωνό του αυτό θαύμα παρά τη θέλησή του Άρσεν Λουπέν, έγραψε ν' ανατραπούν οι φυσικοί νόμοι και να θριαμβεύσει, έτσι είναι αντίθετο προς την λογική.

Ο «Αγγίλος τον κύτταζε ειρωνικά και με την πιο δηκτική φωνή του, έτσι σαν να τον μιστούσε, του είπε: —Κύριε Λουπέν, σας είδωσαν ότι απ' αυτή τη στιγμή δεν θα σκεφτώ πια ούτε τη νύχτα που με κάνατε να περάσω στο μέγαρο του βαρόνου ντ' Ορεβώ, ούτε τις δυσάρεστες περιπέτειες του φίλου μου Ουδύλν, ούτε την απαγωγή μου με το ασκοκίνητο, ούτε το ακούσιο ταξίδι που έκανα χτες στην Αγγλία κατά διαταγήν σας. Αυτή η στιγμή τα σβύνει όλα! Δεν θυμάμαι πια τίποτα! Πληρώθηκα! Πληρώθηκα βασίλικά!

Ο Λουπέν έμεινε σιωπηλός μια στιγμή κι' έπειτα είπε: —Υποθέτω, κύριε, ότι είσθε βέβαιος αυτή τη στιγμή για τη νίκη

του.

—Αλλά;... —Να ξαναθώ το γαλάζιο διαμάντι. Αυτό το διαμάντι μου χρειάζεται.

—Λοιπόν, κύριε Λουπέν, πού δεν θα μπορούσα να σας ευχαριστήσω.

—Το υποσχόμην, είπε με ξερό τόνο ο Χόλμς, στην κόμησά ντ' Κροζάν και θα της το δώσω.

—Πώς θα της το δώσετε, αφού βρίσκεστε στην κατοχή μου;

—Ακριβώς, γιατί βρίσκεται στην κατοχή σας, θα της το δώσω. Θα το

δωσω αυτή τη στιγμή για τη νίκη

του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

DU MAURICE LEBLANC

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

σας.

—Βεβαίως. Δεν μπορείτε πια να μου ξεφύγετε με κανένα τρόπο. Το σπίτι αυτό, όπως και τα διπλανά του είναι περικυκλωμένα. Σας είπα χτες πως ήξερα τα πάντα.

Τη στιγμή εκείνη ο Λουπέν, δοκίμαζε τα ίδια συναισθήματα που είχε δοκιμάσει την προηγούμενη μέρα, ο Χόλμς στον ακούσιο περίπατό του με το αυτοκίνητο. Την ίδια λύσσα, την ίδια αγανάκτηση, μα και την ίδια ύποπτη πρό του θριάμβου του αντιπάλου του.

Εξαφνα τέλος το κεφάλι του και είπε χαλαρωμένος:

—Είμαστε ίσα, κύριε Χόλμς!

Ο «Αγγίλος φάνηκε ικανοποιημένος από την ομολογία αυτή. —Επειτα, ο Λουπέν, κύριος πια του έαυτού του, είπε χαμογελώντας:

—Και δεν είμαι καθόλου θυμωμένος... Δεν μπορούσα να είμαι πάντα νικητής!... Έτσι είναι η ζωή...

Επειτα πλησίασε τον Χόλμς και τον ρώτησε:

—Και τώρα τι περιμένετε;... Ο Γκανιμάρ βρίσκεται εδώ, μαζί με τους άνδρες του!... Γιατί δεν μπαίνει μέσα;

—Εγώ τον παρακαλούσα να μη μπη. Έξ' άλλου δεν ξέρει πως ο κ. Φέλιξ Νταβάλ είχε ο ίδιος ο Λουπέν. Τον θεωρεί ήλιος συννόχο σας. Μπήκα μόλις μέσα γιατί θέλω να σας μιλήσω.

—Κύριε Χόλμς, είπε ο Λουπέν, λυπούμαι πολύ, γιατί δεν έχω πολυθρόνα να σας προσφέρω. Έν πάση περιπτώσει, σας ακούω...

—Θα είμαι σύντομος, είπε ο Χόλμς. Ο σκοπός της άφιξής μου στη Γαλλία δεν ήταν η συλλήψή σας.

—Αλλά;... —Να ξαναθώ το γαλάζιο διαμάντι. Αυτό το διαμάντι μου χρειάζεται.

—Λοιπόν, κύριε Λουπέν, πού δεν θα μπορούσα να σας ευχαριστήσω.

—Το υποσχόμην, είπε με ξερό τόνο ο Χόλμς, στην κόμησά ντ' Κροζάν και θα της το δώσω.

—Πώς θα της το δώσετε, αφού βρίσκεστε στην κατοχή μου;

—Ακριβώς, γιατί βρίσκεται στην κατοχή σας, θα της το δώσω. Θα το

δωσω αυτή τη στιγμή για τη νίκη

του.

του.

του.

του.

του.

αγοράσω!

—Θα το αγοράσετε; φώναξε ο Λουπέν γελώντας. Και τι μου προσφέρετε;

—Την ελευθερία της διδος Κλοτίλδης Ντεσταντ!

—Την ελευθερία της «Ξανθής Κυρίας»; Μα καθώς ξέρω δεν έχει συλληφθεί ακόμα.

—Θα δώσω στον κ. Γκανιμάρ, τις απαραίτητες πληροφορίες για να τη συλλάβει. Άμα θα σπευδί τη προστασίας σας θα συλληφθεί άμεσα.

—Αγαπητέ μου κύριε, είπε ο Λουπέν, μου προσφέρετε ένα πράγμα που δεν το έχωτε. Η δις Ντεσταντ είναι ασφαλισμένη και δεν φοβάται τίποτα. Σας ζητώ άλλο πράγμα εις αντίληψήν μου γαλάζιο διαμάντι.

Ο Χόλμς δίστασε μια στιγμή. —Επειτα, απότομα, έβαλε το χέρι του στον ώμο του αντιπάλου του.

—Αν σας επρόκεινα... είπε.

—Την ελευθερία μου; συμπλήρωσε Λουπέν.

—Οχι! ακριβώς, απάντησε ο Χόλμς. Θα μπορούσα να σας διευκολύνω ν' αποδράσετε. Να, παραδείγματος χάριν, από κει.

Και ο Χόλμς πείζοντάς τον κομψά στο τζάκι του, έκανε να φανεί ένα μυστικό άνοιγμα.

—Όποτε τα ξέρετε όλα; ρώτησε ο Λουπέν.

—Όχι, σας είπα.

—Καλά τότε, θα σκεφτώ. Μα πείτε μου πως κατορθώσατε ν' αποδράσετε από την «Χελιδώνα»;

—Δεν απέδρασα καθόλου. Απλούστατα, είχατε δώσει διαταγή στην πλοίαρχο να μη με αποβιβάσει στο Σαούθμπτον πριν απ' τη μία μετά τα μεσάνυχτα, κι' αυτός μ' αποβίβισε στις δώδεκα.

—Όποτε με πρόδωσε;... Αυτό δεν το παραδέχομαι.

—Δεν σας πρόδωσε αυτός. Σας πρόδωσε το ρολόι του.

—Πώς;

—Ναι, το ρολόι του, το οποίο έβαλα μια ώρα μπροστά στον άλλο και του διηγούμην διάφορες ενδιαφέρουσες ιστορίες. Μα την πίστι μου, δεν αντέληφθη τίποτα.

—Μπράβο! Μπράβο! Το ρολόι ήταν άριστο!

—Λοιπόν, θα μου δώσετε το γαλάζιο διαμάντι;

—Οχι! είπε ο Λουπέν.

—Πότε το μπάστούνι που είναι

αποφασιστικά.

Ο Χόλμς έβγαλε μια σφυρίχτρα και σφύριξε. Την ίδια ώρα στήριξη, ο αντίπαλός του του κατέφερε έξαφνα μια δυνατή γροθιά στην κοιλιά.

Ο Χόλμς χλώμιασε και κλονίστηκε. Συγχρόνως ο Λουπέν έκανε ένα πήδημα προς το τζάκι για να φύγει.

Μα ήταν πολύ αργά. Η πόρτα άνοιξε και με φωνή ακούστηκε:

—Παραδόσου, Λουπέν, γιατί αλλιώς σου τινάζω τα μυαλά στον αέρα!

Ο Γκανιμάρ δρισκόταν μπροστά του και τον σφράδευε με το πιστόλι του. Και πίσω από τον Γκανιμάρ μια δολοκλήρη διμοιρία χειροπέδες.

Ο Λουπέν σταύρωσε τα χέρια του επάνω στο στήθος του και είπε με γαλήνη:

—Παραδίδομαι!...

Ο Χόλμς ο οποίος είχε συνέλθει από το χτύπημα τον κύτταζε, καθώς του περνούσαν τις χειροπέδες.

Επειτα τον πλησίασε και του είπε:

—Και τώρα, αγαπητέ μου Λουπέν, δεν μου παραδίδεις το γαλάζιο διαμάντι;

—Λυπούμαι πολύ, αγαπητέ μου μαίτρε... Μα σας είπα...

Εξαφνα εκείνη τη στιγμή αντήχησε το τηλέφωνο. Ο Λουπέν ανακίτησε, ενώ ο Γκανιμάρ άρπαξε το ακουστικό:

—Αλλά!... Αλλά!... είπε. Το νούμερο 648—73;... Έδώ...

Μα ο Χόλμς έσπευξε ν' αυταρχικότητα τον Γκανιμάρ και άρπαξε αυτός το ακουστικό. —Επειτα κύτταξε θριαμβευτικά τον Λουπέν.

—Αλλά!... Αλλά!... είπε, μιμούμενος τη φωνή του αντιπάλου του. Σεις είστε, αγαπητέ μου Κλοτίλδη...

Ο Λουπέν, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, χλώμιασε. Και χλώμιασε ακόμα περισσότερο, ακούγοντας το Χόλμς να λέει:

—«Ω! ήσυχασε!... Ησυχασε, αγαπητή μου. Δεν υπάρχει κανείς απολύτως κίνδυνος. Ο Χόλμς ξαναγύρισε στην Αγγλία. Μπορείτε να επιστρέψετε σπίτι σας. Σε δέκα λεπτά θα βρίσκομαι κι' εγώ εκεί... Ορεβουάρ, αγαπητή μου.

Ο Χόλμς άφησε το τηλέφωνο και γύρισε προς τον Γκανιμάρ:

—Κύριε Γκανιμάρ, σας ζητώ τρεις άνδρες.

—Για να συλλάβετε την Ξανθή Κυρία.

—Μάλιστα.

Μα την ίδια στιγμή ο Λουπέν ψιθύρισε εκπνευσμένο, πειά:

—Κύριε Χόλμς...

—Τι θέλετε, κύριε Λουπέν;

—Να σας μιλήσω...

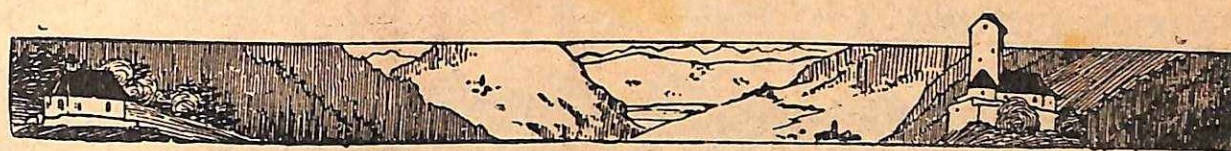
Και, μιλώντας του τώρα αγγλικά για να μη τον καταλαβεί ο Γκανιμάρ, επρόσθεσε:

—Η τύχη σήμερα είναι εναντίον μου και υποκίπτω στη θέλησή σας. Σας προσφέρω το Γαλάζιο Διαμάντι για την ελευθερία της διδος Ντεσταντ.

Ο Χόλμς του έσφιξε τότε το χέρι και του είπε:

—Είστε πραγματικός ιππότης, κύριε Λουπέν. Δέχομαι. Πού είναι το διαμάντι;

—Πότε το μπάστούνι που είναι

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΥΣ

Έκατο εκατομμύρια δολλαρίων αζητήτα. Τι γίνεται στις Αμερικανικές Τράπεζες. Αι «κοιμώμενοι» καταθέσεις. Περιουσίες που πέφτουν ουρανοκατέβατες. Η ξεχαρμάρες των εκατομμυριούχων. Όπου οι καταθέται άρνούνται να παραλάβουν τις καταθέσεις τους. Γεγονότα άπιστευτα, αλλά πραγματικά.

Στην Αμερική με την τελευταία μεγάλη οικονομική κρίση, εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες εκατομμυριούχων, έχασαν και, την τελευταία τους πεντάρα και εκατομμύρια εργατικών ανθρώπων έμειναν χωρίς δουλειά και χωρίς φωμί.

Ανθρωποι που είχαν εκατομμύρια δολλαρίων καταθέσει στις τράπεζες, και άνθρωποι που είχαν παιδεύει δολοκλήρη τη ζωή τους αυτή την δουλειά πλήθος υπαλλήλων. Μολαταύτα τις περισσότερες φορές ή έβρευν τις μένουν χωρίς αποτέλεσμα.

Υπάρχουν όμως και μερικές περιπτώσεις κατά τις οποίες κατορθώθηκε να βρεθούν οι δικαιούχοι των κοιμώμενων καταθέσεων. Το πιο παράξενο μάλιστα είναι ότι πολλές φορές, έτυχε οι δικαιούχοι αυτοί να βρεθούν, όταν ή τράπεζες είχαν απελπιστεί πια έντελως για την ανεύρεσή, τους. Μια απ' τις περιεργότερες περιπτώσεις είναι η

Και όμως, ενώ συμβαίνουν όλα αυτά τα θλιβερά πράγματα στη χώρα των γιγάντων, στις Αμερικανικές τράπεζες της Νέας Υόρκης μόνον μόνον αζητήτα δυόμισι δολοκλήρα εκατομμύρια δραχμές. Τέτοιες «κοιμώμενες» καταθέσεις, όπως τις ονομάζουν οι Αμερικανοί, υπάρχουν και σ' όλες τις άλλες τράπεζες της Αμερικής και το σύνολό τους ανέρχεται σ' ένα τεράστιο ποσό, μεγαλύτερο απ' ένα εκατο εκατομμύρια δολάρια.

Κανείς δεν πηγαίνει να εισπράξει τους τόκους αυτών των καταθέσεων, κανείς δεν ζητά να τις αποπύρη, και τα γρήματα αυτά τολμούνται και ανατοκίζονται αζητήτα μέσα στα χρηματοκομίσματα των διαφόρων τραπεζών.

Τις περισσότερες φορές η καταθέσει αυτές ανήκουν σ' ιδιώτες που πέθαναν δίνοντας ν' αφήσουν υιούς κληρονόμους ή που ξένασαν ν' αναφέρουν στην διαθήκη τους τις καταθέσεις τους αυτές.

Άλλοτε πάλι ανήκουν σ' αυτούς που έπαιξαν επιχειρηματίας, οι οποίοι, όπως βλοι οι επιχειρηματίες, συνηθίζουν για εύκολία τους να κάνουν καταθέσεις σε διαφόρους τραπεζίτες, και έχοντες συχνά ότι δεν απέσυραν μια απ' τις πολυάριθμες αυτές καταθέσεις τους. Τέλος, πολλά ποσά ανήκουν σ' ανθρώπους που για τον ένα ή για τον άλλο λόγο έτυχε να φύγουν απ' την Αμερική δίχως να πάρουν μαζί τους όλα τους τα γρήματα, και βότερα δεν ξαναγύρισαν πια για να εισπράξουν τις καταθέσεις τους.

Τι γίνονται όμως όλα αυτά τα γρήματα; Σε ποιόν καταλήγουν τελικώς;

Το Αμερικανικό κράτος έμεινε για το 1914 ισχύει στις Ηνω-

μένες Πολιτείες ένας νόμος δια του οποίου κάθε τράπεζα είναι υποχρεωμένη να φάγη να δρίσκει τους καταθέτες ποσών άνω των εκατο δολλαρίων. οι οποίοι επί είκοσι χρόνια δεν έχουν δώσει στη μια ζωή. Απ' την εποχή εκείνη ή τράπεζες έχουν συστήσει ιδιαίτερη υπηρεσία για την αναζήτησι των διαφόρων «αγνώστων» καταθετών και απασχολούν σ' αυτή την δουλειά πλήθος υπαλλήλων. Μολαταύτα τις περισσότερες φορές ή έβρευν τις μένουν χωρίς αποτέλεσμα.

Υπάρχουν όμως και μερικές περιπτώσεις κατά τις οποίες κατορθώθηκε να βρεθούν οι δικαιούχοι των κοιμώμενων καταθέσεων. Το πιο παράξενο μάλιστα είναι ότι πολλές φορές, έτυχε οι δικαιούχοι αυτοί να βρεθούν, όταν ή τράπεζες είχαν απελπιστεί πια έντελως για την ανεύρεσή, τους. Μια απ' τις περιεργότερες περιπτώσεις είναι η

Και όμως, ενώ συμβαίνουν όλα αυτά τα θλιβερά πράγματα στη χώρα των γιγάντων, στις Αμερικανικές τράπεζες της Νέας Υόρκης μόνον μόνον αζητήτα δυόμισι δολοκλήρα εκατομμύρια δραχμές. Τέτοιες «κοιμώμενες» καταθέσεις, όπως τις ονομάζουν οι Αμερικανοί, υπάρχουν και σ' όλες τις άλλες τράπεζες της Αμερικής και το σύνολό τους ανέρχεται σ' ένα τεράστιο ποσό, μεγαλύτερο απ' ένα εκατο εκατομμύρια δολάρια.

Κανείς δεν πηγαίνει να εισπράξει τους τόκους αυτών των καταθέσεων, κανείς δεν ζητά να τις αποπύρη, και τα γρήματα αυτά τολμούνται και ανατοκίζονται αζητήτα μέσα στα χρηματοκομίσματα των διαφόρων τραπεζών.

Τις περισσότερες φορές η καταθέσει αυτές ανήκουν σ' ιδιώτες που πέθαναν δίνοντας ν' αφήσουν υιούς κληρονόμους ή που ξένασαν ν' αναφέρουν στην διαθήκη τους τις καταθέσεις τους αυτές.

Άλλοτε πάλι ανήκουν σ' αυτούς που έπαιξαν επιχειρηματίες, οι οποίοι, όπως βλοι οι επιχειρηματίες, συνηθίζουν για εύκολία τους να κάνουν καταθέσεις σε διαφόρους τραπεζίτες, και έχοντες συχνά ότι δεν απέσυραν μια απ' τις πολυάριθμες αυτές καταθέσεις τους. Τέλος, πολλά ποσά ανήκουν σ' ανθρώπους που για τον ένα ή για τον άλλο λόγο έτυχε να φύγουν απ' την Αμερική δίχως να πάρουν μαζί τους όλα τους τα γρήματα, και βότερα δεν ξαναγύρισαν πια για να εισπράξουν τις καταθέσεις τους.

Τι γίνονται όμως όλα αυτά τα γρήματα; Σε ποιόν καταλήγουν τελικώς;

Το Αμερικανικό κράτος έμεινε για το 1914 ισχύει στις Ηνω-

μένες Πολιτείες ένας νόμος δια του οποίου κάθε τράπεζα είναι υποχρεωμένη να φάγη να δρίσκει τους καταθέτες ποσών άνω των εκατο δολλαρίων. οι οποίοι επί είκοσι χρόνια δεν έχουν δώσει στη μια ζωή. Απ' την εποχή εκείνη ή τράπεζες έχουν συστήσει ιδιαίτερη υπηρεσία για την αναζήτησι των διαφόρων «αγνώστων» καταθετών και απασχολούν σ' αυτή την δουλειά πλήθος υπαλλήλων. Μολαταύτα τις περισσότερες φορές ή έβρευν τις μένουν χωρίς αποτέλεσμα.

Υπάρχουν όμως και μερικές περιπτώσεις κατά τις οποίες κατορθώθηκε να βρεθούν οι δικαιούχοι των κοιμώμενων καταθέσεων. Το πιο παράξενο μάλιστα είναι ότι πολλές φορές, έτυχε οι δικαιούχοι αυτοί να βρεθούν, όταν ή τράπεζες είχαν απελπιστεί πια έντελως για την ανεύρεσή, τους. Μια απ' τις περιεργότερες περιπτώσεις είναι η

Και όμως, ενώ συμβαίνουν όλα αυτά τα θλιβερά πράγματα στη χώρα των γιγάντων, στις Αμερικανικές τράπεζες της Νέας Υόρκης μόνον μόνον αζητήτα δυόμισι δολοκλήρα εκατομμύρια δραχμές. Τέτοιες «κοιμώμενες» καταθέσεις, όπως τις ονομάζουν οι Αμερικανοί, υπάρχουν και σ' όλες τις άλλες τράπεζες της Αμερικής και το σύνολό τους ανέρχεται σ' ένα τεράστιο ποσό, μεγαλύτερο απ' ένα εκατο εκατομμύρια δολάρια.

Κανείς δεν πηγαίνει να εισπράξει τους τόκους αυτών των καταθέσεων, κανείς δεν ζητά να τις αποπύρη, και τα γρήματα αυτά τολμούνται και ανατοκίζονται αζητήτα μέσα στα χρηματοκομίσματα των διαφόρων τραπεζών.

Τις περισσότερες φορές η καταθέσει αυτές ανήκουν σ' ιδιώτες που πέθαναν δίνοντας ν' αφήσουν υιούς κληρονόμους ή που ξένασαν ν' αναφέρουν στην διαθήκη τους τις καταθέσεις τους αυτές.

Άλλοτε πάλι ανήκουν σ' αυτούς που έπαιξαν επιχειρηματίες, οι οποίοι, όπως βλοι οι επιχειρηματίες, συνηθίζουν για εύκολία τους να κάνουν καταθέσεις σε διαφόρους τραπεζίτες, και έχοντες συχνά ότι δεν απέσυραν μια απ' τις πολυάριθμες αυτές καταθέσεις τους. Τέλος, πολλά ποσά ανήκουν σ' ανθρώπους που για τον ένα ή για τον άλλο λόγο έτυχε να φύγουν απ' την Αμερική δίχως να πάρουν μαζί τους όλα τους τα γρήματα, και βότερα δεν ξαναγύρισαν πια για να εισπράξουν τις καταθέσεις τους.

Τι γίνονται όμως όλα αυτά τα γρήματα; Σε ποιόν καταλήγουν τελικώς;

Το Αμερικανικό κράτος έμεινε για το 1914 ισχύει στις Ηνω-

μένες Πολιτείες ένας νόμος δια του οποίου κάθε τράπεζα είναι υποχρεωμένη να φάγη να δρίσκει τους καταθέτες ποσών άνω των εκατο δολλαρίων. οι οποίοι επί είκοσι χρόνια δεν έχουν δώσει στη μια ζωή. Απ' την εποχή εκείνη ή τράπεζες έχουν συστήσει ιδιαίτερη υπηρεσία για την αναζήτησι των διαφόρων «αγνώστων» καταθετών και απασχολούν σ' αυτή την δουλειά πλήθος υπαλλήλων. Μολαταύτα τις περισσότερες φορές ή έβρευν τις μένουν χωρίς αποτέλεσμα.

Υπάρχουν όμως και μερικές περιπτώσεις κατά τις οποίες κατορθώθηκε να βρεθούν οι δικαιούχοι των κοιμώμενων καταθέσεων. Το πιο παράξενο μάλιστα είναι ότι πολλές φορές, έτυχε οι δικαιούχοι αυτοί να βρεθούν, όταν ή τράπεζες είχαν απελπιστεί πια έντελως για την ανεύρεσή, τους. Μια απ' τις περιεργότερες περιπτώσεις είναι η

Και όμως, ενώ συμβαίνουν όλα αυτά τα θλιβερά πράγματα στη χώρα των γιγάντων, στις Αμερικανικές τράπεζες της Νέας Υόρκης μόνον μόνον αζητήτα δυόμισι δολοκλήρα εκατομμύρια δραχμές. Τέτοιες «κοιμώμενες» καταθέσεις, όπως τις ονομάζουν οι Αμερικανοί, υπάρχουν και σ' όλες τις άλλες τράπεζες της Αμερικής και το σύνολό τους ανέρχεται σ' ένα τεράστιο ποσό, μεγαλύτερο απ' ένα εκατο εκατομμύρια δολάρια.

Κανείς δεν πηγαίνει να εισπράξει τους τόκους αυτών των καταθέσεων, κανείς δεν ζητά να τις αποπύρη, και τα γρήματα αυτά τολμούνται και ανατοκίζονται αζητήτα μέσα στα χρηματοκομίσματα των διαφόρων τραπεζών.

Τις περισσότερες φορές η καταθέσει αυτές ανήκουν σ' ιδιώτες που πέθαναν δίνοντας ν' αφήσουν υιούς κληρονόμους ή που ξένασαν ν' αναφέρουν στην διαθήκη τους τις καταθέσεις τους αυτές.

Άλλοτε πάλι ανήκουν σ' αυτούς που έπαιξαν επιχειρηματίες, οι οποίοι, όπως βλοι οι επιχειρηματίες, συνηθίζουν για εύκολία τους να κάνουν καταθέσεις σε διαφόρους τραπεζίτες, και έχοντες συχνά ότι δεν απέσυραν μια απ' τις πολυάριθμες αυτές καταθέσεις τους. Τέλος, πολλά ποσά ανήκουν σ' ανθρώπους που για τον ένα ή για τον άλλο λόγο έτυχε να φύγουν απ' την Αμερική δίχως να πάρουν μαζί τους όλα τους τα γρήματα, και βότερα δεν ξαναγύρισαν πια για να εισπράξουν τις καταθέσεις τους.

Τι γίνονται όμως όλα αυτά τα γρήματα; Σε ποιόν καταλήγουν τελικώς;

Το Αμερικανικό κράτος έμεινε για το 1914 ισχύει στις Ηνω-

μένες Πολιτείες ένας νόμος δια του οποίου κάθε τράπεζα είναι υποχρεωμένη να φάγη να δρίσκει τους καταθέτες ποσών άνω των εκατο δολλαρίων. οι οποίοι επί είκοσι χρόνια δεν έχουν δώσει στη μια ζωή. Απ' την εποχή εκείνη ή τράπεζες έχουν συστήσει ιδιαίτερη υπηρεσία για την αναζήτησι των διαφόρων «αγνώστων» καταθετών και απασχολούν σ' αυτή την δουλειά πλήθος υπαλλήλων. Μολαταύτα τις περισσότερες φορές ή έβρευν τις μένουν χωρίς αποτέλεσμα.

Υπάρχουν

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

θέσουμε μπλούζες σ' εσέις «σεμζιέ»,
καί μέ τ' άπογευματινά «φλου» τα-
γερό, ή ή φορέσουμε μπλούζες γαρνι-

58-1 STREET, NEW YORK. of the

.....

κορύλλας, τοῦ ἀκρολούθου καὶ τῆς χο-
ρεύτριας.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΣΚΟΥΦΟΥ 7
ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Nixης 10

'Αριθ. τηλεφ. 80215'

Γραφείο του ΕΠΙΤΟΚΕΛΟΓΟΥ, 6005 Λεωδ 7.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνάτε εὐχάριστα τὶς βραδεῖες, εἶνε νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶνε ὁ πῶς εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ πού μόνο τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες-μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νὰ τὸν ἐδιδάσκειν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περίπεταιι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατο εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, μετὰ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνων ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἐκδορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς των, ἡ φτώχειες των, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναῖκον μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμάτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαῦν του αἰσθήματος.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλεῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλεῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ ἔσωτερικὸν καὶ μίαν λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ ἔξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιητῶν, περιέργων καὶ υπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναικα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μακλαίν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦμικς πού ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦμικς πού ζωντάνεψεν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παλιὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλεῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελευτῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο/ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλεῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλεῦνται ὁ μὲν Α' τόμος δραχμ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ ἔξωτερικὸν μίαν λίρα Ἀγγλίας ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται κατὰ τὴν Γεν. Ἀντιπροσώπων μας Αἰγύπτου-Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασῆ) καὶ πωλεῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν κλεον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ παραλαβὴν.